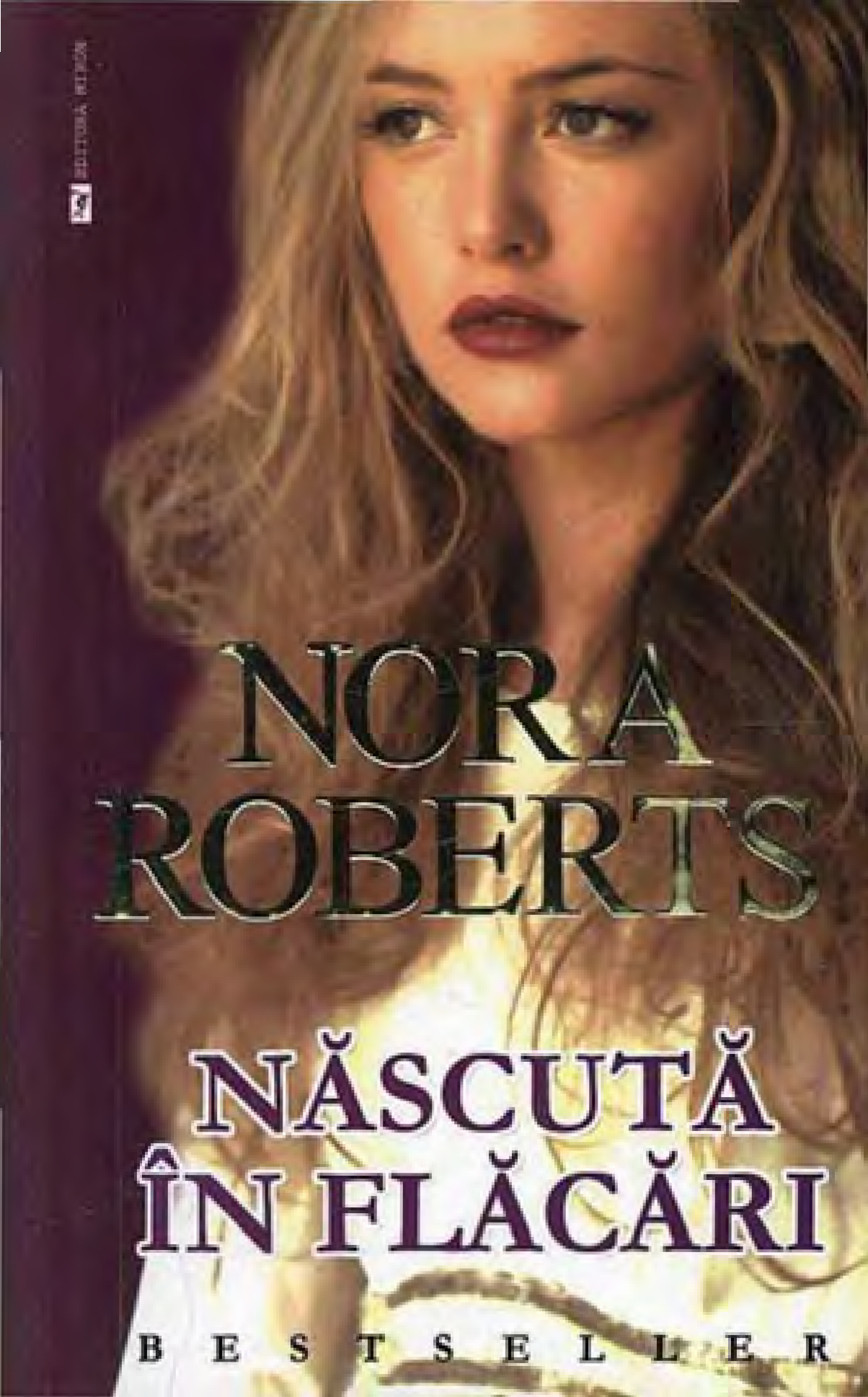
NORA
ROBERTS
NĂSCUTĂ
ÎN FLĂCĂRI
BESTSELLER

Este povestea unei artiste talentate și independente, care nu se poate ascunde de trecutul ei, dar nici de iubire.

„Talentul Norei Roberts este abilitatea de a-l face pe cititor să pătrundă în viața eroilor ei. Trăim, iubim, ne întristăm și triumfăm împreună cu ei".
RENDEZVOUS

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

Lei: 24,00

ISBN 978-973-8971-44-6

NORA ROBERTS

NĂSCUTĂ ÎN FLĂCĂRI

BORN IN FIRE
by Nora Roberts

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

NORA ROBERTS

NĂSCUTĂ ÎN FLĂCĂRI

Capitolul 1

Cu siguranţă că el era la cîrciumă. Unde altundeva se putea încălzi un bărbat deştept ca el, într-o după-amiază vîntoasă şi rece ca aceasta? Cu siguranţă că nu acasă, la propriul său foc.

Nu, Tom Concannon era un bărbat deştept, se gîndi Maggie, şi n-avea cum să fie acasă.

Tatăl ei era probabil la cîrciumă, înconjurat de prieteni şi rîsete. Era un om căruia îi plăcea să rîdă, să plîngă şi să viseze la lucruri imposibile. Unii ar fi putut să-l considere într-o ureche. Dar nu Maggie, niciodată Maggie.

Nu era nici ţipenie de om pe stradă, îşi zise Maggie în timp ce camioneta ei gălăgioasă lua ultima curbă pe drumul care ducea în satul Kilmihil. Nu era de mirare de altfel, fiindcă era trecut binişor de ora prînzului, şi nici nu era o zi care să îmbie la plimbare, cu iarna biciuind dinspre Atlantic. Toată Coasta de Vest a Irlandei tremura şi visa la primăvară.

Fiat-ul vechi al tatălui său era parcat între alte mașini pe care le cunoștea. Da, Tim O'Malley avea ceva clienți astăzi. Ea parcă mașina aproape de intrarea principală a cîrciumii, care era înghesuită între cîteva magazine. Coborî din mașină și făcu cîțiva pași spre intrare, tremurînd în jacheta ei îmblănită din pricina vîntului tăios și rece, trăgîndu-și căciula neagră de lînă în jos, pe urechi. Din pricina frigului, obrajii i se îmbujorară. Vîntul rece aducea și un iz de umezeală, ca o amenințare perfidă. Va îngheța însă înainte de căderea nopții, își spuse fiica fermierului.

Nu-și mai amintea de alt ianuarie ca acesta, în care iarna să-și pogoare răsuflarea înghețată asupra ținutului Clare mai amarnic ca acum. Mica și îngrijita grădină din fața magazinului prin fața căruia tocmai trecea era o ruină. Ce mai rămăsese din ea erau cîteva tufe înnegrite de vînt și ger, stinghere și triste pe pămîntul înghețat.

Îi părea rău pentru grădină și florile ei moarte, dar veștile pe care le purta în suflet erau atît de minunate și de calde, încît se mira că plantele nu se ridicau deîndată să înflorească.

Atmosfera caldă de la *O'Malley* o învălui din prag, chiar din clipa cînd deschise ușa. Se simțea mirosul specific al cărbunilor care ardeau în sobă cu flăcări vesele și strălucitoare, și al mîncării pe care soția lui

O'Malley, Deirdre, o servise la prînz. Şi mirosul de bere şi tutun şi cartofi prăjiţi.

Ea îl văzu prima pe Murphy, stînd la una din mese, cu picioarele întinse şi cu un acordeon în braţe, cîntînd cu vocea lui minunată. Ceilalţi clienţi ascultau, visînd cu ochii deschişi deasupra unei halbe de bere. Cîntecul era trist, la fel ca inima Irlandei, melancolic şi minunat, întocmai ca lacrimile îndrăgostiţilor. Cîntecul purta numele ei şi spunea despre bătrîneţea care nu cruţă pe nimeni.

Murphy o văzu şi schiţă un zîmbet. Părul lui negru îi cădea în şuviţe pe faţă şi el sculură din cap. Tim O'Malley stătea în spatele tejghelei, un bărbat rotofei ca un butoi, pe care şortul de barman mai că nu putea să-l cuprindă. Avea o faţă mare şi plină de riduri, cu ochii mici, care, atunci cînd rîdea dispăreau în pliurile pielii.

O'Malley ştergea pahare. Cînd o văzu pe Maggie, îşi continuă treaba, ştiind că fata va proceda politicos şi va aştepta să se termine cîntecul, înainte de a comanda ceva.

Maggie îl văzu pe David Ryan, trăgînd dintr-una din ţigările americane pe care i le trimitea în fiecare lună fratele lui din Boston, şi pe doamna Logan, aranjată ca întotdeauna, croşetînd un şal din lînă roz, în timp ce bătea tactul cu piciorul în ritmul cîntecului. Mai era şi bătrînul Johnny Conroy, zîmbind cu gura lui fără dinţi, mîna lui noduroasă şi zbîrcită ţinînd-o

pe cea la fel de îmbătrînită a soţiei lui de cincizeci de ani. Stăteau împreună ca doi proaspăt căsătoriţi, transportaţi de vraja cîntecului lui Murphy.

Televizorul de pe bar avea sonorul dat la minim, dar imaginea de pe ecran, o reclamă britanică, înfăţişa oameni în haine superbe, cu părul strălucitor şi aranjat, ce discutau în jurul unei mese pe care ardeau lumînări în sfeşnice de argint şi cristaluri masive.

Imaginea strălucitoare reprezenta o lume îndepărtată, mult mai departe decît o singură ţară faţă de micul local, cu barul lui îmbătrînit şi crestat şi cu pereţii înnegriţi de fum.

Dispreţul lui Maggie faţă de personajele strălucitoare de pe ecran, învîrtindu-se în lumea lor bogată, fu un gest reflex. Şi odată cu dispreţul, simţi şi o undă de invidie.

Dacă ea ar fi vreodată atît de bogată — deşi nu-i păsa deloc, cu siguranţă — ar şti într-adevăr ce să facă cu banii.

Şi apoi îl văzu pe el, stînd singur într-un colţ. Singur, dar nu separat. Deloc. Făcea parte din acea încăpere la fel de mult ca şi scaunul pe care şedea. Stătea cu o mînă pe spătarul scaunului, iar în celalaltă avea o ceaşcă în care Maggie ştia că era ceai amestecat cu un strop de whisky.

Poate că era un om imprevizibil, cu reacţii bruşte şi neobişnuite, dar ea îl cunoştea bine. Dintre toţi

bărbaţii pe care îi cunoscuse, pe nici unul nu-l iubise din adîncul inimii aşa cum îl iubea pe Tom Concannon.

Nu spuse nimic, ci doar se apropie de el. Se aşează şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

Dragostea pentru el o încălzi, un foc blînd care încălzea, dar nu ardea niciodată. El îşi petrecu braţul după umerii ei şi o strînse mai aproape, buzele sale atingîndu-i uşor tîmpla.

Cînd melodia se termină, ea îi luă mîna într-ale ei şi i-o sărută.

— Ştiam eu că eşti aici.

— Cum de ştiai că mă gîndeam la tine, Maggie, dragostea mea?

— Eu eram cea care se gîndea la tine. Ea se desprinse din îmbrăţişare şi zîmbi. El era un bărbat scund, dar puternic, ca un taur, după cum zicea el adesea, rîzînd. În jurul ochilor avea riduri care se adînceau cînd rîdea, şi asta îl făcea, în ochii lui Maggie, şi mai atrăgător. Părul îi fusese odată bogat şi roşu ca focul. Cu trecerea anilor se mai rărise, şi avea şuviţe albe care se împleteau prin roşul-aprins, ca fumul. Pentru Maggie, era cel mai minunat bărbat din lume.

Era tatăl ei.

—Tată, zise ea, am noutăţi.

— Ţi se citeşte pe faţă.

Îi scoase căciula pentru a-i lăsa părul roşu ca focul să-i cadă pe umeri în voie. Întotdeauna îi plăcuse să-l privească, lung şi mătăsos, unduind cu sclipiri roşiatice, încă îşi mai amintea cînd o ţinuse în braţe întîia oară, cînd Maggie venise pe lume, cu furia vieţii întipărită pe chip, cu pumnii mici încleştaţi şi cu părul strălucitor ca o monedă nouă.

Nu fusese dezamăgit că nu avea un băiat, ci recunoscător pentru că i se dăruise o fată.

— Adu-i fetei mele ceva de băut, Tim.

— Aş vrea puţin ceai, zise ea. E un frig afurisit. Acum că era aici, savura plăcerea de a-i anunţa veştile ei minunate. De-asta eşti aici, Murphy, la un cîntec şi-un pahar? Cine le ţine de cald vitelor tale?

— Se-ncălzesc singure, replică celălalt. Şi dacă vremea o ţine tot aşa, în primăvară o să am mai mulţi viţei decît am nevoie, fiindcă vitele fac şi ele ce face toată lumea într-o noapte lungă de iarnă.

— Ah, deci stau lîngă foc cu o carte bună în mînă, nu-i aşa? zise Maggie, şi încăperea răsună de rîsete. Nu era nici un secret, ci doar o uşoară stînjeneală pentru Murphy, faptul că el era un împătimit al cititului.

— Am încercat eu să le împărtăşesc emoţiile lecturii, dar vitele astea preferă să se uite la televizor. Murphy lovi cu degetul paharul său gol. Dar tu cum de nu eşti acasă, jucîndu-te cu sticla ta?

—Tată. Cînd Murphy se îndreptă spre bar, Maggie îl luă de mînă pe tatăl său. Tu eşti primul care trebuie sa afli. Ştiai că am luat cîteva piese cu mine dimineaţă, la Ennis, la magazinul lui McGuinness?

— Ai fost la Ennis? Îşi scoase pipa şi o scuturâ. Ar fi trebuit să-mi spui că te duci, ţi-aş fi ţinut companie.

— Am vrut s-o fac singură.

— Micuţa mea, zise el şi o mîngîie cu un deget pe nas.

—Tată, le-a cumpărat. Ochii ei, la fel de verzi ca ai tatălui, scînteiară. A cumpărat patru bucăţi, adică toate pe care le-am avut cu mine. Şi mi-a plătit pe loc.

— Nu mai spune, Maggie, nu mai spune! Se ridică iute şi o învîrti pe Maggie în mijlocul încăperii. Ascultaţi aici, doamnelor şi domnilor, fiica mea, unica mea Margaret Mary şi-a vîndut obiectele din sticlă în Ennis. Urmară aplauze spontane şi o mulţime de întrebări.

— La McGuinness, răspunse ea iureşului de întrebări. Patru bucăţi, şi vrea mai multe. Două vaze, o cupă şi un... Presupun că pe ultimul l-aţi putea numi press-papier. Zîmbi cînd Tim puse pe tejghea două pahare cu whisky pentru ea şi pentru tatăl ei.

— Bine. Îşi ridică paharul şi toastă. Pentru Tom Concannon, cel care a avut încredere şi a crezut în mine.

— Oh, nu, Maggie. Tatăl ei clătină din cap, cu lacrimi în ochi. Pentru tine. Totul pentru tine. Ciocniră paharele şi Tom bău pe nerăsuflate. Porneşte-ţi armonica, Murphy. Am chef să dansez cu fata mea.

Murphy începu. În mijlocul strigătelor şi bătăilor din palme, Tom îşi conduse fiica în mijlocul încăperii.

Deirdre ieşi din bucătărie, ştergîndu-şi mîinile pe şorţ. Faţa îi era îmbujorată de la căldura sobei şi îl luă la dans pe bărbatul ei. Dansurile se succedară fără întrerupere şi Maggie trecea de la un partener la altul, pînă cînd simţi că nu o mai ţin picioarele.

Alţii veniră la cîrciumă atraşi fie de muzică, fie de posibilitatea de a avea companie pe acea vreme şi veştile se răspîndiră. Maggie ştia că înainte de a se înnopta, toată lumea pe o rază de douăzeci de kilometri în jur va fi la curent.

Era genul de faimă la care visase din totdeauna. Şi era secretul ei că voia mai mult.

— Oh, suficient. Se prăbuşi în scaun şi îşi bău ceaiul rece. Simt că nu mai pot.

— Şi eu la fel. De mîndrie pentru tine. Zîmbetul lui Tom rămase la fel de luminos, dar buzele i se strînseră puţin. Ar trebui să mergem şi să-i spunem maică-ti, Maggie. Şi surorii tale.

— Îi voi spune Briannei diseară. Propria sa dispoziţie se schimbă cînd veni vorba despre mama ei.

— Bine. O mîngîie uşor cu mîna pe obraz. Asta este ziua ta, Maggie Mae, şi nimic nu o va strica.

— Nu, e ziua noastră. Fiindcă dacă n-ai fi fost tu, n-aş fi suflat niciodată într-un glob de sticlă.

— Atunci, o s-o împărţim numai noi doi, pentru o vreme. Pentru o clipă se simţi slăbit, ameţit şi înfierbîntat. I se păru că aude un zumzet îndepărtat, apoi zgomotul dispăru. Aer, îşi spuse el. Am nevoie de o gură de aer proaspăt. Am chef să facem o plimbare cu maşina. Vreau să simt mirosul mării, Maggie. Vii cu mine?

— Sigur că vin. Se ridică imediat. Dar e frig şi bate un vînt afurisit. Eşti sigur că vrei să mergem pe faleză astăzi?

— Simt nevoia să merg. Îşi luă haina, îşi puse un fular la gît şi se întoarse spre bar. Culorile întunecate şi afumate ale barului îi jucau în faţa ochilor. Se gîndi, cu amărăciune, că s-a îmbătat un pic. Apoi se gîndi că, totuşi, avea motiv. O să dăm o petrecere. Da, mîine seară. Cu mîncare şi cu vinuri bune, cu multă muzică, da, ca să sărbătorim succesul fetei mele. Şi v-aştept pe voi toţi, prieteni, să veniţi.

Maggie aşteptă pînă cînd ieşiră afară, în frigul pătrunzător.

— O petrecere? Tată, ştii prea bine că ea nu va fi de acord.

— Încă sînt stăpînul propriei mele case. Bărbia lui voluntară, ce semăna foarte mult cu a fiicei sale, ieşi în afară. Am spus că va fi o petrecere şi aşa va fi, Maggie. Aranjez eu cu maică-ta. Conduci tu?

Bine. N-avea rost să insiste odată ce Tom Concannon hotărîse ceva. O ştia prea bine. Şi îi era recunoscătoare pentru încăpăţînarea lui, pentru că altfel n-ar fi putut să călătorească la Veneţia şi să-şi facă ucenicia într-o casă de creaţie în sticlă. Şi nici n-ar fi putut să folosească ceea ce învăţase, ceea ce visase atîta timp şi să-şi facă şi propriul ei atelier. Ştia că mama ei îi făcuse viaţa amară lui Tom pentru banii pe care îi cheltuise cu ea. Dar el rămăsese de neclintit.

— Spune-mi la ce lucrezi acum.

— Ei, e un fel de sticlă, de vază. Şi vreau să fie foarte înaltă şi zveltă. Din ce în ce mai subţire spre vîrf, şi apoi brusc, revărsată în afară. Cam în genul unui crin. Şi culoarea trebuie să fie foarte delicată, ca miezul piersicii.

O vedea cu ochii minţii, la fel de limpede ca şi mîna care o schiţa.

— E minunat să-ţi închipui lucruri aşa frumoase.

— Să ţi le închipui e uşor, tată, zise ea zîmbind. Mai greu e să le faci să devină realitate.

— Le faci tu să devină, fetiţo, o bătu uşor pe mînă Tom, apoi se cufundă în tăcere.

Maggie intră cu maşina pe drumul îngust şi sinuos care ducea spre mare. Dinspre vest veneau nori negri, încărcaţi de furtună, biciuiţi de vînt. Ici şi colo se vedeau petice luminoase de cer, care erau

înghiţite iute de masa întunecată, apoi iar apăreau şi dispăreau.

Maggie văzu un vas, larg şi adînc, în culorile acelea sumbre dar minunate, şi începu să şi-l închipuie.

Drumul şerpuia, apoi se îndreptă spre un cătun, mărginit de garduri vii mai înalte de un stat de om, acum înnegrite de ger. La o răspîntie, înainte de intrarea în sat, o troiţă cu Fecioara Maria înfrunta frigul în linişte, cu braţele deschise într-un generos gest de întîmpinare, la picioare avînd un buchet de flori artificiale, ţipător colorate. Aruncă o privire spre tatăl ei şi tresări. Părea mai palid decît de obicei şi avea cearcăne.

— Pari obosit, tată. Sigur nu vrei să te duc acasă?

— Nu, nu. Îşi scoase pipa şi începu să o lovească uşor în palmă, dus pe gînduri. Vreau să văd marea. E furtună, Maggie Mae. O să avem o privelişte minunată de pe faleza de la Loop Head.

— Cu siguranţă.

Dincolo de sat, drumul se îngusta alarmant de mult, camioneta strecurîndu-se cu greu, ca aţa prin urechile acului. Pe drum, încotoşmănat şi cu faţa vînătă de frig, venea un om cu un cîine, care îl urma ascultător la cîţiva paşi. Şi omul şi cîinele se dădură la o parte în tufişuri, în timp ce roţile camionetei trecură doar la cîţiva centimetri de cizmele drumeţului solitar, care îi salută în trecere pe Maggie şi pe Tom.

— Ştii la ce mă gîndeam, tată?

— La ce?

— Dacă aş putea să mai vînd cîteva piese — doar cîteva — aş putea să-mi cumpăr un alt cuptor. Vreau să lucrez cu mai multă culoare, înţelegi. Dacă aş mai avea un cuptor, aş putea să am mai mult material topit. De fapt, cărămizile nu costă aşa de mult. Dar aş avea nevoie de mai mult de două sute.

— Am ceva bani puşi de-o parte.

— Nu, nu din nou. Era ferm hotărîtă. Îţi sînt recunoscătoare, dar asta o s-o fac singură.

El se încruntă pe dată şi se răsti la pipa pe care o avea în mînă.

—Tare-aş vrea să ştiu la ce e bun un tată, dacă nu să-şi ajute copiii? N-o să ai haine scumpe sau mai ştiu eu ce alte nimicuri, aşa că dacă vrei cărămizi pentru cuptorul tău, atunci asta o să ai.

— O să am, veni imediat replica pe acelaşi ton a lui Maggie. Dar le voi cumpăra singură. Trebuie să fac asta eu însămi. Nu de bani am nevoie, ci de încredere.

— M-ai răsplătit înzecit deja. Se lăsă pe spate în scaun şi coborî puţin geamul, lăsînd şuierul vîntului să pătrundă înăuntru, apoi îşi aprinse pipa. Sînt un om bogat, Maggie. Am două fete minunate, fiecare ca un giuvaer. Şi deşi un om n-ar avea ce să ceară mai mult de la viaţă, am o casă bună şi prieteni de nădejde.

Maggie băgă de seamă că n-o includea şi pe mama ei printre comorile lui.

— Şi întotdeauna vasul de aur de la capătul curcubeului.

— Întotdeauna. Rămase din nou tăcut, pe faţă avînd o undă de crispare. Treceau pe lîngă colibe de piatră fără acoperiş, părăsite şi stinghere în mijlocul cîmpurilor de culoare verde-cenuşiu ce se întindeau cît vedeai cu ochii, nesfîrşite şi minunat de frumoase sub cerul întunecat. Apoi trecură pe lîngă o biserică ce înfrunta singură vîntul, avînd ca pavăză doar cîţiva copaci răsuciţi şi goliţi de frunze.

Ar fi trebuit să fie un peisaj dezolant şi trist, dar Tom îl găsea minunat. Nu împărtăşea nevoia de singurătate a lui Maggie, dar cînd vedea un astfel de peisaj pustiu, cu cerul mohorît şi nori joşi şi ameninţători, o înţelegea.

Acum, prin fereastra întredeschisă, putea să simtă mirosul mării. Odată visase s-o traverseze.

Odată visase multe lucruri.

Întotdeauna căutase acel vas de aur de la capătul curcubeului şi ştia că el era vinovat că nu-l găsise. Fusese fermier prin naştere, dar nu şi prin vocaţie. Acum mai avea doar cîţiva acri de pămînt, suficient doar pentru ca fiica lui Brianna să-şi cultive florile şi legumele pe care le îngrijea cu atîta pricepere. Suficient doar pentru a-şi aminti că dăduse greş.

Prea multe scheme, prea multe gînduri, îşi spuse el, simţind un alt cîrcel în piept. Soţia sa, Maeve, avusese dreptate. Avusese întotdeauna prea multe idei, dar niciodată abilitatea sau norocul de a le pune în practică.

Trecură pe lîngă alt grup de case şi o clădire al cărei proprietar susţinea că era ultima cîrciumă de-acolo pînă la New York. Tom se simţi pătruns de măreţia peisajului, ca întotdeauna.

— Dăm o fugă pînă la New York să bem ceva, Maggie? glumi el, ca întotdeauna cînd treceau pe acolo.

— Eu fac prima cinste.

El chicoti. O senzaţie de nerăbdare îl cuprinse în timp ce ea oprea maşina la capătul drumului, acolo unde asfaltul se termina, făcînd loc pietrelor şi ierburilor, ca în cele din urmă să ajungă la imensitatea bătută de vînturi ce se întindea pînă în America.

Coborîră în vuietul vîntului dezlănţuit şi al valurilor care loveau furioase stîncile negre de dedesubt. Braţ la braţ, se clătinară în rafalele nemiloase ca doi beţivi, apoi, rîzînd, începură să meargă.

— E o nebunie grozavă. Simte vîntul, Maggie! Simte-l! Vrea să ne zboare de-aici pînă hăt departe, la Dublin. Îţi aduci aminte cînd am fost la Dublin?

— Am văzut un clovn jonglînd cu mingi colorate, şi mie mi-a plăcut atît de mult, încît ai învăţat şi tu cum s-o faci..

Rîsul lui bubui puternic, ca marea de dedesubt.

— Oh, toate merele pe care le-am stricat.

— Am mîncat atunci plăcintă cu mere săptămîni întregi.

— Şi eu am crezut atunci că pot cîştiga un ban aşa şi m-am dus la Galway, la tîrg.

— Da, şi-ai cheltuit şi ultimul bănuţ pe care îl cîştigaseşi pe cadouri pentru mine şi pentru Brianna.

Îi revenise culoarea în obraji, băgă ea de seamă, şi ochii îi străluceau. Merseră împreună ultimii metri de stîncă şi iarbă, hărţuiţi de vîntul muşcător, şi se opriră pe marginea falezei, lîngă Atlanticul atotputernic, ale cărui valuri războinice loveau neîncetat stîncile. Munţii de apă veneau, se zdrobeau de faleză, se retrăgeau şi se năpusteau iarăşi, lăsînd nenumărate cascade printre stîncile negre ale falezei. Deasupra, ţipau şi se învîrteau pescăruşii, ţipetele lor fiind acoperite adesea de zgomotul valurilor. Spuma se ridică pînă sus, albă ca zăpada la bază, limpede precum cristalul, în picăturile fine care se împrăştiau în aerul îngheţat. Pe cuprinsul înspumat şi mînios al mării nu se vedea nici un vas.

Se întrebă dacă tatăl ei venea aici adesea din pricina faptului că în ochii lui, continua încleştare dintre apă şi stînci simboliza atît căsnicia cît şi

războiul. Şi căsnicia lui fusese într-adevăr o bătălie continuă, amărăciunea permanentă şi furia nevestei lui erodîndu-i sufletul, şi încet, ah, atît de inexorabil, măcinîndu-l.

— De ce mai stai cu ea, tată?

— Ce? Îşi mută atenţia de la mare şi cer asupra ei.

— De ce mai stai cu ea? repetă Maggie. Brie şi cu mine am crescut. De ce rămîi acolo unde nu eşti fericit?

— E soţia mea, răspunse el simplu.

— Şi de ce-ar trebui să fie ăsta un răspuns? întrebă ea. De ce trebuie să fie ăsta sfîrşitul? Nu mai e nimic între voi, dragoste sau alt fel de legătură. De cînd îmi amintesc eu, ţi-a făcut viaţa un iad.

— Eşti prea aspră cu ea. Asta, gîndi el, era tot vina lui. Pentru că iubind atît de mult un copil, în inima sa nu mai rămăsese loc pentru a accepta dragostea ei pentru el. O dragoste care, o ştia, nu mai lăsa loc pentru a înţelege dezamăgirile femeii care, născuse acel copil. Ce e între mine şi mama ta este tot atît de mult vina ei cît şi a mea. O căsnicie e un lucru delicat, Maggie, o cumpănire a două inimi şi a două speranţe. Cîteodată una din părţi atîrnă prea greu şi cealaltă nu mai poate echilibra balanţa. O să înţelegi cînd o să ai familia ta.

— N-o să mă mărit niciodată. Tonul îi era ferm, de parcă ar fi făgăduit în faţa lui Dumnezeu. Nu-i voi da nimănui dreptul de a mă face atît de nefericită.

— Să nu spui asta. Nu. O strînse în braţe, îngrijorat. Nu e nimic pe lume mai de preţ decît căsătoria şi familia.

— Dacă e aşa, atunci cum poate să devină o închisoare?

— Nu înseamnă că trebuie neapărat să devină o închisoare. Nu ăsta-i rostul ei. Simţi din nou cum îl cuprinde un val de slăbiciune, şi brusc simţi frigul pătrunzîndu-i pînă în măduva oaselor. Mama ta şi cu mine n-am fost un exemplu prea bun pentru tine şi îmi pare rău. Mai mult decît pot să-ţi spun, nici nu am cuvinte. Dar ştiu un lucru, Maggie, fetiţa mea. Cînd iubeşti din tot sufletul, poţi să te simţi ca-n rai.

Ea îşi îngropă faţa în umărul lui, reconfortată de mirosul specific al hainelor sale. Nu-i putea spune că ştia de multă vreme că pentru Tom Concannon, căsnicia nu fusese un rai şi o binecuvîntare. Şi mai ştia că n-ar fi încuiat uşa acelei închisori conjugale dacă n-ar fi fost ea.

— Ai iubit-o vreodată?

— Da. Şi a fost o dragoste la fel de fierbinte ca unul din cuptoarele tale. Tu eşti fructul acelei iubiri, Maggie Mae. Ai fost născută în flăcări, la fel ca şi cea mai fină şi îndrăzneaţă dintre operele tale. Oricît de mult s-ar fi răcit acel foc, odată a ars cu vîlvătăi. Poate că dacă n-ar fi fost atît de aprig, de intens, am fi reuşit împreună.

Ceva ciudat în vocea lui o făcu pe Maggie să-l privească, studiindu-l cu atenţie.

—A fost vorba de altcineva.

Tom privi din nou marea, ca şi cum ar fi putut scruta pînă departe şi ar fi putut s-o găsească pe femeia pe care o lăsase să plece.

— Da, a fost odată. Dar nu trebuia să fie. N-avea nici un drept să fie. Dar îţi spun, cînd te îndrăgosteşti, cînd săgeata dulce îţi străpunge inima, n-ai cum să te opreşti. Şi chiar dacă eşti rănit şi inima îţi sîngerează, tot e o binecuvîntare. Aşa că nu spune nu, Maggie. Vreau ca tu să ai ceea ce eu n-am putut avea.

Ea nu-i spusese, dar o gîndise.

— Am douăzeci şi trei de ani, tată, şi Brie e mai mică doar cu un an decît mine. Ştiu ce spune biserica, dar a naibii să fiu dacă eu cred că există un Dumnezeu care se bucură pedepsind un bărbat toată viaţa pentru o greşeală făcută la tinereţe.

—Greşeală. Tom se încruntă şi îşi puse pipa între dinţi. Căsnicia mea n-a fost o greşeală, Margaret Mary, şi să nu mai spui aşa ceva, nici acum, nici de-acum încolo. Tu şi Brie aţi venit pe lume datorită acestei căsnicii. O greşeală? Nu, un miracol. Trecusem de patruzeci de ani cînd te-ai născut, şi nici nu mă gîndeam să am o familie. Mă gîndesc ce-ar fi fost viaţa mea fără voi două. Ce s-ar fi ales de mine?

Un om bătrîn, de şaptezeci de ani, singur. Singur. Îi luă faţa în mîini şi o privi drept în ochi. Îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că am întîlnit-o pe mama ta, şi că din unirea noastră a ieşit ceva minunat, ceva care să rămînă în urma mea. Dintre toate lucrurile pe care le-am făcut şi nu le-am făcut, tu şi Brianna aţi fost singura şi cea mai mare bucurie a mea. Acum să nu mai aud vreun cuvînt despre greşeli sau nefericire. Ai înţeles?

—Te iubesc, tată. El o privi cu dragoste.

— Ştiu. Poate chiar prea mult, dar nu-mi pare rău. Îl cuprinse din nou senzaţia aceea, ca un vînt rece care se înteţeşte din ce în ce mai mult. Aş vrea să te rog ceva, Maggie.

— Ce *anume*?

O studia cu atenţie, atingîndu-i faţa cu degetele, de parcă ar fi vrut să-i memoreze fiecare trăsătură — bărbia voluntară, curba moale a obrajilor, ochii verzi şi neastîmpăraţi ca marea ce vuia sub ei.

—Tu eşti puternică, Maggie. Puternică şi hotărîtă şi sub învelişul tău de gheaţă bate o inimă adevărată şi generoasă. Şi Dumnezeu ştie că eşti deşteaptă. Eu nici nu pot să încerc să înţeleg lucrurile pe care le ştii, sau să-mi închipui cum de le ştii. Tu eşti steaua mea strălucitoare, tot aşa cum Brie este bobocul meu de trandafir. Şi vreau ca voi, amîndouă, să vă împliniţi visele. Vreau să vi le împliniţi, înţelegi? Şi

cînd o să faceţi asta, gîndiţi-vă că o faceţi şi pentru mine.

I se păru că vuietul mării se estompează şi lumina păleşte. Pentru o clipă, chipul lui Maggie îşi pierdu conturul şi dispăru.

— Ce ai? Speriată, se agăţă de braţul lui. Devenise palid la faţă şi părea că a îmbătrînit subit. Nu te simţi bine, tată? Hai să te duc înapoi în maşină.

— Nu. Era extrem de important, crucial chiar, să stea acolo, în cel mai îndepărtat colţ al ţării lui şi să termine ce avea de spus. Mă simt bine. A fost doar o ameţeală.

— Ai îngheţat. Într-adevăr, îi simţea trupul rece ca gheaţa.

— Ascultă-mă cu atenţie. Vocea îi era precipitată. Nu lăsa pe nimeni şi nimic să-ţi stea în cale, să te abată de la lucrurile pe care vrei să le faci. Lasă-ţi urma pe acest pămînt şi întipăreşte-o adînc, să dureze. Dar nu...

—Tată! O cuprinse panica, văzîndu-l că se clatină, apoi cade în genunchi. Dumnezeule, ce ai, tată? Inima?

Nu, nu inima, se gîndi el prin ceaţa durerii care-i învăluia tot trupul, simţindu-şi bătăile ca de ciocan ale inimii în urechi şi tîmple. Dar simţise că se rupsese ceva în el, ceva care explodase şi se îndepărta din ce în ce.

— Să nu îţi înăspreşti sufletul, Maggie. Promite-mi. Nu vei pierde niciodată ce ai în inima ta. Să ai grijă de sora ta. Şi de maică-ta. Promite-mi.

—Trebuie să te ridici. Trase de el, opintindu-se, luptîndu-se cu propria frică, înăbuşind-o. Zgomotul mării i se părea asurzitor, o furtună de coşmar care îi va smulge pe amîndoi de pe faleză şi-i va zdrobi de stîncile necruţătoare de dedesubt. M-auzi, tată? Trebuie să te ridici acum.

— Promite-mi.

— Bine, îţi promit. Îţi jur în faţa lui Dumnezeu că o să am grijă de amîndouă. Întotdeauna. Tremura, lacrimile îi şiroiau pe obraji.

—Vreau un preot, reuşi el să articuleze cu greu.

— Nu, nu, trebuie să plecăm din locul ăsta îngheţat. Dar ştia că se amăgea singură. Îl simţea îndepărtîndu-se; chiar dacă îl ţinea strîns în braţe, ceva înăuntrul acelui trup se îndepărta. Nu mă părăsi aşa. Nu aşa! Disperată, se uită în jur după ajutor, sperînd să vadă pe cineva pe potecile care duceau spre acel loc destul de frecventat de lume. Dar nu era nimeni, totul era pustiu şi îşi înăbuşi cu greu un strigăt de ajutor. Tată, încearcă, te rog, încearcă să te ridici. Te duc la un doctor.

El îşi lăsă capul pe umărul ei şi suspină. Acum nu mai simţea nici un fel de durere, ci doar neant.

— Maggie, zise el. Apoi şopti un alt nume, un nume străin şi asta fu totul.

— Nu! Ca şi cum l-ar fi protejat de vîntul rece pe care nu-l mai simţea, îl înlănţui cu braţele, legănîndu-l uşor şi suspinînd.

Şi vîntul duse vestea mai departe mării şi o dată cu lacrimile ei veniră primii stropi îngheţaţi de ploaie.

Capitolul 2

Înmormîntarea lui Thomas Concannon a fost un eveniment despre care se va vorbi în întreg ţinutul mulţi ani. A fost mîncare din belşug şi muzică bună, exact cum plănuise el pentru petrecerea în cinstea succesului fiicei sale. Casa în care îşi trăise ultimii ani din viaţă era plină cu oameni veniţi din întreg ţinutul Clare.

Tom nu fusese un om bogat, ar putea spune unii, dar fără îndoială că adevărata lui avere fuseseră prietenii.

Veniseră din tot ţinutul, fermieri şi negustori, meseriaşi, oameni din toate păturile sociale. Aduseseră mîncare, aşa cum fac vecinii la parastase şi înmormîntări şi în scurt timp bucătăria se umplu cu tot felul de preparate. Şi toţi închinară în memoria lui şi-l petrecură în viaţa de dincolo.

Focul ardea straşnic în sobă, încercînd să ţină piept vîntului îngheţat care făcea să zăngăne

ferestrele, încercînd, de asemenea, să încălzească atmosfera rece şi austeră a înmormîntării.

Dar Maggie era sigură că nu îi va mai fi cald niciodată. Stătea lîngă foc în sufrageria mică a lui Tom Concannon, acum plină de lume, privind ţintă flăcările. Vedea faleza, marea înspumată ce fremăta la picioarele falezei şi se vedea pe sine, strîngîndu-l în braţe pe tatăl ei care era pe moarte.

— Maggie.

Tresări şi întoarse capul. Îl văzu pe Murphy stînd în genunchi lîngă ea, strecurîndu-i în mînă o ceaşcă cu un lichid fierbinte, aburind.

— Ce este?

— Whisky, cu un strop de ceai să-l încălzească. Ochii lui erau blînzi şi, îndureraţi, plini de compasiune. Haide, bea-l acum. Dă-l peste cap. Aşa, bine. Nu vrei să mănînci ceva? Ţi-ar prinde bine.

— Nu pot, zise ea, dar îl ascultă şi goli ceaşca. Putea să jure că simţise arsura fiecărei picături de whisky în drumul ei spre stomac. N-ar fi trebuit să-l duc acolo, Murphy. Ar fi trebuit să-mi dau seama că este bolnav.

— Asta-i o prostie şi tu o ştii prea bine. Arăta bine şi în putere cînd a plecat de la cîrciumă. Şi doar dansase atîta, nu?

Dansase, își spuse ea. Dansase cu tatăl ei chiar în ziua morții lui. Oare va găsi într-o bună zi alinare gîndindu-se la asta?

— Dar dacă n-am fi fost atît de departe. Singuri...

— Doctorul ți-a spus clar, Maggie. N-ar fi fost nici o diferență. Accidentul vascular l-a ucis, și din fericire a fost rapid.

— Da, a fost rapid. Mîna îi tremură și mai luă o înghițitură. Da, fusese repede. Ceea ce urmase însă, fusese parcă derulat cu încetinitorul. Clipele acelea îngrozitoare cînd plecase din acel loc, abia răsuflînd, cu mîinile înghețate încleștate pe volan, îndepărtîndu-se de mare, aducînd acasă trupul fără viață al tatălui ei.

— N-am mai văzut niciodată un om atît de mîndru de copiii lui cum era el de tine. Murphy ezită, privindu-și mîinile. Mie mi-a fost ca un tată.

— Știu. Întinse o mînă, îndepărtîndu-i lui Murphy o șuviță de păr de pe frunte. Așa este.

Așa că acum își pierduse tatăl a doua oară, gîndi Murphy cu amărăciune. Și pentru a doua oară simți apăsarea durerii și a responsabilității.

—Vreau să-ți spun, vreau să fiu sigur că știi, că dacă ai nevoie de ceva, de orice, sau familia ta are nevoie de ceva, trebuie să-mi spui doar un singur cuvînt.

— E frumos din partea ta să gîndeşti şi să spui aşa ceva.

Murphy îşi ridică privirile; ochii lui albaştri de celt îi întîlniră pe ai ei.

— Ştiu că i-a fost greu cînd a trebuit să vîndă pămîntul. Şi i-a fost şi mai greu că eu am fost acela care l-a cumpărat.

— Nu. Maggie puse ceaşca deoparte şi îi luă mîinile într-ale sale. Pămîntul nu era important pentru el.

— Dar mama ta...

— Şi un sfînt dacă-ar fi cumpărat pămîntul, ea tot ar fi dat vina pe el, zise Maggie aspru. Chiar dacă banii luaţi pe pămînt i-au asigurat pîine pe masă. Îţi spun că a fost mai bine şi mai uşor că l-ai cumpărat tu. Brie şi cu mine n-avem cum să te învinovăţim pe tine pentru o parcelă de pămînt, Murphy, şi ăsta este adevărul. Maggie reuşi să zîmbească, pentru că amîndoi aveau nevoie de un zîmbet. Şi tu ai reuşit să faci ceea ce el n-a reuşit, ceea ce el pur şi simplu n-a vrut să facă. Ai făcut pămîntul să rodească. Şi hai să nu mai discutăm despre aşa ceva.

Maggie privi în jur, ca şi cum ar fi ieşit brusc dintr-o cameră goală şi ar fi intrat într-una plină de lume. Fiica lui O'Malley, însărcinată cu primul ei copil, cînta un cîntec melancolic şi visător şi cineva o acompania din fluier. Un hohot de rîs se auzi din celălalt capăt al

camerei, un rîs puternic şi sănătos. Undeva plîngea un copil. Grupuri de bărbaţi stăteau ici-colo, vorbind despre Tom şi despre vreme, despre iapa cea bălţată a lui Jack Marey, care era bolnavă şi despre acoperişul spart de la casa lui Donovan.

Femeile discutau şi ele despre Tom şi despre vreme, despre copii şi nunţi şi înmormîntări.

Văzu o femeie bătrînă, o verişoară de departe, îmbrăcată în haine uzate şi pantofi scîlciaţi, povestind unui grup de femei tinere şi croşetînd în acelaşi timp un pulover.

— Da, îi plăcea să aibă oameni în preajmă. În voce i se simţea durerea. Dacă-ar fi putut, ar fi avut casa plină tot timpul. Întotdeauna se minuna cum de îmi place mie să fiu singură. Respiră adînc şi continuă, sperînd să nu o trădeze vocea. Murphy, l-ai auzit vreodată pomenind de numele Amanda?

— Amanda? Murphy se încruntă, gîndindu-se concentrat. Nu. De ce mă întrebi?

— Aşa, pur şi simplu. Probabil că am înţeles eu greşit. Ridică din umeri cu nepăsare. Cu siguranţă că ultimul cuvînt al tatălui ei, înainte de a muri, nu fusese numele unei femei străine. Trebuie să mă duc să o ajut pe Brie la bucătărie. Mulţumesc pentru băutură, Murphy. Şi pentru tot. Îl sărută pe obraz şi plecă.

Desigur, nu era lucru uşor să traverseze camera spre uşă. Trebuia să se oprească mereu, să audă vorbe de îmbărbătare, de compasiune, sau o istorisire cu tatăl ei, sau, în cazul lui Tim O'Malley, o ofertă la compasiune şi suport moral.

— Isuse, o să-mi fie dor de el, zise Tim, ştergîndu-şi lacrimile fără jenă. N-am mai avut niciodată un prieten atît de drag, şi nici n-o să mai am vreodată. Ştii, glumea zicînd că o să-şi deschidă şi el o cîrciumă, ca să-mi facă mie un pic de concurenţă.

— Ştiu. Dar ea ştia că nu fusese numai o glumă, ci un alt vis nerealizat al lui Tom Concannon.

—Voia să fie poet, adăugă cineva în vreme ce Maggie îl îmbrăţişa pe Tim şi îl bătea prieteneşte pe spate. Spunea că dacă-ar avea şi inspiraţii, ar fi fost un poet pe cinste.

—Avea sufletul unui poet, spuse Tim îndurerat. Inima şi sufletul şi trăirea unui poet. Niciodată n-a existat pe lume un om mai minunat ca Tom Concannon.

Maggie discută cu preotul despre funeraliile de a doua zi dimineaţă şi se strecură în cele din urmă în bucătărie.

În bucătărie era tot atît de multă lume ca şi în restul casei, unele femei servind mîncarea sau pregătind-o. Aici sunetele şi mirosurile îmbiau pe oricine — ceainice şuierînd, supe fierbînd, precum şi

mirosul specific de şuncă afumată — spre deosebire de atmosfera sumbră din sufragerie. Copiii mişunau de colo-colo prin bucătărie, aşa că femeile, cu acea graţie maternă înnăscută atît de caracteristică, îi ocoleau sau îi dojeneau după caz.

Puiul de ogar pe care Tom i-l dăruise Briannei de ziua ei de naştere sforăia liniştit sub masa de bucătărie. Brianna era lîngă sobă, calmă, mişcîndu-se competent şi precis. Dar dincolo de înfăţişarea ei liniştită, Maggie putea să vadă cît de mult suferea, durerea vădindu-se în ochii adînci şi în buzele moi, acum strînse şi severe.

— Acum o să mănînci ceva. Una dintre vecine o văzu pe Maggie şi luă o farfurie pe care începu să o umple cu diferite preparate. Şi dacă nu mănînci, o să ai de-a face cu mine.

— Am venit doar să dau o mînă de ajutor.

— Dai o mînă de ajutor dacă mănînci ce ţi-am pus eu aici. E destulă mîncare pentru o armată întreagă. Ştii că taică-tău mi-a vîndut odată un cocoş? Zicea că e cel mai grozav cocoş din ţinut şi că o să le facă fericite pe găinile mele multă vreme de-aici încolo. Avea Tom un fel al lui de-a fi, că te făcea să-l crezi chiar dacă ştiai că nu era adevărat ceea ce spunea. Mai puse cîteva preparate în farfurie, continuînd să vorbească, mîngîind pe creştet şi dînd la o parte din drumul ei un copil, toate fără să se oprească din

îndeletnicirea ei grijulie. Ei bine, cocoşu' ăla s-a dovedit a fi o pasăre ticăloasă şi leneşă, care n-a călcat niciodată în viaţa lui mizerabilă.

Maggie schiţă un zîmbet şi spuse ceea ce se aştepta din partea ei, cu toate că ştia povestea.

— Şi ce-aţi făcut cu cocoşul pe care vi l-a vîndut tata, doamnă Mayo?

— I-am luat gîtul într-o bună zi şi l-am făcut supă. Da, şi i-am adus lui taică-tău o farfurie, chiar aşa. Şi zicea ca n-a gustat niciodată ceva mai bun. Rîse din toată inima şi îi puse lui Maggie farfuria în braţe.

— Şi era chiar aşa bun?

— Carnea era aţoasă şi tare ca o talpă. Dar Tom, Dumnezeu să-l binecuvînteze, a mîncat-o toată.

Aşa că şi Maggie mîncă cele pregătite de doamna Mayo, pentru că n-avea încotro şi viaţa mergea înainte, cu sau fără voia ei. Ascultă istorisiri despre Tom şi spuse şi ea cîteva. Apoi, cînd se înseră şi bucătăria se goli treptat, se aşeză pe un scaun şi luă în braţe căţelul.

— Cîtă lume l-a iubit, zise Maggie.

— Aşa-i. Brianna stătea lîngă sobă, cu o cîrpă de şters vasele în mînă şi un aer deznădăjduit în priviri. Nu mai era nimeni de hrănit sau de care trebuia avut grijă, nimeni în jur şi nimic care să-i dea o preocupare, să-i abată gîndurile, şi o copleşi durerea.

Încercînd să se gîndească la altceva, se apucă să strîngă vasele.

Era zveltă, aproape fragilă, cu un fel calm şi calculat de a se mişca. Dacă ar fi avut bani la dispoziţie şi posibilitatea de a urma o astfel de şcoală, ar fi putut ajunge balerină. Părul ei blond auriu, era prins într-un coc bogat. Peste fusta neagră, simplă, purta un şorţ alb de bucătărie.

Prin contrast, părul lui Maggie i se revărsa pe umeri într-o cascadă de străluciri arămii. Purta o fustă pe care uitase s-o mai calce şi un pulover care ar fi trebuit cîrpit în cîteva locuri.

— Şi mîine va fi tot vreme urîtă. Brianna uitase de farfuriile pe care le avea în mîini şi privea ţintă pe fereastră în noaptea neagră, fără stele, ascultînd vîntul care continua să sufle amarnic.

— Aşa-i. Dar oamenii vor veni, la fel cum au venit şi astăzi.

— Şi după aceea, o să-i aducem înapoi aici. A rămas atîta mîncare. Nici nu ştiu ce-o să facem cu ea... Vocea i se pierdu.

— Ea a ieşit din camera ei măcar o dată?

Brianna se opri nemişcată o clipă, apoi începu să aşeze farfuriile unele peste altele.

— Nu se simte bine.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Nu se simte bine. Bărbatul ei e mort şi toţi cei care l-au cunoscut

au venit să-l vadă. Ea nici măcar nu se poate preface că-i pasă.

— Bineînțeles că-i pasă. Vocea Briannei se strînse. Nu credea că mai era în stare să suporte o ceartă acum, cînd simțea că inima era gata să-i plesnească de durere. A trăit cu el mai bine de douăzeci de ani.

— Și în afară de asta, puține lucruri a mai avut în comun cu el. De ce o aperi, chiar și-acum?

Brianna trînti o farfurie atît de tare încît se miră că nu s-a făcut țăndări. Dar vocea îi rămase perfect calmă și precisă.

— Nu apăr pe nimeni, spun doar adevărul. Nu putem face pace? Cel puțin pînă îl îngropăm, nu putem să facem să fie pace în casa asta?

— N-a fost niciodată pace în casa asta. Maeve vorbise din pragul ușii. Fața nu îi era răvășită de lacrimi, ci rece, aspră și neiertătoare. A avut el grijă de asta. La fel ca și-acum. Chiar mort fiind, îmi face viața un coșmar.

— Să nu vorbești de el. Furia pe care Maggie și-o înăbușise toată ziua, izbucni cu patimă. Se ridică brusc de la masă, speriind cățelul pe care-l ținea în brațe. Să nu îndrăznești să vorbești rău despre el.

— Vorbesc cum vreau eu. Maeve își încleșta mîinile în șalul pe care îl purta, strîngîndu-l în jurul gîtului. Era din lînă și ea își dorise întotdeauna

mătase. Nu mi-a făcut decît necazuri toată viaţa. Nici acum că e mort nu m-a scutit.

— Nu văd nici o lacrimă în ochii tăi, mamă.

— Şi nici n-o să vezi. Nu vreau nici să trăiesc nici să mor ipocrită, aşa să-mi ajute Dumnezeu. Şi pentru ce mi-a făcut o viaţă întreagă şi mai ales astăzi, o să se ducă drept în iad. Ochii ei reci, albaştri, încărcaţi de supărare, se mutară de la Maggie la Brianna. Şi aşa cum Dumnezeu nu-l va ierta în veci, nici eu nu-l voi ierta.

— Citeşti cumva gîndurile Domnului? întrebă Maggie. Oare toate rugăciunile şi mătăniile pe care le faci ţi-au asigurat acces direct la Dumnezeu?

— Este o blasfemie. Obrajii lui Maeve se împurpurară de furie. Să nu îndrăzneşti să spui aşa ceva în casa asta.

— Spun ce vreau, îi repetă Maggie întocmai cuvintele pe care le spusese Maeve doar cu puţin timp înainte. Şi îţi mai spun că Tom Concannon n-are nevoie de binecuvîntarea ta afurisită.

— Destul. Deşi îi tremura sufletul, Brianna puse o mînă fermă pe umărul lui Maggie. Respiră adînc, cu grijă, pentru a fi sigură că vocea îi era perfect calmă. Ţi-am spus, mamă, că o să-ţi dau ţie casa. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Despre ce-i vorba? Maggie se întoarse spre sora ei. Ce-i cu casa?

—Ai auzit doar ce-au spus la deschiderea testamentului, începu Brianna, dar Maggie clătină din cap.

—N-am ascultat nimic. Vorbărie de-a avocaţilor. N-am dat nici o atenţie,

— I-a lăsat-o ei. Încă tremurînd de furie, Maeve ridică un deget acuzator, i-a lăsat casa ei. Toţi anii în care am suferit şi pe care mi i-am sacrificat, şi mi-a luat pînă şi asta.

— O să se calmeze de îndată ce o să realizeze că are un acoperiş solid deasupra capului şi nu trebuie să facă nimic să-l întreţină, zise Maggie cînd mama ei ieşi din cameră.

Era destul de adevărat. Şi Brianna îşi spuse că aşa va putea menţine pacea în casă. Avea doar un antrenament de o viaţă.

— O să am eu grijă de casă şi ea va sta aici. Pot să am grijă de amîndouă.

— Sfînta Brianna, murmură Maggie, dar fără maliţiozitate în voce. O să împărţim cheltuielile. Noul cuptor va trebui să mai aştepte, îşi spuse ea. Dar atîta vreme cît McGuinness continua să-i cumpere operele, va avea suficient cît să întreţină cele două case.

— Mă gîndeam... am discutat cu tata de curînd, şi mă gîndeam... Brianna ezită.

Maggie îşi îndepărtă propriile gînduri.

— Spune.

— Trebuie făcute niște reparații, știu, și am doar ce mi-a lăsat bunica și apoi mai e și ipoteca.

— Ipoteca o plătesc eu.

— Nu, nu e drept.

— Ba e foarte drept. Maggie se ridică să ia ceainicul. Ipoteca a făcut-o ca să mă trimită pe mine la Veneția, nu? A ipotecat casa și a îndurat urgia ei pentru că a făcut așa ceva. Datorită lui, am avut parte de trei ani de pregătire. Și îi voi plăti înapoi.

— Casa e a mea. Vocea Briannei era fermă. Și tot așa e și ipoteca.

Maggie știa că deși sora ei avea o înfățișare blajină, cînd hotăra ceva era de o încăpățînare teribilă.

— Ei, așa o să ne certăm pînă-n ziua de apoi. O s-o plătim împreună. Dacă nu mă lași s-o fac pentru tine, Brie, lasă-mă atunci s-o fac pentru el. Trebuie, înțelegi?

— Mai vedem noi. Brianna luă ceașca de ceai pe care i-o turnase Maggie.

— Spune-mi la ce te gîndeai.

— Bine. Acum i se părea o prostie, dar spera să nu sune ca o prostie. Vreau să transform casa într-o pensiune.

— O pensiune?! Uimită, Maggie se holba la ea. Vrei să aduci oameni care să plătească pentru a sta la noi, oameni care să se-nvîrtă peste tot? N-o să mai ai nici un pic de intimitate, Brianna, şi o să munceşti din greu de dimineaţă pînă seara.

— Îmi place să fiu înconjurată de oameni, zise Brianna rece. Nu toată lumea vrea să se ducă la mănăstire ca tine. Şi cred că am o înclinaţie pentru aşa ceva, adică să fac oamenii să se simtă bine. Cred că o am în sînge. Îşi împinse bărbia în afară. Doar bunicul a avut un hotel şi după ce-a murit, l-a condus bunica. Aşa că şi eu pot.

— Niciodată n-am spus că nu poţi, ci doar că eu nu văd cum poate să te încînte aşa ceva. Toată ziua lume învîrtindu-se în jur. Se înfiora doar la gîndul de a trăi într-un astfel de loc.

— Sper doar că vor veni clienţi. Desigur, dormitoarele de sus ar avea nevoie de ceva reparaţii. Privirile Briannei erau aţintite în gol, visătoare. Da, puţină zugrăveală, un pic de tapet. Un covor nou, sau chiar două. Şi instalaţia sanitară mai trebuie reparată. De fapt, am avea nevoie de încă o baie, dar cred că debaraua din capătul holului de sus poate fi transformată în cameră de baie. Aş putea adăuga un mic apartament la bucătărie, pentru mama ca să n-o deranjeze nimeni. Şi aş mări puţin grădina, şi aş pune o firmă frumoasă la intrare. Nu

ceva în stil mare, înţelegi? Ceva mic, de bun gust şi confortabil.

— Vrei într-adevăr? murmură Maggie, văzînd luminile din privirea surorii ei. Chiar vrei aşa ceva?

— Da, aşa este. Vreau.

— Atunci fă-o. Maggie îi luă mîinile în ale ei. Fă-o, Brie. Modifică apartamentul de sus, repară instalaţia sanitară. Pune o firmă frumoasă. Sînt sigură că el ar fi vrut s-o faci.

— Cred că ar fi vrut. A rîs cînd i-am spus despre visul ăsta al meu, a rîs cu rîsul lui puternic, din toată inima.

— Da, era o plăcere să-l auzi rîzînd.

—Şi m-a sărutat şi a glumit cum că sînt nepoata unui hangiu şi că vreau să urmez tradiţia familiei. Dacă încep mai modest, aş putea să deschid chiar în vara asta. Turiştii vin în ţinuturile din vest în special vara, şi caută un loc drăguţ şi confortabil să rămînă peste noapte. Aş putea... Brianna închise ochii. Oh, mîine îl îngropăm pe tata, şi noi facem planuri.

—E exact ceea ce şi-ar fi dorit să audă. Maggie era în stare să zîmbească din nou. Pentru planuri mari ca ăsta, ar fi chiuit de bucurie!

— Noi, familia Concannon. Brianna clătină din cap. La făcut planuri nu ne întrece nimeni.

— Brianna, atunci, pe faleză, mi-a vorbit de tine. A spus că eşti bobocul lui de trandafir. Şi voia să înfloreşti. Şi ea era steaua lui, se gîndi Maggie. Va face tot ce-i va sta în putinţă să strălucească.

Capitolul 3

Era singură — exact cum îi plăcea ei cel mai mult. Din uşa casei sale, Maggie privea cum plouă peste cîmpurile lui Murphy Muldoon, în vreme ce undeva printre nori, mijea o rază de soare. Cerul nu lăsa deloc să se prevadă cum va fi vremea în următoarele ore. Putea fi oricum, straturile subţiri de nori putînd să însemne fie ploaie, fie vreme frumoasă. Asta era Irlanda.

Dar pentru Margaret Mary Concannon, ploaia era un lucru grozav. Adesea o prefera unui cer senin, fără urmă de nori şi unui soare strălucitor. Ploaia era o cortină cenuşie şi moale care o izola de lumea înconjurătoare. Sau şi mai important, izola lumea laţă de ea, dispărînd totul dincolo de cîmpurile şi dealurile din jur.

Pentru că deşi ferma, cu gardul ei din piatră şi cîmpurile verzi nu-i mai aparţineau ei sau familiei sale, acest locuşor, cu căsuţa mică dar cochetă, cu grădina şi aerul primăvăratec, erau ale ei.

Într-adevăr, era fiica unui fermier, dar nu avea nimic comun cu această îndeletnicire. În cei cinci ani care trecuseră de la moartea tatălui ei, trudise să-şi amenajeze propria ei casă şi să-şi lase propria amprentă pe pămînt, după ultima dorinţă a lui Torn. Poate că nu era încă atît de profundă, dar continua să-şi vîndă creaţiile, acum şi la Glaway şi Cork, nu numai în Ennis.

Nu avea nevoie de nimic mai mult decît avea. Poate că ar fi vrut mai mult, dar ştia că dorinţele, indiferent cît ar fi de arzătoare şi de cutezătoare, nu plătesc singure notele de plată. Şi mai ştia că realizarea unor ambiţii implică sacrificii.

Şi dacă din cînd în cînd se simţea frustrată şi lipsită de motivaţie crealoare, n-avea decît să-şi amintească faptul că era unde trebuia să fie şi făcea ceea ce ea singură alesese să facă.

Dar în dimineţi ca aceasta, cînd soarele se lupta cu norii, se gîndea la tatăl ei şi la visurile lui care nu deveniseră niciodată realitate.

Murise sărac, fără să fi avut succes în viaţă şi fără ferma care aparţinuse familiei Concannon timp de generaţii.

Nu îi părea rău că ferma fusese vîndută ca să acopere ipotecile, datoriile şi fanteziile tatălui ei. Poate simţea doar o undă de nostalgie şi regret pentru dealurile şi cîmpiile pe care le cutreierase în copilărie şi care acum nu-i mai aparţineau. Dar totul

ținea de trecut. Nu-i făcea plăcere nici măcar să se gîndească la ea luînd parte la muncile unei ferme. N-avea nimic din pasiunea de a cultiva și îngriji pe care o avea Brianna. Da, îi plăcea grădina ei și tufele de trandafiri cu miros îmbătător, dar florile creșteau chiar dacă erau neglijate mai mult timp.

Avea locul ei, intim și minunat, și tot ce era dincolo de el era fără însemnătate, și, de aceea, nici nu se gîndea la altceva. Maggie prefera să nu aibă nevoie de nimeni și, cu siguranță nu avea nevoie de nimic pe care să nu-l poată dobîndi singură.

Știa prea bine că dependența și dorința de a avea mai mult duceau la nefericire și nemulțumire; doar îi avea drept exemplu pe propriii ei părinți.

Ieși afară și se opri în fața ușii, stînd în ploaia rece, respirînd cu nesaț aerul de primăvară, umed și încărcat de miresme de la tufele care închipuiau un gard viu spre est și trandafirii deja îmbobociți care dădeau spre vest. Maggie Concannon nu era foarte înaltă, avea un trup sculptural, ale cărui forme generoase puteau fi lesne observate în ciuda blugilor largi și a cămășii de flanelă pe care le purta. Părul de culoarea focului, care-i ajungea pînă pe umeri era acoperit de o pălărie cenușie, de sub borurile căreia străluceau doi ochi capricioși și misterioși, de un verde ca marea.

Ploaia îi udă imediat fața, obrajii și buzele pline și melancolice, o picătură prelingîndu-i-se pe nasul pistruiat.

Maggie stătea la masă și își savura micul dejun, cu ceaiul puternic îndulcit pe care și-l turnase dintr-o cană ieșită din propriile sale mîini și ignora țîrîitul stăruitor al telefonului. A ignora telefonul era atît un mod de viață cît și un obicei, mai ales cînd era absorbită de munca ei. Și în fața ochilor vedea acum conturîndu-se o sculptură, cu linii fine și alungite ca o picătură de apă, din interiorul căreia se revărsau alte linii curbe și netede, ca petalele unei flori.

Imaginea pe care o vedea era atît de clară, încît, neluînd în seamă apelurile telefonului, ieși în ploaie și se îndreptă spre atelierul ei în care cuptorul pentru sticlă duduia încetișor, așteptînd-o.

De la biroul său din Dublin, Rogan Sweeney asculta telefonul sunînd la celălalt capăt al firului și înjura. Era un om ocupat, prea ocupat ca să-și piardă vremea cu o artistă capricioasă și temperamentală care refuza să-și vadă propriul interes.

Avea afaceri de care trebuia să se îngrijească, telefoane de dat, rapoarte de citit și decizii importante care trebuiau luate. Și mai trebuia neapărat să ajungă pînă la prînz la galerie și să supravegheze ultimul transport. Expoziția de ceramică americană era la urma urmei ideea lui, și-și petrecuse mult timp selectînd cele mai bune piese.

Dar acest lucru, această expoziţie era ceva ce mai făcuse şi altă dată, ceva care nu va face decît să confirme clasa internaţională şi locul în top al galeriilor de artă *Worldwide*. În acelaşi timp, femeia, încăpăţînata şi afurisita muiere din Clare îi ocupa în întregime gîndurile. Deşi încă nu o întîlnise personal, ea şi talentul ei îi acaparau gîndurile.

Acest nou transport va beneficia, fără îndoială, de toată atenţia şi competenţa sa, dar un artist nou, şi în special unul a cărui artă îl impresionase atît de puternic, era ceva cu totul special. Emoţia şi încîntarea descoperirii unui nou talent erau tot atît de importante pentru Rogan ca şi planificarea, dezvoltarea şi marketingul care făceau ca operele unui astfel de talent să poată fi vîndute şi apreciate.

Şi acum o voia pe Concannon în exclusivitate pentru *Galeriile Worldwide*. Şi cum proceda de obicei atunci cînd voia ceva, şi Rogan aprecia că dorinţele sale erau destul de rezonabile, ştia că nu va avea pace pînă cînd nu va reuşi acest lucru.

Era născut pentru a învinge — a treia generaţie de comercianţi prosperi, care găsiseră modalităţi iscusite de a transforma şilingii în lire şi lirele în aur. Afacerile începute de bunicul său acum mai bine de şaizeci de ani înfloriseră de cînd conducea el destinele companiei — şi asta pentru că Rogan Sweeney nu accepta să i se refuze ceva. Ţelul final era atins prin muncă, sudoare, prin farmecul său

personal, prin tenacitate sau orice alt mijloc i se părea convenabil.

Margaret Mary Concannon şi talentul ei sclipitor şi nestrunit erau acum cel mai nou şi frustrant ţel al său.

După aprecierile sale personale, nu era un bărbat nerezonabil, şi ar fi fost uimit să ştie că mulţi din cunoscuţii săi spuneau acelaşi lucru. Era sever şi cerea mult din partea angajaţilor săi, dar era la fel de sever şi exigent cu el însuşi. Motivaţia şi dăruirea nu erau simple virtuţi pentru Rogan, ci necesităţi vitale cu care se născuse.

Ar fi putut să lase frîiele galeriilor pe mîna unui bun manager şi să trăiască mai mult decît confortabil din veniturile sale impresionante. Şi ar fi putut călători, nu pentru afaceri, ci de plăcere, bucurîndu-se în tihnă de roade fără să mai fi asudat din greu la cules.

Ar fi putut, dar responsabilitatea, şi ambiţia erau daruri cu care se născuse.

Şi M.M. Concannon, artistă în sticlă, călugăriţă şi excentrică în acelaşi timp, îl obseda.

Era pe punctul de a opera schimbări la galeriile *Worldwide*, schimbări care vor purta pecetea propriei sale ţări şi viziuni asupra artei. M.M. Concannon era primul pas, şi nu avea nici un motiv ca să se poticnească de încăpăţînarea ei.

Ea nu ştia — şi asta pentru că refuza să asculte, îşi spuse el judecînd-o aspru — că intenţiona să o facă

primul star irlandez al galeriilor *Worldwide*. În trecut, cu tatăl şi cu bunicul său la cîrmă, galeriile se specializaseră în artă internaţională.

Rogan nu intenţiona să restrîngă zona de activitate, ci să schimbe lumina proiectorului asupra talentelor din ţara în care se născuse.

Şi îşi va risca atît reputaţia cît şi averea ca să facă acest lucru.

Dacă primul său artist va avea succes, şi nici nu se gîndea că ar putea fi altfel, atunci investiţiile sale se vor amortiza rapid, instinctul se va dovedi a-i fi fost bun şi visul său secret, o nouă galerie dedicată în exclusivitate operei artiştilor irlandezi, va deveni realitate.

Pentru început, avea nevoie de Margaret Mary Concannon.

Plictisindu-se de aşteptare, se ridică de la biroul său antic din stejar şi se îndreptă spre fereastră. Oraşul se întindea la picioarele lui cu bulevardele şi parcurile sale, cu sclipirea argintie a rîului şi a podurilor aruncate peste el.

Traficul era aglomerat ca de obicei, iar trotuarele erau pline de mulţimea pestriţă a celor care mergeau la muncă şi a turiştilor. Urmări doi tineri care se sărutau — o îmbrăţişare fugară, o uşoară atingere a buzelor. Amîndoi aveau cîte un rucsac în spate şi pe feţe li se citea încîntarea. Se întoarse cu spatele către fereastră, simţind o uşoară senzaţie de invidie.

Nu-şi găsea locul, şi asta era ceva neobişnuit pentru el. Biroul său era plin de hîrtii, agenda de lucru încărcată, şi totuşi nu putea să se apuce de lucru. Încă din copilărie mersese din succes în succes, trecînd de la educaţie la profesiune, întocmai cum se aşteptaseră cu toţii să facă. Întocmai cum se aşteptase el însuşi.

Amîndoi părinţii muriseră în urmă cu şapte ani într-un accident de circulaţie, cînd latăl său suferise un atac de cord în timp ce era la volan şi maşina se izbise de un stîlp. Încă îşi mai amintea panica ce-l cuprinsese şi deznădejdea care-l încercase tot timpul zborului de la Dublin la Londra, unde părinţii lui plecaseră pentru afaceri, şi apoi mirosul oribil şi sleril al spitalului.

Tatăl său murise în urma impactului, iar mama sa nu mai trăise decît o oră. Aşa că se duseseră dintre cei vii cu mult înainte ca el să ajungă acolo, cu mult înainte să fi fost în stare să accepte dispariţia lor. Dar îl învăţaseră multe înainte să-l părăsească aşa de brusc ? despre familie şi despre mîndria de a fi urmaşul unei astfel de familii, despre dragostea faţă de artă şi afaceri şi despre modul în care să le îmbine.

La douăzeci şi şase de ani se trezise directorul galeriilor *Worldwide* şi a reprezentanţelor sale, pus în situaţia să-şi aleagă oamenii, să ia decizii, răspunzător pentru operele de artă care intrau pe mîinile

sale. Timp de şapte ani muncise din răsputeri nu numai pentru a-şi extinde afacerile, ci pentru a excela. Fusese mai mult decît suficient pentru el.

Această senzaţie de neastîmpăr, această dilemă ştia că îşi avea rădăcinile în acea după-amiază de iarnă cînd văzuse prima dată un obiect ieşit din mîinile lui Maggie Concannon.

Acea piesă pe care o analizase pe furiş în timpul sacrosanctului ceai luat cu bunica sa, îi trezise dorinţa de a poseda — ba nu, se corectă el, stînjenit de conotaţiile cuvîntului. Să controleze, să controleze soarta şi cariera acelui artist. Din acea după-amiază, reuşise să cumpere doar două piese semnate Concannon. Una era delicată şi suavă ca un vis, o coloană zveltă, aproape imponderabilă pe care se înfăşurau curcubee strălucitoare de culori, şi nu mai mare decît lungimea palmei sale.

Cea de-a doua, şi cea care admitea în sinea lui că îl obseda şi-l urmărea pretutindeni era ca un coşmar violent, erupt din pasiunile arzătoare ale artistului şi solidificat în sticlă. Ar fi trebuit să fie dezechilibrată, îşi spuse el studiind piesa de pe biroul său. Ar fi trebuit să fie respingătoare, cu amalgamul ei de culori şi forme prelungi, şerpuitoare, care se răsfrîngeau şi se încolăceau în jurul postamentului masiv.

Cu toate acestea, era fascinantă şi erotică. Şi îl lacea să se întrebe cum arăta femeia care le crease pe amîndouă, cu aceeaşi forţă, pasiune şi îndemînare.

De cînd o cumpărase, cu mai bine de două luni în urmă, încercase fără succes să o contacteze şi să-i trezească interesul în a-i fi impresar şi sponsor.

Reuşise de două ori s-o prindă la telefon, dar conversaţia — din partea ei — fusese scurtă, aproape de grosolănie. Ea nu avea nevoie nici de impresar, nici de sponsor sau altceva, mai ales în persoana unui om de afaceri din Dublin, cu prea multă educaţie şi prea puţin bun gust.

Oh, asta-l duruse.

Era mulţumită, îi spusese ea, cu acel melodios accent specific vestului, să creeze în ritmul ei şi să-şi vîndă creaţiile acolo unde considera ea de cuviinţă. N-avea nevoie de contractele lui, sau de cineva care să-i spună ce să facă. Era, nu-i aşa, propria ei muncă, aşa că de ce nu se întorcea el la afacerile şi cataloagele lui, care fără îndoială că erau impresionante, şi s-o lase pe ea în pace?

Puşlama insolentă, pufni el simţind o undă de mîinie cuprinzîndu-l. El îi oferea o mînă de ajutor, pe care nenumăraţi alţi artişti ar fi implorat-o, şi ea îl repezea.

Ar trebui s-o lase în plata Domnului, se gîndi el. S-o lase să creeze în propria ei obscuritate. Era sigur că nici el personal, nici galeriile *Worldwide* n-aveau nevoie de ea.

Dar, la naiba, o voia.

Răspunzînd unui impuls lăuntric, ridică receptorul şi o chemă pe secretara sa.

— Eileen, anulează-mi toate întîlnirile pentru următoarele cîteva zile. Plec într-o excursie.

Rogan avea puţine interese de afaceri în ţinuturile din Vest. Îşi amintea de o vacanţă cu părinţii în acea partea a ţării, pe cînd era copil. De obicei, părinţii săi preferau excursii la Paris sau Milano, sau o odihnă scurtă la vila lor de pe Coasta de Azur. Erau călătorii care îmbinau plăcutul cu utilul, turismul cu afacerile. New York, Londra, Bonn, Veneţia, Boston. Dar odată, pe cînd avea nouă sau zece ani, merseseră prin ţinutul Shannon, în mijlocul peisajului sălbatic şi puţin ospitalier al vestului, îşi amintea frînturi de imagini, panorama ameţitoare de pe faleza de la Mohr, apele scînteietoare ale lacurilor, satele mici şi liniştite şi cîmpurile nesfîrşite.

Era frumos. Cutremurător de frumos. Dar era şi inconfortabil. Deja regreta decizia precipitată de a face această călătorie, mai ales că indicaţiile pe care le primise în ultimul sat prin care trecuse îl îndrumaseră pe o tentativă jalnică de drum. Maşina sa Aston Martin se descurca destul de bine, chiar atunci cînd macadamul se transformă în noroi, din pricina ploii fără sfîrşit. Dar buna dispoziţie îi scădea cu fiecare groapă în care intra maşina.

Numai încăpăţînarea îl împiedică să se întoarcă.

Femeia asta va asculta glasul raţiunii, pentru Dumnezeu.

Va avea el grijă de asta. Dacă voia să se îngroape în locul ăsta uitat de lume, treaba ei. Dar creaţia ei era a lui. Sau va fi.

Urmînd indicaţiile primite la Oficiul Poştal local, trecu pe lîngă pensiunea *Blackthorn Cottage,* cu grădinile ei îngrijite şi jaluzele vopsite cu grijă în albastru de culoarea cerului. Mai departe, se vedeau adăposturi pentru animale, construcţii din piatră, un hambar pentru grîu şi un ocol pentru vite, cu acoperişul lui caracteristic din ţiglă. În ocol, un om meşterea ceva la un tractor.

Bărbatul ridică mîna schiţînd un gest de salut, în timp ce Rogan lua curba strînsă pe care drumul o făcea brusc. Fermierul era primul semn de viaţă pe care-l zărea de cînd ieşise din ultimul sat, în afara turmelor de vite care păşteau pe cîmpurile aflate de o parte şi de alta a drumului.

Cum putea cineva să trăiască prin locurile astea uitate de lume, nu putea să-şi imagineze. El unul prefera de o sută de ori aglomeraţia şi ritmul trepidant şi toate celelalte facilităţi pe care le oferea Dublin-ul, în locul ploii care nu mai contenea şi a cîmpurilor nesfîrşite. La naiba cu peisajul!

Da, ea se ascunsese bine, îşi spuse Rogan. Poarta grădinii şi căsuţa albă de-abia se zăreau de după tufele înalte de trandafiri şi fucsia.

Încetini, deşi maşina mergea cu viteza melcului. În faţa casei era o camionetă albastră, veche şi ruginită. Îşi parcă superba sa Aston Martin lîngă camionetă şi coborî.

Dădu ocol casei, făcu cîţiva paşi pe aleea mărginită de flori şi tufe de trandafiri ale căror corole atîrnau îngreunate de ploaie. Bătu iute de trei ori în uşa vopsită într-o culoare aprinsă, magenta, apoi încă de două ori înainte ca nerăbdarea să-l facă să se uite înăuntru pe o fereastră.

Era un şemineu în care ardea un foc vesel, şi lîngă şemineu era tras un balansoar, o sofa îmbătrînită, acoperită cu un material înflorat, în culori vii, albastru şi roşu, cu pete purpurii ce se întindeau moale spre colţuri. Dacă nu erau peste tot exponate al muncii ei, ar fi zis ca a greşit adresa. Sticle şi statuete, vaze şi vase de diferite forme şi mărimi erau peste tot, în orice loc în care se putea aşeza un astfel de obiect.

Rogan şterse geamul care se aburise şi îşi îndreptă atenţia asupra candelabrului cu multe braţe. Sticla din care era făcut era atît de clară şi de pură, încît ai fi zis că era făcut din gheaţă. Braţele se ridicau cu graţie fluidă, îngemănate în ceea ce părea o cascadă încremenită. Rogan simţi pulsul accelerîndu-i-se, acel declic intim care preceda o afacere, o achiziţie.

Da, în sfîrşit o găsise.

Acum numai să deschidă uşa odată.

Renunţă să mai aştepte la uşa din faţă şi dădu ocol prin iarba udă, spre spatele casei. Alte flori, crescînd ca buruienile. Sau, se corectă el, crescînd alături de buruieni, neîngrijite. Era clar că Miss Concannon nu-şi risipea prea mult timp îngrijindu-şi grădina.

Lîngă uşă, ferite de ploaie sub un fel de şopron, erau stive de bucăţi de cărbune. O bicicletă veche cu un cauciuc dezumflat era rezemată de ele, şi lîngă ea era o pereche de cizme pline de noroi.

Tocmai se pregătea să bată din nou la uşă, cînd zgomotul care venea de undeva din spate îl făcu să se întoarcă. Vuietul constant şi înăbuşit, semăna cu zgomotul valurilor mării.

Clădirea avea ferestre şi, în ciuda frigului şi a umezelii, cîteva erau deschise. Pe coş ieşea un fir de fum care se răsucea şi se dispersa sub picăturile de ploaie. Era, fără îndoială, atelierul ei, îşi spuse Rogan, şi se îndreptă spre el, bucuros că reuşise să o găsească şi încrezător în rezultatele întrevederii lor.

Bătu şi, deşi nu primi nici un răspuns, deschise uşa. Rămase pentru o clipă în prag, simţind căldura puternică, mirosurile pătrunzătoare şi remarcînd femeia de statură potrivită, care stătea într-un scaun masiv din lemn, cu o ţeava în mîini.

Fără să vrea, se gîndi la magicieni şi atmosfera misterioasă a basmelor.

— Închide uşa, fir-ai să fii, se face curent.

El ascultă instantaneu, tresărind sub şfichiul ordinului.

— Ferestrele sînt deschise, remarcă Rogan.

--Ventilaţie. Aerisire. Idiot. Ea nu mai spuse nimic, nici măcar nu se osteni să-i arunce o privire. Duse teava la buze şi începu să sufle.

Privi fascinat cum se forma bula de sticlă. Ce procedeu simplu, îşi spuse el, doar răsuflarea şi sticla topită. Degetele ei roteau acum teava cu dibăcie, folosindu-se de greutatea bulei, prelucrînd-o, alungind-o, pînă cînd fu mulţumită de formă.

Ea îşi continua munca, ignorîndu-l complet, total absorbită de ceea ce făcea. Strînse bula la un capăt, alcătuindu-i un gît zvelt, apoi făcu o crestătură adîncă chiar lîngă capătul ţevii, folosind un cleşte pulernic. Mai erau multe operaţiuni de făcut, dar acum vedea deja piesa finită, la fel de limpede ca şi cum ar fi ţinut-o în mînă.

Duse forma de sticlă — căci acum bula avea o formă precisă — la cuptor, şi o cufundă în baia de sticlă topită, pentru a-i mai depune un strat.

Înapoi la masa de lucru, rotind în continuare forma de sticlă, o introduse într-un bloc de lemn profilat anume, pentru a o răci şi a-i forma pielea, stratul exterior. Şi mereu, degetele ei experte răsuceau

ţeava, controlînd continuu forma în permanentă transformare, la fel cum în primul stadiu al creaţiei, forma fusese controlată de răsuflarea ei.

Repetă procedeul iar şi iar, cu răbdare şi pasiune, concentrată pe deplin asupra muncii ei, în timp ce Rogan stătea lîngă uşă şi o privea.

Pe măsură ce forma creştea, folosea blocuri de lemn din ce în ce mai mari. Timpul trecea şi ea nu scotea în continuare nici o vorbă, aşa că Rogan îşi scoase haina udă şi aşteptă.

În încăpere era foarte cald din pricina cuptorului şi el simţea că din haine îi ieşeau aburi. Ea părea cu totul deasupra tuturor lucrurilor, neafectată nici de căldură, nici de poziţia în care stătea, din cînd în cînd întinzîndu-se să ia o nouă unealtă, în timp ce cu cealaltă mînă continua să răsucească ţeava.

Scaunul în care stătea era evident făcut special pentru ea, adînc, şi cu braţe lungi, iar ici-colo erau fixate cîrlige, pentru a-şi ţine la îndemînă uneltele. Lîngă scaun erau găleţi cu apă, altele cu nisip şi cu ceară topită.

Ea luă o unealtă, care lui Rogan i se păru că seamănă cu un cleşte subţire şi ascuţit, şi o puse chiar la capătul vasului pe care îl crea.

Părea că metalul va trece prin vas şi va rupe fragilul perete, într-atît de mult semăna cu apa sticla lluidă, dar ea începu să tragă de vas, alungind forma, făcînd-o mai zveltă, mai efilată.

Cînd isprăvi şi se ridică, Rogan vru să spună ceva, dar un sunet gutural al ei, ca un mîrîit, îl readuse la tăcere, ridicînd o sprînceană a mirare.

Bine, îşi spuse el. Va avea răbdare. O oră, două, cît va fi nevoie. Dacă ea putea să stea în căldura asta sufocantă, atunci, pentru Dumnezeu, şi el va putea.

Ea nici măcar nu simţea căldura, într-atît de absorbită era de munca ei. Adăugă o altă coajă de sticlă fluidizată peste exteriorul vasului pe care-l crease în prealabil. Cînd sticla fierbinte înmuie peretele vasului, luă o pilă ascuţită, acoperită cu ceară, şi o apăsă pe cele două suprafeţe de sticlă maleabile.

Uşurel, uşurel.

La fiecare apăsare, ţîşneau scîntei, căldura aprinzînd ceara de pe vîrful sculei. Acum trebuia să se grăbească, pentru a împiedica unealta să se lipească de peretele vasului. Apăsarea trebuia drămuită cu grijă pentru a obţine exact efectul dorit. Peretele interior făcea contact cu cel exterior, se uneau şi fuzionau într-o formă suavă, fără cusur.

Sticlă întrepătrunsă în sticlă, transparenţă şi fluiditate.

Buzele ei aproape că schiţau un zîmbet.

Cu grijă, încălzi din nou vasul, înainte de a-i aplatiza capătul cu o lopăţică. Prinse vasul cu un

cîrlig şi-l cufundă într-o găleată cu apă rece, apoi, cu o mişcare bruscă ce îl făcu pe Rogan să tresară, lovi cu pila chiar la capătul ţevii, acolo unde făcuse la început o crestătură adîncă. Vasul se detaşă de ţeavă şi rămase prins în cîrlig. Maggie îl duse la cuptor, îl aşeză cu grijă înăuntru, reglă timpul şi temperatura de recoacere şi se îndreptă spre un mic frigider aflat într-un colţ al atelierului.

Frigiderul era mic şi aşezat direct pe podea, aşa încît trebui să se aplece ca să umble la el. Rogan îşi înclină capul, să vadă mai bine. Jeanşii ei largi începuseră să se uzeze destul de mult în cîteva locuri interesante. Ea se ridică, se întoarse spre el şi-i aruncă una din cele două cutii de suc pe care le scosese din frigider. Cu un reflex salvator, Rogan reuşi să prindă proiectilul înainte de a-l opri cu nasul.

— N-ai plecat? Desfăcu capacul şi sorbi cu nesaţ. Cred că te-ai copt în costumul ăla. Acum că îşi terminase treaba şi mintea nu-i mai era preocupată cu creaţia, îl putea studia în voie.

Înalt, zvelt, brunet. Mai luă o înghiţitură. Părul aranjat, cu reflexe albăstrui şi ochi albaştri ca lacurile din comitatul Kerry. Un chip atrăgător, un bărbat atrăgător, îl cîntări ea, lovind uşor cu degetul în cutia de suc, în timp ce se studiau unul pe altul. Avea o gură generoasă, cu buze senzuale şi pline, desenate cu dărnicie. Dar nu credea că acele buze zîmbeau

prea des. Nu cînd erau însoţite de aslfel de ochi. La fel de albaştri ca lacurile din Kerry, şi la fel de reci, calculaţi şi încrezători.

Un chip atrăgător, cu trăsături ferme, şi un trup armonios cizelat. Trup armonios, trai bun, cum zicea bunica ei. Şi în venele acestui trup, conchise ea, curgea sînge albastru. Sînge de aristocrat.

Costumul impecabil era făcut pe comandă, probabil în Anglia. Cravata era discretă şi elegantă. La încheietura mîinii drepte se zări o şuviţă de aur. Şi ţinuta lui era dreaptă, aproape arogantă, ca aceea a unui soldat încărcat de decoraţii, gata să dea onorul.

Ea îi zîmbi prietenoasă, mulţumită că munca se terminase cu bine.

—Te-ai rătăcit cumva?

— Nu. Zîmbetul îi lumina faţa, transfigurînd-o, aducînd ceva aproape magic. Rogan prefera atitudinea încruntată pe care o avusese tot timpul cît lucrase.

— Am bătut cale lungă ca să stau de vorbă cu dumneata, domnişoară Concannon. Sînt Rogan Sweeney.

Zîmbetul ei se transformă o idee spre un rînjet. Sweeney, îşi spuse ea. Omul care voia să-i acapareze creaţia.

— Marele om de afaceri, spuse ea, folosind termenul de *jackeen*, unul teribil de măgulitor, care îi

desemna pe locuitorii Dublinului. Ei bine, domnule Sweeny, eşti un om încăpăţînat, ăsta-i adevărul. Sper că drumul a fost plăcut, aşa că măcar rămîi cu satisfacţia excursiei.

—A fost mizerabil.

—Păcat.

— Dar satisfacţia excursiei rămîne. Deşi ar fi preferat o ceaşcă de ceai tare, deschise cutia de suc.

— Ai un atelier interesant.

Îşi plimbă ochii prin încăpere, înregistrînd încă o dată cuptorul pentru topit sticla, cuptoarele pentru recoacere şi mesele de lucru, toată harababura de instrumente din lemn şi metal, ţevile şi nenumăratele vase cu substanţe chimice de pe rafturi.

— Mă descurc destul de bine, după cum ţi-am spus şi la telefon.

— Piesa la care lucrai cînd am intrat eu. E minunată. Se apropie de o masă pe care erau cîteva planşete pentru schiţe, creioane, bucăţi de cărbune pentru desen şi cretă. Luă o schiţă a vasului care era în cuptor, la tratament termic. Era delicat, cu linii fluide.

— Îţi vinzi schiţele, domnişoară Concannon?

— Eu sînt artist în sticlă, domnule Sweeney, nu pictor.

El îi aruncă o privire rapidă, apoi puse schița pe masă.

— Dacă ai semna această schiță, aș putea să obțin pe ea o sută de lire.

Ea scoase un oftat de exasperare și deznădejde și aruncă cutia goală într-un coș.

— Și piesa pe care tocmai ai terminat-o? Cît ceri pe ea?

— Și de ce te-ar interesa pe dumneata așa ceva?

— Poate că vreau s-o cumpăr.

Ea se gîndi, așezîndu-se pe o bancă și încrucișîndu-și picioarele. Nimeni nu putea să-i aprecieze valoarea propiei sale creații, nici chiar ea însăși. Dar un preț, un preț, trebuia stabilit, o știa prea bine. Artist sau nu, trebuia să mănînce.

Formula de calcul pentru preț era empirică și flexibilă. Spre deosebire de formulele pentru sticlă și pentru amestecul de culori, n-avea nimic de-a face cu știința. Calcula timpul pe care i-l luase crearea unei piese anume, propria ei părere despre piesa respectivă, și, în cele din urmă, adăuga la toate acestea impresia pe care i-o făcea cel ce dorea s-o cumpere.

Impresia pe care i-o făcuse Rogan Rweeney avea să-l coste scump.

— Două sute cincizeci de lire, se decise ea. O sută de lire era prețul pe care-l plătea datorită brățării de aur pe care o avea la mîna dreaptă.

— Îți scriu un cec. Apoi Rogan zîmbi, și Maggie realiză dintr-o dată că-i era recunoscătoare că nu folosea mai des acea armă redutabilă. Da, mortală, își spuse ea, privind la buzele lui arcuite. Zîmbetul dădea un farmec luminos chipului său, și ochii deveneau și mai întunecați și misterioși. Și deși îl voi adăuga la colecția mea personală — dintr-o pornire sentimentală, să zicem — aș putea să-l vînd cel puțin cu de două ori pe-atît la galeriile mele.

— E o minune că n-ai dat încă faliment, domnule Sweeney, dacă-ți storci clienții în felul ăsta.

—Te subestimezi, domnișoară Concannon. Veni lîngă ea, ca și cum ar fi știut că prima partidă era deja cîștigată. Ea își lăsă capul pe spate, privindu-l în ochi. De-asta ai nevoie de mine.

— Știu exact ceea ce am de făcut.

— Aici da. Rogan descrise cu brațul un arc de cerc prin atelier. Am văzut cu proprii mei ochi și am fost impresionat. Dar lumea afacerilor este ceva cu totul diferit.

— Pe mine nu mă interesează afacerile.

— Bineînțeles, zise el zîmbind iar, ca și cum ea tocmai dăduse răspunsul cuvenit la o întrebare dificilă. Pe de altă parte, pe mine mă fascinează.

Ea era în inferioritate, stînd pe bancă, în timp ce el o domina cu statura lui. Dar ei nu-i păsa.

— Nu vreau să se-amestece nimeni în munca mea, domnule Sweeney. Eu hotărăsc ce anume creez, cînd şi în ce condiţii, şi mă descurc foarte bine.

— Faci ceea ce hotărăşti dumneata, cînd hotărăşti, repetă el ca un ecou. Luă o formă de lemn de pe masă şi o examină cu atenţie. Şi o faci foarte bine, trebuie să recunosc. Ce păcat ar fi pentru cineva cu talentul dumitale doar să se descurce. În ceea ce priveşte... amestecul în munca dumitale, n-am nici o intenţie să fac aşa ceva. Deşi privindu-te la lucru, pot spune că a fost cu adevărat interesant. Privirile lui se mutară de la forma de lemn asupra ei cu o iuţeală care o făcu să tresară. Foarte interesant.

Ea se ridică de pe bancă, simţindu-se încurcată. Ca să dobîndească spaţiul necesar, se strecură pe lîngă el.

— Nu vreau un manager.

— Ah, dar ai nevoie de aşa ceva, Margaret Mary. Ai nevoie foarte tare.

— Habar n-ai dumneata de ce-am eu nevoie, bombăni ea, şi începu să facă cîţiva paşi prin atelier. Un şmecheraş de la Dublin cu pantofi lucitori.

De două ori pe-atît, zisese el; în mintea ei răsunau cele spuse de el cu cîteva minute în urmă.

De două ori prețul pe care-l ceruse ea. Și mai erau și facturile de plătit, și întreținerea pentru mama, și Dumnezeule, prețul chimicalelor era de speriat.

— Ce am eu nevoie este liniște și tihnă și spațiu. Se înfurie pe el. Simpla lui prezență în atelier o sufoca. Spațiu. N-am nevoie de cineva ca dumneata să-mi spună că avem nevoie săptămîna asta de trei vaze, în următoarea de douăzeci de presse-papiers, sau o jumătate de duzină de pahare cu picior roz. Eu sînt artist, Sweeney, nu o linie de asamblare.

Foarte calm, el scoase un bloc-notes și un stilou de aur masiv din buzunar și începu să scrie ceva.

— Ce faci acolo?

— Îmi notez că nu trebuie să ți se dea comenzi pentru vaze, presse-papiers sau pahare cu picior roz.

Ea deschise gura involuntar, dar se controlă repede.

— Nu voi accepta nici un fel de ordin, nici o comandă. De nici un fel.

Ochii lui scăpărau.

— Se înțelege de la sine. Se întîmplă să am una sau două fabrici, domnișoară Concannon, să cunosc diferența dintre artă și o linie de asamblare. Îmi cîștig existența din amîndouă.

— Foarte frumos din partea dumitale. Își flutură brațele, apoi își înfipse mîinile în șolduri. Felicitări. De ce-ai avea atunci nevoie de mine?

— Nu am. Își puse notesul și stiloul la loc în buzunar. Dar te vreau.

Bărbia ei zvîcni în afară.

— Dar eu nu te vreau.

— Nu, dar ai nevoie de mine. Și uite-așa ne completăm unul pe altul. O să te fac bogată, domnișoară Concannon. Și mai mult decît atît, vei deveni faimoasă.

În ochii ei văzu o strălucire. Ah, își spuse el, ambiție. Și se folosi cu ușurință de acest lucru.

— Creezi doar pentru a-ți ascunde talentul în propriile rafturi? Doar pentru a vinde cîteva piese cînd și cînd, atît cît să-ți asigure un minimum de trai? Sau vrei ca munca, creația, să-ți fie apreciate, admirate, chiar aplaudate?

Tonul său se schimbă, căpătînd o nuanță fină de sarcasm. Sau... ți-e frică că nu vor fi?

Ochii ei păreau să arunce scîntei. Cuvintele îi atinseseră coarda sensibilă.

— Nu mi-e frică deloc. Opera mea rămîne. Mi-am petrecut trei ani într-o suflerie la Veneția, trei ani în care am muncit din greu. Și am învățat tehnica, meșteșugul, dar nu arta. Fiindcă arta e în mine. Își puse o mînă pe inimă. În mîinile mele, în sufletul

meu, şi în răsuflarea mea. Şi cui nu-i place, poate să se ducă dracului.

— Corect. Şi-atunci o să-ţi organizez o expoziţie la galeriile mele şi-o să vedem dacă ţi se vor duce unde spui dumneata.

O capcană, la naiba. Nu fusese pregătită pentru aşa ceva.

— Ca să se holbeze la operele mele o adunătură de snobi, în timp ce-şi beau şampania.

— Ţi-e frică.

Ea şuieră printre dinţi şi se îndreptă iute spre uşă.

— Pleacă. Pleacă, să pot să mă gîndesc. Mă sufoci.

— Mai vorbim mîine dimineaţă. Îşi luă haina de pe spătarul scaunului unde şi-o lăsase. Poate poţi să-mi recomanzi un loc unde pot să rămîn peste noapte. Undeva prin apropiere.

—*Blackthorne Cottage*, la capătul drumului.

— Da, am trecut pe lîngă el. Îşi puse pardesiul. Are o grădină minunată, foarte bine îngrijită.

— Da, întreţinută la milimetru. Mîncarea este bună şi camerele sînt confortabile. Sora mea e proprietara şi are un suflet practic şi cald de gospodină.

El îşi ridică o sprînceană la auzul tonului din vocea ei, dar nu spuse nimic.

— Atunci sper că o să fie confortabil pînă mîine dimineaţă.

— Pleacă odală, spuse ea deschizînd uşa în ploaie. Dacă mai vreau să discut cu dumneata, voi suna la pensiune.

—A fost o plăcere să te întîlnesc, domnişoară Concannon. Deşi nu-i fusese oferită, îi luă mîna, privind-o ţintă în ochi. Şi încă una şi mai mare să te vad la lucru. Cedînd unui impius care-i surprinse pe amîndoi, îi ridică mîna la buze, savurînd o clipă gustul ei specific. Mă întorc mîine.

— Aşleaplă să fii invitat, spuse ea şi închise imediat uşa în urma lui.

Capitolul 4

La *Blackthorne Cottage*, oaspeţii erau întotdeauna întîmpinaţi cu drag. Florile în vaze erau proaspete, tradiţionalul ceai era pregătit. Deşi nu începuse încă sezonul turistic, Brianna Concannon îl făcu pe Rogan să se simtă minunat şi confortabil, în acel fel al ei atît de caracteristic în care îşi trata toţi oaspeţii, începînd din vara în care deschisese pensiunea, în anul următor morţii tatălui ei.

Îl servi cu ceai în sufrageria redecorată, în care totul strălucea de curăţenie, stînd în faţa şemineului în care ardea vesel un foc de buşteni. Aerul era înmiresmat de un buchet de frezii puse într-o vază cu un design aparte.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, domnule Sweeney, voi servi cina la ora şapte. Brianna se gîndea deja cum să gătească puiul rezerval pentru cină, astfel încît să poată hrăni încă o persoană.

— La ora şapte este perfect, domnişoară Concannon. Gustă ceaiul şi trebui să recunoască

faptul că era minunat, atît de departe de băutura răcoritoare rece şi fără gust pe care i-o oferise Maggie. Aveţi un loc foarte drăguţ aici.

— Mulţumesc. Pensiunea era, dacă nu singura ei mîndrie, atunci singura bucurie. Dacă aveţi nevoie de ceva, de orice, trebuie doar să-mi spuneţi.

— Aş putea să folosesc telefonul?

— Desigur. Se pregăti să părăsească sufrageria pentru a-i permite să folosească telefonul nestingherit, cînd un semn de-al lui o opri. Deşi gestul fusese degajat, se simţea aerul celui obişnuit să comande.

— Vaza de-acolo este opera surorii dumitale? Brianna nu-şi trădă uimirea şi surpriza decît mijindu-şi ochii.

— Da. Sînteţi la curent cu munca surorii mele?

— Exact. Eu însumi sînt posesorul a două opere de-ale ei, şi tocmai am cumpărat o alta, chiar în clipa cînd a fost făcută. Îşi savura ceaiul, sorbindu-l încet, măsurînd-o din priviri. La fel de diferită de Maggie cum erau piesele create de mîinile ei. Ceea ce însemna că undeva în adîncul sufletelor, departe de ceea ce putea percepe cineva, se asemănau. Tocmai vin de la atelierul ei.

— Aţi fost în atelierul lui Maggie? Numai un şoc atît de puternic o putea face pe Brianna să pună o întrebare unui oaspete de-al ei pe un astfel de ton. Chiar înăuntru?

— Este chiar atît de periculos?

Un zîmbet înflori pe buzele ei, luminîndu-i chipul.

— Păreţi în viaţă, şi, oricum, destul de întreg şi nevătămat.

— Destul de. Sora dumitale este o artistă extrem de talentată.

— Aşa este.

Rogan recunoscu acelaşi gen scurt şi mîndru de a face afirmaţii, ca şi al lui Maggie. Iată un prim lucru comun, îşi spuse el.

— Mai ai şi alte piese de-ale ei, domnişoară Concannon?

— Cîteva. Le aduce cînd i se năzare. Acum, domnule Sweeney, dacă nu mai aveţi pentru moment nevoie de mine, mă duc să pregătesc masa.

Rămas singur, Rogan îşi termină în tihnă ceaiul. O pereche interesantă, surorile Concannon, îşi spuse el. Brianna era mai înaltă, mai subţire şi mai atrăgătoare decît Maggie. În locul părului de culoarea focului, părul ei era auriu şi îi cădea în bucle pe umeri. Ochii îi erau mari şi umezi, de o culoare deschisă, aproape translucidă. Liniştitori, întocmai ca tempramentul ei. Trăsăturile îi erau mai fine, trupul mai moale şi mirosea a flori de cîmp în loc de fum şi de transpiraţie.

În ansamblu era mult mai apropiată de tipul de femeie care îi plăcea lui.

Şi totuşi gîndurile sale se întorceau mereu la Maggie, la trupul ei robust, la ochii ei capricioşi şi la temperamentul ei vulcanic şi misterios. Artiştii, îşi spuse în sinea lui, cu personalitatea, temperamentul şi teama permanentă, avînd întotdeauna nevoie de îndrumare, de o mînă fermă. Îşi plimbă privirea prin încăpere, zăbovind îndelung asupra vazei cu frezii, ce părea alcătuită dintr-o bandă de sticlă înfăşurată de la bază spre buză. Ardea de nerăbdare s-o îndrume pe Maggie Concannon.

— Deci, e aici? Maggie apăru pe neaşteptate din ploaie în bucătăria caldă, cu mirosuri apetisante.

Brianna continuă să curețe cartofi. Se aştepta la vizita lui Maggie.

— Cine e tipul?

— Sweeney. Apropiindu-se de masă, Maggie luă un morcov curăţat şi muşcă din el. Înalt, brunet, atrăgător şi prea bogat. N-ai cum să-l confunzi.

— E-n sufragerie, la o ceaşcă de ceai şi du-te să-i ţii companie.

— Nu vreau să vorbesc cu el. Maggie se aşează pe masă, cu picioarele încrucişate, ca un copil. Ce vreau eu de la tine, Brie iubito, e părerea ta despre el.

— E politicos şi vorbeşte frumos.

Maggie îşi dădu ochii peste cap, exasperată.

—Tot aşa-i şi-un ţîrconvinc la biserică.

— E musafir în casa mea...

— Unul care plăteşte pentru asta.

— Şi n-am nici cea mai mică intenţie, continuă Brianna nestingherită, să-l vorbesc pe la spate.

— Sfîntă Brianna. Maggie mai muşcă de două ori din morcov, gesticulînd spre soră-sa cu ce mai rămăsese din el. Şi dacă ţi-aş spune că vrea să se ocupe de cariera mea, că vrea să-mi fie manager?

— Manager? Mîinile Briannei îşi pierdură o clipă ritmul, dar îl regăsiră iute. Cojile de cartofi căzură pe ziarul întins pe masă. În ce fel?

— La început, financiar. Expunîndu-mi creaţiile în galeriile lui şi convingîndu-i pe clienţii lui bogaţi să-şi uşureze buzunarele pentru el. Îşi termină morcovul şi apoi continuă: Omul ăsta nu se gîndeşte decît cum să facă bani.

— Galerii, repetă Brianna. E proprietarul unei galerii de artă?

— Da, în Dublin şi Crok. Şi e asociat la multe altele la Londra şi New York. Şi cred că şi la Paris, probabil la Roma. Oricine în lumea artei a auzit de Rogan Sweeney.

Lumea artei era tot atît de departe de Brianna ca şi luna. Dar era mîndră că sora ei făcea parte din ea.

— Şi îl interesează creaţiile tale.

— Şi-a băgat nasul lui de aristocrat în creaţiile mele, asta-i ce-a făcut, pufni Maggie. M-a sunat la telefon, mi-a trimis scrisori peste scrisori, nefăcînd altceva decît să pretindă drepturi asupra muncii

mele. Şi astăzi m-am trezit cu el la uşă, spunîndu-mi că am nevoie de el. Hal

— Şi tu bineînţeles că nu ai.

— Eu n-am nevoie de nimeni.

— Nu, tu n-ai. Brianna duse legumele la chiuvetă să le spele. Nu tu, Margaret Mary.

— Oh, urăsc tonul ăsta, atît de rece şi de superior. Parcă-ai fi mama. Coborî de pe masă şi deschise frigiderul. Cumva, tonul o făcu să se simtă vinovată. Ne descurcăm destul de bine, adăugă ea în timp ce desfăcea o cutie cu bere. Plătim toate facturile la timp, avem ce mînca şi avem şi un acoperiş deasupra capului. Se uită la spatele rigid al surorii ei şi scoase o exclamaţie de nerăbdare. Nu poate fi ce a fost odată, demult, Brie.

— Şi tu crezi că eu nu ştiu? Voce Briannei deveni tăioasă. Tu crezi că mie îmi trebuie mai mult? Că nu pot fi mulţumită cu ce am acum? Se întristă brusc şi rămase privind în gol, pe fereastră. Nu e vorba de mine, Maggie. Nu de mine.

Maggie îşi coborî privirile. Ştia prea bine că Brianna fusese cea care suferise, care fusese întotdeauna la mijloc. Acum însă, se gîndi Maggie, ea avea şansa să schimbe lucrurile. Dar pentru asta trebuia să-şi vîndă o parte din suflet.

— Iar te-a necăjit, nu-i aşa?

— Nu. Brianna îşi îndepărtă de pe faţă o şuviţă de păr. Nu chiar.

— Ţi se citeşte pe faţă. Au apucat-o iar furiile şi şi-a revărsat necazul asupra ta. Înainte ca Brianna să o poată întrerupe, Maggie ridică o mînă, făcîndu-i semn să tacă. Mama nu va fi niciodată fericită, Brianna. Nu poţi s-o faci fericită. Cel puţin, Dumnezeu ştie că eu nu pot. Niciodată nu-l va ierta pe tata că a fost ce-a fost.

— Şi ce a fost? întrebă Brianna, întorcîndu-se spre ea. Ce-a fost tatăl nostru, Maggie?

—A fost om. Imperfect ca toţi oamenii. Maggie puse jos cutia cu bere şi se apropie de sora ei. Un om minunat, îţi aduci aminte, Brie, cînd a cumpărat catîrul şi spunea că va face avere făcînd poze cu el pentru turişti?Şi cum îi pusese pălăria aia veche pe cap şi cîinele nostru în spinare?

— Da, mi-aduc aminte. Brie ar fi vrut să se întoarcă cu spatele la Maggie, dar aceasta o ţinea de mîini. Şi îmi amintesc că a pierdut mai mulţi bani cu afurisitul ăla de măgar decît cu toate celelalte idei ale lui.

— Oh, dar a fost atît de nostim. Ne-am dus cu toţii pe faleza de la Capul Mohr şi era o zi minunată de vară, locul era plin de muzică şi de turişti. Şi iata cu catîrul lui şi cu sărmanul cîine, bălrînul Joe, care era înspăimîntat de catîr de parcă ar fi văzut un leu în carne şi oase.

Brianna se înmuie, neputînd să reziste amintirilor.

— Bătrînul Joe, cum stătea el şi tremura de frică pe spinarea catîrului. Şi apoi a venit turistul neamţ, care voia o poză cu el şi catîrul.

— Da, şi catîrul i-a tras o copită. Maggie zîmbi şi luă din nou cutia de bere. Şi neamţul a început să topăie într-un picior, înjurînd în trei limbi diferite. Şi Joe, înspăimîntat, a sărit şi a nimerit chiar într-o tarabă cu şaluri de mătase, şi catîrul a luat-o la goană, împrăştiind turiştii ca pe un stol de potîrnichi. Oh, Doamne, ce privelişte! Oamenii strigînd şi fugind, femeile ţipînd cît le ţinea gura. Era şi un scripcar acolo, ţi-aduci aminte? Şi a cîntat tot timpul cît a ţinut panica aceea.

— Şi băiatul acela drăguţ din Killarney a prins catîrul şi l-a adus înapoi. Tata a încercat să-l vîndă acolo, pe loc.

— Da, şi-aproape c-a reuşit. Sînt amintiri frumoase, Brie.

—Avem multe amintiri frumoase şi ne-a făcut să rîdem adesea. Dar nu poţi să trăieşti numai din rîs, Maggie.

— Şi nu poţi să trăieşti fără să rîzi, ca ea. El era viu, Brie. Acum pare că întreaga noastră familie a murit odată cu el.

— E bolnavă, zise Brianna scurt.

— La fel cum a fost vreme de mai bine de douăzeci de ani. Şi atît timp cît o să te aibă pe tine să-i cînţi în strună, n-o să se schimbe.

Era adevărat, dar adevărul nu schimba în sufletul Briannei nimic.

— Este mama noastră.

— Exact. Maggie termină berea şi aruncă cutia goală la coş. Gustul amărui al drojdiei de bere se adăugă propriei sale amărăciuni. Am mai vîndut o piesă. O să-ţi trimit bani pînă la sfîrşitul lunii.

— Îţi sînt recunoscătoare, şi ea la fel.

— Ea pe dracu'. Maggie o privi în ochi pe sora ei cu toată pasiunea, furia şi durerea strînse în sufletul ei încă din copilărie. N-o fac pentru ea. Cînd vom avea destul, vei plăti o infirmieră şi o vei muta într-un loc numai al ei.

— Nu e nevoie...

— Ba este, o întrerupse Maggie. Aşa ne-a fost înţelegerea, Brie. N-am de gînd să te las să joci cum vrea ea tot restul vieţii. Îi vom lua o infirmieră şi o casă în sat.

— Dacă asta-i ce vrea ea...

— Asta-i ce o să aibă. Maggie îşi înclină capul spre ea. Te-a ţinut trează astă noapte, nu?

— N-a putut să se odihnească. Stînjenită, Brianna se întoarse şi începu să pregătească puiul. Una din durerile ei de cap.

— Ah, da. Maggie îşi aducea aminte perfect de migrenele maică-sii, şi cît de potrivite puteau fi. O discuţie în care Maeve nu mai avea argumente:

migrenă pe dată. Familia voia să iasă la o plimbare şi ea nu era de acord: tîmplele începeau să-i pulseze.

— Ştiu exact ce este şi cum este, Maggie. Brianna simţea cum începe să-i vîjîie capul. Dar asta nu înseamnă că e mai puţin mama mea.

Sfîntă Brianna, îşi spuse Maggie din nou, dar cu afecţiune. Era sora ei mai mică cu un an decît cei douăzeci şi opt ai săi, dar ea era cea care îşi asumase întotdeauna responsabilităţile.

— Şi pur şi simplu nu poţi să te schimbi, Brie. Maggie o îmbrăţişa cu putere. Tata spunea mereu că tu eşti un înger alb şi eu unul negru. Pînă la urmă a avut dreptate într-o anume privinţă. Închise ochii pentru o clipă. Spune-i domnului Sweeney să vină mîine dimineaţă la mine acasă. Voi sta de vorbă cu el.

— Deci îl accepţi ca manager? Cuvintele o făcură să tresară.

— Vom discuta, repetă ea şi ieşi în ploaie.

Dacă Maggie avea un punct slab, acela era familia. Şi această slăbiciune o ţinuse trează pînă noaptea tîrziu şi o trezise odată cu ivirea zorilor cenuşii şi mohorîţi. Prefera să pretindă faţă de ceilalţi că nu avea alte responsabilităţi în afară de propria persoană şi creaţie, dar sub această faţadă se găsea o dragoste adevărată pentru familie, şi obligaţiile adesea dureroase şi amare ce decurgeau din aceasta.

Voise să îl refuze pe Rogan Sweeney, mai întîi din principiu. În concepţia ei, arta şi afacerile nu puteau şi nici nu trebuiau amestecate. În al doilea rînd, pentru că genul acela de bărbaţi — bogaţi, încrezători în ei şi cu maniere de aristocraţi — o enervase întotdeauna. Şi în al treilea rînd, şi cel mai important, pentru că a accepta oferta lui însemna, de fapt, renunţarea la propria capacitate de a se descurca singură.

Oh, erau lucruri care o apăsau şi pilula pe care trebuia să o înghită era amară.

Pentru că nu îl va refuza. În timpul nopţii lungi în care nu reuşise aproape deloc să închidă ochii, hotărîse să îl lase pe Rogan Sweeney să o facă bogată.

Asta nu pentru că nu se putea descurca singură, şi încă bine. Doar timp de cinci ani nu făcuse altceva. Şi pensiunea Briannei nu mergea rău, ci avea suficient succes astfel încît întreţinerea a două case nu era o misiune prea grea. Dar nu-şi putea permite o a treia.

Şi ţelul lui Maggie, visul ei era să o instaleze pe mama lor separat, în propria ei casă. Dacă Rogan putea s-o ajute să-şi îndeplinească această dorinţă, atunci va face o înţelegere cu el. Va face un pact cu diavolul.

Dar s-ar putea ca diavolul să ajungă sa regrete paclul făcut. În bucătăria ei liniştită, în timp ce afară

ploaia cădea ca o cortină moale peste cîmpuri, Maggie fierbea ceai. Şi făcea planuri.

Rogan Sweeney va trebui manevrat cu foarte multă dibăcie, îşi spuse ea. Cu exact cantitatea potrivită de dispreţ artistic şi cochetărie feminină. Dispreţul nu va fi o problemă, dar celălalt ingredient va fi greu de procurat.

Şi-o imaginä pe Brianna gătind, lucrînd în grădină, stînd într-un fotoliu lîngă focul din şemineu, cu o carte în mînă — toate fără vocea ascuţită şi poruncitoare a mamei lor, care să-i tulbure pacea căminului. Brianna se va mărita, va avea copii, şi Maggie ştia că ăsta era visul secret al surorii sale, o dorinţă pe care o ţinea încuiată în adîncul sufletului ei. Şi care va rămîne încuiată atîta vreme cît va avea grija unei ipohondre cronice.

Deşi Maggie nu putea să înţeleagă cum de voia sora ei să se lege pe viaţă de un bărbat şi să aibă o jumătate de duzină de copii, va face tot ce-i va sta în puteri s-o ajute să-şi vadă visul cu ochii.

Era posibil, doar posibil, ca Rogan Sweeney să fie şansa de care aveau nevoie.

Bătăile în uşa din faţă o treziră din visare. Şansa părea să fie nerăbdătoare în acea dimineaţă.

Maggie deschise uşa şi schiţă un zîmbet. El era la fel de ud ca şi cu o zi înainte şi la fel de elegant îmbrăcat.

Maggie se întrebă dacă dormise oare în costum cravată.

— Bună dimineaţa, domnule Sweeney. Rogan.

— Bună dimineaţa, domnişoară Concannon. Rogan intră înăuntru, la adăpost de ploaie şi ceaţă.

— Să îţi iau pardesiul? Îl pun lîngă foc, să se usuce puţin.

— Mulţumesc. Îşi scoase pardesiul ud şi o privi cum îl întinde pe un scaun lîngă şemineu. Astăzi parcă era altă femeie, îşi spuse el. Plăcută. Schimbarea atitudinii ei îl puse în gardă. Spune-mi, în afară de a ploua tot timpul, se mai întîmplă şi altceva?

— Primăvara avem o vreme minunată. Nu te teme, domnule Sweeney. Nici chiar cineva din Dublin nu se va topi în ploaia de ţară a unui ţinut din vest. Îi zîmbi scurt, un zîmbet cald şi prietenos, dar în ochi i se citea şiretenia şi amuzamentul. Tocmai am pus de ceai, dacă vrei o ceaşcă.

—Vreau. El îi puse o mînă pe braţ, chiar în clipa în care ea voia să plece în bucătărie. Dar alenţia lui nu era îndreptată asupra ei, ci a sculpturii de pe masa de lîngă ei. Era întruchiparea unei curbe lungi şi sinuoase, împietrită într-o masă de un albastru glacial. Culoarea unui lac arctic. Sticla parcă se agăţa în valuri la partea de sus, apoi se scurgea spre bază, ca o gheaţă lichidă.

— O piesă interesantă, comentă el.

— Crezi? Maggie își reprimă dorința de a-i scutura mîna de pe brațul ei. O atingea ușor, o atingere ce denota posesivitate și o făcea să se simtă stingherită. Putea să-i simtă mirosul, parfumul subtil cu aromă de codru întunecat cu care își dăduse probabil după ce se bărbierise, amestecat cu mirosul aproape irezistibil al săpunului de duș. Cînd degetul lui descrise lenes conturul sinuos al sculpturii, Maggie își stăpîni un tremur. Pentru o clipă, un moment de slăbiciune, simțise ca și cum degetul lui ar fi atins-o ușor de la gît în jos, alunecînd ușor peste curbura sînilor.

— Evident emană feminitate, murmură el. Deși privirea sa era ațintită asupra sculpturii, era foarte conștient de prezența ei. Tensiunea și încordarea din brat, tremurul pe care încercase să și-l mascheze, mirosul întunecat și îmbătător al părului ei. Și putere. O femeie în clipa în care se abandonează sexual unui bărbat.

Comentariul lui o uimi, pentru că era exact, avea dreptate.

— Cum poți să găsești putere în abandon?

El o privi țintă, ochii săi adînci și albaștri fiind fixați pe chipul ei. Mîna sa continua să o strîngă ușor de brat.

— Nimic nu exprimă mai multă forță decît femeia în acea clipă dinainte de a se dărui pe sine. Atinse din

nou sticla cu degetul. Şi în mod evident, eşti perfec conştientă de asta.

— Şi bărbatul?

El zîmbi uşor. Atingerea mîinii lui părea ma degrabă o mîngîiere acum. Şi ochii săi, amuzaţi ş interesaţi, îi analizau fiecare trăsătură a chipului.

— Asta, Margaret Mary, depinde de femeie. Ea nu clipi şi încasă remarca, înghiţind în sec.

— Ei bine, cel puţin sîntem de acord cu ceva: Sexul şi forţa depind în general de femeie.

— Nu asta am spus, şi nici nu am vrut să spun aşa ceva. Absolut deloc. Ce anume te determină să crezi aşa ceva?

— E greu să-i explici arta unui om de afaceri.

Cum ea ar fi vrut să se îndepărteze, degetele lui o strînseră de braţ puţin mai tare.

— Încearcă.

Maggie răspunse plictisită.

— Inspiraţia e inspiraţie. Nu e ceva gîndit sau plănuit dinainte. E impulsul de moment, ceva ce are legătură cu pasiunile şi emoţiile şi nu cu profitul sau spiritul practic. Altul ar face lebede micuţe din sticlă pentru magazinele de suveniruri. Isuse, ce gînd de coşmar! Zîmbetul lui se lăţi, devenind mai luminos.

— Cutremurător. Din fericire, pe mine nu mă interesează lebedele din sticlă, dar aş vrea totuşi acea ceaşcă de ceai.

— Să mergem în bucătărie. Vru din nou să se îndepărteze, şi din nou strînsoarea lui o opri. O cuprinse mînia, ochii parcă îi aruncau fulgere. Îmi blochezi drumul, Sweeney.

— Nu cred. Sînt pe cale de a-ţi deschide unul. Îi dadu drumul şi o urmă tăcut în bucătărie.

Căsuţa ei era departe de confortul rustic şi atît de plăcut de la *Blackthorne Cottage*. Nu era nici urmă de mirosul de pîine caldă de acolo, nici urmă de perne de puf comode şi lascive sau de piese de artizanat în lemn, lustruite cu grijă. Era mobilată spartan, cu strictul necesar şi era în dezordine. Probabil de aceea, îşi spuse el, obiectele de artă raspîndite la întîmplare prin tot locul erau puse mai eficient în valoare, atrăgînd atenţia asupra lor.

Se întrebă unde era dormitorul ei şi dacă patul era la fel de moale şi de ademenitor ca acela în care-şi petrecuse noaptea. Şi se întrebă dacă îl va împărţi vreodată cu ea. Nu dacă, se corectă el. Ci cînd.

Maggie puse ceainicul pe masă, împreună cu două căni groase de lut, lucrate artizanal.

— Ţi-a plăcut la *Balckthorne Cottage*, domnule Sweeney?

— Da. Sora dumitale este încîntătoare. Şi găteşte minunat.

Maggie se îmblînzi şi îşi puse trei linguriţe generoase de zahăr în ceai.

— Brie e o femeie de casă în adevăratul sens al cuvîntului, o gospodină. Te-a servit cu faimosul ei cozonac la micul dejun?

— Era grozav, aşa că am luat două felii.

Relaxată, Maggie rîse şi puse picior peste picior.

—Tata zicea că Brie a moştenit tot aurul şi pentru mine n-a mai rămas decît alama. Mi-e teamă că n-am să-ţi pot oferi cozonac de casă, Sweeney, dar dacă vrei, cred că pot să găsesc o cutie cu biscuţi.

— Nu e nevoie.

— Probabil că preferi să trecem direct la afaceri. Luîndu-şi cana de ceai în ambele mîini, se aplecă spre el. Şi dacă ţi-aş spune că nu mă interesează oferta dumitale?

Rogan se gîndi o clipă, sorbind din ceaiul negru şi tare.

— Atunci ar trebui să-ţi spun că eşti o mincinoasă, Maggie. Zîmbi cînd observă scînteia de furie care îi lucea în ochii verzi. Pentru că, dacă nu te-ar fi interesat, n-ai fi fost de acord să te întîlneşti cu mine astăzi. Şi cu siguranţă acum n-am fi băut ceai împreună în bucătăria dumitale. Rogan îşi ridică o mînă înainte ca ea să-l poată întrerupe. Vom conveni, totuşi, că nu vrei să te arăţi interesată.

Un bărbat deştept, conchise ea, numai puţin îmblînzită. Bărbaţii deştepţi erau periculoşi.

— Nu-mi doresc nici un fel de îndrumare, nici un fel de producător sau de manager.

— Rareori ne dorim ceea ce avem nevoie. O privi cu atenție peste ceașca de ceai, studiindu-i reacțiile, chiar dacă îi plăcea felul în care roșeața ușoară ce îi apăruse în obraji îi catifela pielea și îi accentua culoarea ochilor.

Să îți explic mai bine. Arta este domeniul dumitale. Nu am nici o intenție să mă amestec în ceea ce faci în atelier. Creezi după propria dumitale inspirație, ce vrei, cum vrei și cînd îți convine.

— Și dacă ceea ce creez eu nu e pe placul dumitale?

— Am expus și am vîndut o mulțime de piese pe care eu, personal, nu le-aș fi pus în casa mea. Asta-i lumea afacerilor, Maggie. Și așa cum eu nu mă amestec în arta dumitale, dumneata nu te vei amesteca în afacerile mele.

— Deci nu voi avea nici un cuvînt de spus în legătură cu persoanele care cumpără creațiile mele?

— Absolut nici unul, răspunse el simplu. Dacă te simți legată emoțional de o piesă anume, fie treci peste sentiment, fie o păstrezi pentru colecția proprie. O dată ce, intră în mîinile mele, dispun de ea după cum cred eu de cuviință.

Ea strînse din dinți.

— Și oricine care are destui bani poate s-o cumpere.

— Exact.

Magie trînti cana pe masă şi începu să măsoare bucătăria în lung şi-n lat, cu pas nervos. Tot trupul ei exprima furia. Un obicei pe care Rogan îl admiră cu un aer de cunoscător. Îşi termină ceaiul şi se lăsă pe spate în scaun, savurînd spectacolul.

—Adică eu îmi rup o bucăţică din suflet şi creez ceva, real, tangibil, şi orice idiot din Kerry sau Dublin, sau Doamne fereşte, din Londra, poate să vină şi să cumpere piesa pentru aniversarea nevesti-sii, fără să înţeleagă nimic din ceea ce reprezintă şi înseamnă ea, asta vrei să spui?

— Stabileşti relaţii personale cu toţi cei care cumpără piesele dumitale?

— Cel puţin ştiu cine le cumpără, pe ce mîini vor încăpea. De obicei, dar nu întotdeauna, adăugă ea în sinea ei.

—Trebuie să-ţi amintesc că eu am cumpărat două piese de-ale dumitale înainte să ne cunoaştem.

— Da. Şi uite unde am ajuns.

Temperamentul, oftă el. Lucra de atîta vreme cu artişti şi tot nu reuşea să-i înţeleagă.

— Maggie, începu el, încercînd cel mai dulce şi mai convingător ton. Motivul pentru care ai nevoie de un manager este tocmai pentru a elimina aceste dificultăţi. Nu mai trebuie să-ţi faci griji cu vînzarea, ci

doar să te concentrezi asupra creaţiei. Şi într-adevăr, dacă cineva din Kerry sau Dublin, sau Doamne lereşte, Londra, vine la galeriile mele şi îl interesează o piesă de-a dumitale, poate s-o cumpere, atîta vreme cît plăteşte preţul convenit. Nu se cere nici un fel de caracterizare, de autobiografie. Şi pînă la sfîrşitul anului, cu ajutorul meu, vei deveni o femeie bogată.

— Asta crezi dumneata că vreau? Jignită şi furioasă, se răsti la el. Crezi, Rogan Sweeney, că în clipa cînd creez o piesă îmi fac socoteala cît trebuie să cîştig?

— Nu, nu cred. Exact aici intervine rolul meu. Eşti un artist de excepţie, Maggie. Şi cu riscul de a contribui la creşterea a ceea ce pare deja un orgoliu titanic, trebuie să admit că am fost captivat din prima clipă cînd am văzut o piesă de-a ta.

— Poate că ai bun gust, zise ea înălţînd din umeri.

— Aşa mi s-a spus şi mie. Ceea ce vreau eu să subliniez, este că piesele dumitale merită mai mult decît îţi închipui. Dumneata meriţi mai mult decît crezi.

Ea se rezemă de bufet, privindu-l cu ochii mijiţi.

— Şi dumneata vrei să mă ajuţi să obţin mai mult, din pură amabilitate.

— Amabilitatea n-are nimic de-a face cu asta. Te voi ajuta pentru că opera dumitale va contribui la creşterea prestigiului galeriilor mele.

— Şi la creşterea conţinutului portofelului.

—Va trebui să-mi explici într-o bună zi care este motivul dispreţului pentru bani. Acum, cred că îi se răceşte ceaiul.

Maggie răsuflă adînc. Nu îl flata deloc, aşa cum îşi impusese să facă, îşi reaminti ea, întorcîndu-se spre el.

— Rogan. Reuşi să-i zîmbească. Sînt sigură că eşti cu adevărat foarte bun în ceea ce faci. Galeriile dumitale au o reputaţie aparte de calitate şi integritate, care sînt sigură că este o imagine a propriei dumitale persoane.

E dibace, conchise el, trecîndu-şi limba peste dinţi Foarte dibace.

— Şi mie îmi place să cred acelaşi lucru.

—Fără îndoială că orice artist ar fi încîntat să se ştie în atenţia dumitale. Dar eu sînt obişnuită să mă descurc singură, să mă ocup de toate aspectele muncii mele, de la concepţie pînă la vînzarea piesei finite, or cel puţin pînă s-o plasez cuiva în care am încredere s-o vîndă. Pur şi simplu nu ştiu ce să spun.

—Şi nici n-ai încredere în mine?

Ea ridică o mînă, apoi o lăsă să cadă.

— Aş fi caraghioasă să nu am încredere în galeriile *Worldwide*. Dar e dificil pentru mine să-mi imaginez o afacere la scară mare. Eu sînt o femeie simplă.

El izbucni imediat într-un hohot de rîs atît de puternic, încît Maggie clipi nedumerită. Înainte să-şi revină din uimire, el se aplecase spre ea şi-i luase o mînă în ale sale.

— Oh, nu, Margaret Mary, simplă este exact ceea ce nu eşti. Vicleană, încăpăţînată, sclipitoare, năzuroasă şi frumoasă, asta da. Dar simplă, niciodată.

— Eu spun că sînt. Îşi smulse mîna din palmele lui şi se împotrivi farmecului său care începea s-o cucerească. Şi eu mă cunosc mai bine decît mă cunoşti dumneata sau mă vei cunoaşte vreodată.

— De fiecare dată cînd termini o sculptură, îţi spui, asta sînt eu. Ce puţin pentru astăzi. Asta înseamnă arta adevărată, asta dă valoare şi sentiment unei piese.

Ea nu mai avu ce să spună. Era o afirmaţie la care nu s-ar fi aşteptat din partea unui om de felul lui. A face bani din vînzarea obiectelor de artă nu înseamnă că şi înţelegi ce înseamnă arta. Dar se pare că el înţelegea.

— Sînt o femeie simplă, zise ea din nou, îmboldindu-l s-o contrazică a doua oară. Şi prefer să rămîn aşa. Dacă voi fi de acord ca dumneata să fii

managerul meu, vei respecta anumite reguli. Propriile mele reguli.

Rogan cîştigase şi el o ştia prea bine. Dar un bun negociator nu era niciodată unul comod, care se mulţumeşte repede.

— Şi care sînt acele reguli? întrebă el.

— Nu vei face nici un fel de publicitate, decît dacă am eu chef. Şi pot să-ţi promit că n-o să am.

— Asta va spori aura de mister, nu-i aşa?

Ea aproape că zîmbi înainte să-şi revină din uimire.

— Şi n-o să mă gătesc precum un pom de Crăciun pentru inaugurări, asta presupunînd că am să vin, ceea ce n-o să fac.

— Sînt sigur că stilul de îmbrăcămile va reflecta trăirea artistică. Ar fi putut să fie o insultă, dar nu era sigură.

— Şi n-o să fiu amabilă cu oamenii dacă nu vreau eu.

— Temperament, tot artistic. Rogan îşi ridică ceaşca goală de ceai, ca într-un toast. Face impresie şi favorizează vînzările.

Deşi era amuzată, Maggie îşi încrucişă braţele la piept, părînd supărată.

— Şi nici nu voi face vreodată o dublură a unei piese, şi niciodată nu voi crea ceva la sugestia cuiva.

El se încruntă şi clătină din cap.

— Asta s-ar putea să anuleze înţelegerea. Aveam o idee despre un unicorn cu puţin auriu pe corn şi aripi.

Ceva foarte delicat.

Ea chicoti, apoi izbucni în rîs.

— Bine, Rogan. Poate că prin cine ştie ce miracol vom reuşi să lucrăm împreună. Cum procedăm?

—Voi întocmi contractele. *Worldwide* va dori exclusivitate absolută asupra creaţiei tale.

Ea tresări. Era ca şi cum i-ar fi cedat o parte din suflet. Poate cea mai minunată parte.

— Drepturi exclusive asupra pieselor pe care eu hotărăsc să le vînd.

— Desigur.

Maggie privi peste el, pe fereastră, spre cîmpurile ce se întindeau pînă departe. Odată, demult, şi ele, ca şi arta sa, păruseră a face parte integrantă a sufletului ei. Acum, erau doar parte dintr-un peisaj minunat.

— Altceva?

El ezită. I se părea că ea era insuportabil de tristă.

— Nu va schimba cu nimic ceea ce faci. Nu îţi va schimba identitatea, cine eşti şi ce eşti cu adevărat.

—Te înşeli, murmură ea. Cu un efort, se scutură de gîndurile apăsătoare şi se întoarse cu faţa spre el. Continuă. Ce altceva?

— Vreau o expoziţie la galeriile *Worldwide* din Dublin, peste două luni. Bineînţeles, trebuie să văd ce ai terminat în momentul de faţă şi să aranjez pentru transport. De asemenea, am nevoie să mă ţii la curent cu ceea ce vei fi terminat în următoarele cîteva săptămîni. Vom pune preţurile, şi inventarul care va rămîne după expoziţie, vom expune la Dublin, precum şi la celelalte galerii.

Ea respiră adînc.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu te-ai mai referi la munca mea drept inventar. Cel puţin în prezenţa mea.

— S-a făcut. Îşi încleştă pumnii. Vei primi, desigur, o listă completă a pieselor vîndute. Dacă vrei, aş putea să ne indici pe care anume să le fotografiem pentru catalogul nostru. Sau poţi să ne laşi pe noi să facem asta, cum doreşti.

— Cum şi cînd voi fi plătită? vru ea să ştie.

— Aş putea cumpăra piesele pe loc. N-aş avea nici o obiecţie, pentru că am încredere deplină în talentul tău.

Ea îşi aminti ce spusese mai devreme, că ar putea lua de două ori mai mult decît îi plătise el pentru piesa pe care tocmai o terminase. Nu era ea om de afaceri, dar nu era nici proastă.

— Altă modalitate?

— Prin comision. Noi luăm piesa, şi cînd şi dacă o vindem, percepem un comision.

Şi mai complicat jocul, îşi spuse ea. Dar prefera jocul acesta.

— Ce procent percepeţi?

Aşteptînd o reacţie din partea ei, Rogan o privi drept în ochi.

—Treizeci şi cinci la sută.

Ea scoase un strigăt de furie înăbuşită.

—Treizeci şi cinci? Am auzit bine, treizeci şi cinci la sută?! Hoţule! Tîlhar la drumul mare! Se ridică brusc de la masă. Eşti un vultur, Rogan Sweeney. La dracu' cu cele treizeci şi cinci de procente şi cu tine odată cu ele.

— Eu îmi asum toate riscurile, eu am toate cheltuielile de acoperit. Îşi descleştă pumnii, apoi îi strînse din nou. Tu nu-ai de făcut decît să creezi.

— Oh, de parcă tot ce am de făcut e să stau pe scaun şi s-aştept să-mi vină inspiraţia. Habar n-ai de nimic, de nimic. Începu să se plimbe din nou cu pas nervos prin bucătărie, radiind furie şi energie. Îţi aduc aminte că fără mine, n-ai avea ce să vinzi. Şi e munca mea, amestecată cu sudoare şi sînge, munca mea pentru care o să primeşti bani buni. O să iei cincisprezece la sută.

— O să iau treizeci.

— Dar-ar ciuma-n tine, Rogan, tîlharule. Douăzeci.

— Douăzeci şi cinci. Rogan se ridică şi veni faţă în faţă cu ea. *Worldwide* va primi un sfert din sudoarea şi sîngele tău, Maggie, îţi promit.

Un sfert. Ea şuieră printre dinţi. Asta înseamnă după tine a fi om de afaceri, să te tîrgui asupra preţului?

— Şi să-i asiguri artistului securitatea şi independenţa financiară. Gîndeşte-te, Maggie. Operele tale vor fi văzute la New York, la Paris şi Roma. Şi nimeni care le-a văzut nu le va uita vreodată.

— Oh, ce iscusit din partea ta, Rogan, să schimbi reflectorul de la bani la faimă, îl repezi ea, apoi întinse un deget ameninţător. La dracu' cu procentele şi cu tine, vei primi douăzeci şi cinci la sută.

Adică exact cît plănuise el de la început. Îi luă mîna, uşor.

— Ne vom descurca de minune împreună, Maggie. De minune. Suficient de bine, îşi spuse ea, cît să o mute pe mama ei în propria casă în sat, departe de *Blackthorn Cottage*.

— Dacă nu ne descurcăm, o să am grijă să plăteşti pentru asta.

Plăcîndu-i mirosul ei, Rogan îşi lipi buzele de mîna lui Maggie.

— Îmi asum riscul. Buzele sale rămaseră acolo suficient de mult ca Maggie să simtă cum inima începe să-i bată mai repede.

— Dacă aveai de gînd să mă seduci, trebuia să fi lost mai deştept şi s-o fi făcut înainte să cădem la o înţelegere.

Remarca îl surprinse şi-l deranja.

— Prefer să nu amestec afacerile cu chestiunile personale.

—Altă diferenţă între noi. Îi făcea plăcere să vadă că paravanul lui de politeţe şi curtoazie rece lusese fisurat. Viaţa mea personală şi cea profesională se contopesc întotdeauna. Şi le satisfac pe amîndouă cînd am eu chef. Zîmbind, îşi eliberă mîna. Pînă acum nu s-a întîmplat aşa ceva din punct de vedere personal. Te anunţ dacă şi cînd se va întîmpla.

—Mă ispiteşti, Maggie? Ea făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi gîndit cu atenţie.

— Nu, îţi explic numai. Acum vei merge cu mine la atelier să alegi ceea ce vrei să fie trimis la Dublin. Maggie se întoarse şi luă o jachetă din cuierul de pe uşa din spate. Ar trebui să-ţi iei pardesiul. Ar fi mare păcat să ţi se ude costumul cel scump.

El se uită la ea fix, întrebîndu-se de ce oare ar trebui să se simtă insultat atît de tare. Fără să spună nici un cuvînt, se întoarse în sufragerie şi îşi luă pardesiul.

Maggie profită de ocazie şi ieşi afară în ploaie să-şi răcorească sîngele înfierbîntat. Ce ridicol, îşi

spuse ea, să se excite atît de mult doar pentru că el îi sărutase mîna. Rogan Sweeney era perfid, foarte perfid. Ce noroc că locuia tocmai în celălalt capăt al țării. Şi încă şi mai mare noroc că nu era genul ei.

Absolut deloc.

Capitolul 5

Iarba înaltă de lîngă mănăstirea în ruine era un loc minunat în care să-şi afle liniştea sufletele celor raposaţi. Maggie se luptase să-l poată îngropa pe tatăl său acolo, în loc de cimitirul îngrijit şi rece de lîngă biserica din sat. Voise ca măcar aşa, Tom să aibă parte de linişte şi măreţie.

Brianna se luptase alături de ea, pînă cînd mama lor se lăsase păgubaşă şi lăsase toate aranjamentele şi pregătirile de înmormîntare în seama lor.

Maggie venea la mormînt de două ori pe an, odată de ziua ei şi încă odată de ziua lui Tom, pentru a-i mulţumi că i-a dat viaţă. Nu venea niciodată la aniversarea morţii lui şi nici nu-şi îngăduia să-l bocească.

Nici acum nu-l bocea, ci stătea pe iarba de lîngă mormînt, înconjurîndu-şi genunchii cu braţele. Soarele încerca să răzbată printre nori şi cîteva raze reuşeau să încălzească mormintele, şi vîntul aducea mirosul proaspăt de flori de cîmp.

Nu adusese flori, niciodată nu aducea. Brianna sădise un strat de flori pe mormînt, şi primăvara, cînd totul revenea la viaţă, mormîntul era plin de culoare şi gingăşie. Muguri delicaţi se formaseră deja pe tulpinile trandafirilor timpurii. O codobatură îşi luă zborul spre cîmp. Una care aduce tristeţe, îşi spuse Maggie, scrutînd împrejurimile ca să vadă încă o pasăre, care ar aduce bucurie.

Prin preajmă erau o mulţime de fluturi şi Maggie privi o vreme dansul aripilor diafane şi tremurînde, bucurîndu-se de culoare şi mişcare. Nu se putuse găsi nici un loc lîngă mare unde să-l îngroape, dar aici cu siguranţă i-ar fi plăcut şi lui Tom, îşi zise ea.

Maggie se rezemă comod de piatra de mormînt a tatălui ei şi închise ochii.

Aş vrea să fii aici, cu mine, se gîndi ea, să-ţi pot spune planurile mele. Nu că aş fi ascultat sfaturile tale, nu. Dar mi-ar fi plăcut să te aud.

Dacă Rogan Sweeney este un om de onoare, şi nu văd cum ar putea fi altceva, voi deveni bogată. Cît de mult ţi-ar fi plăcut! Am fi avut suficienţi bani să-ţi deschizi propriul tău local, cum ţi-ai dorit mereu. Oh, ca fermier n-ai fost prea iscusit. Dar ai fost un tată minunat. Cel mai grozav.

Se străduia din răsputeri să-şi ţină promisiunea făcută lui Tom, înainte ca tatăl său să închidă ochii. Aceea de a avea grijă de mama ei şi de sora ei, şi să-şi urmeze visul şi destinul.

— Maggie.

Deschise ochii şi o văzu pe Brianna. Aranjată perfect ca întotdeauna, îşi spuse ea, studiind-o. Părul ei auriu era strîns într-un coc sever, hainele îi erau călcate cu grijă.

— Parcă ai fi o învăţătoare, zise Maggie, şi rîse cînd văzu expresia de pe chipul Briannei. O învăţătoare încîntăloare.

— Şi tu arăţi ca un coşar, i-o întoarse Brianna, mustrînd-o pentru blugii ei jerpeliţi şi puloverul vechi şi cu găuri. Unul încîntător.

Brianna îngenunche lîngă sora ei şi îşi împreună mîinile, nu pentru rugăciune, ci pentru a nu se murdări.

Rămaseră tăcute un moment, ascultînd cum cînta vîntul printre morminte.

— O zi minunată pentru privegherea morţilor, comentă Maggie. Astăzi ar fi împlinit şaptezeci şi unu de ani, îşi spuse ea. Florile se vor deschide curînd.

— Au nevoie de puţină îngrijire, zise Brianna şi se apucă să cureţe buruienile. Am găsit banii pe bufet de dimineaţă, Maggie. E prea mult.

— A fost o vînzare bună şi tu vei pune ceva deoparte.

— Aş prefera să te bucuri tu de ei.

— Exact asta fac, ştiind că eşti mult mai aproape acum de a o instala pe ea în altă parte.

Brianna oftă.

— Nu-i o povară pentru mine, Maggie. Văzînd expresia surorii sale, ridică din umeri. Cel puţin nu atît cît crezi tu. Numai cînd nu se simte bine.

— Şi nu se simte bine mai tot timpul. Brie, eu te iubesc.

— Ştiu.

— Banii reprezintă cel mai bun mod de a-ţi spune asta. Tata a vrut să te ajut în privinţa ei. Şi bunul Dumnezeu ştie că eu n-aş fi putut să trăiesc cu ea, ca tine. Aş fi înnebunit, sau aş fi ajuns la închisoare strîngînd-o de gît în somn.

— Treaba asta, cu Rogan Sweeney, ai facut-o pentru ea?

— Nu. Maggie se încordă la acest gînd. Din cauza ei, poate, ceea ce înseamnă cu totul altceva. Odată ce o să fie aranjată la casa ei, vei avea propria ta viaţă, te vei mărita şi voi avea o duzină de nepoate şi nepoţi.

— Ai putea să ai proprii tăi copii.

— Eu nu vreau să mă mărit. Maggie închise din nou ochii. Nu, deloc. Prefer să vin şi să plec după cum am eu chef, fără să dau socoteală nimănui. Îţi voi răsfăţa copiii şi or să vină fuga la mătuşa Maggie ori de cîte ori o să fii prea aspră cu ei. Maggie deschise un ochi. Ai putea să te măriţi cu Murphy.

Rîsul cristalin al Briannei răsună voios.

— Ar fi un şoc pentru el să afle.

— I-a plăcut întotdeauna de tine.

— Da, cînd aveam treisprezece ani. Nu, el e un bărbat minunat şi ţin la el ca la un frate, dar nu e ceea ce îmi doresc eu.

— Deci ai plănuit totul?

— N-am plănuit nimic, zise Brianna înţepată, şi ne îndepărtăm de la subiect. Nu vreau ca înţelegerea cu domnul Sweeney să fie din cauza mea. Deşi cred că e cel mai bun lucru pe care l-ai putea face pentru munca şi cariera ta, nu vreau să fii nefericită doar pentru că tu crezi că eu sînt. Pentru că nu-i aşa.

— De cîte ori a trebuit să-i serveşti masa la pat luna asta?

— Nu ţin socoteala...

— Ar trebui s-o ţii, o întrerupse Maggie. Oricum, zarurile sînt aruncate. Am semnat contractul acum o săptămînă, iar acum sînt asistată de Rogan Sweeney şi galeriile *Worldwide*. Voi avea o expoziţie la Dublin peste două săptămîni.

— Două săptămîni! Atît de repede?

— Nu pare genul de om care să-şi irosească timpul. Vino cu mine, Brianna. Maggie o luă de mîini pe sora ei. Îl vom pune pe Sweeney să ne plătească un hotel elegant şi vom mînca la restaurant şi ne vom distra, vom merge la cumpărături.

— Cumpărături. Mîncare pe care să n-o gătească propriile ei mîini. Patul care nu trebuia făcut. Brianna fu tentată pentru o clipă să spună da. Doar o clipă.

— Mi-ar plăcea să vin cu tine, Maggie. Dar nu pot s-o las singură.

— Pe dracu' nu poţi. Isuse, nu poate să stea singură nici măcar cîteva zile?

— Nu pot. Brianna ezită, apoi zise. A căzut săptămîna trecută.

— S-a lovit? degetele lui Maggie se crispară. La naiba, Brie, de ce nu mi-ai spus? Cum s-a întîmplat?

— Nu ţi-am mai spus pentru că pînă la urmă n-a fost nimic serios. A ieşit afară singură, în timp ce eu făceam curat sus. Se pare că a călcat strîmb. S-a lovit puţin la şold şi la umăr.

— L-ai chemat pe doctorul Hogan?

— Bineînţeles. A zis că nu-i nimic să ne îngrijoreze. Şi-a pierdut echilibrul, atîta tot. Şi dacă ar face mai multă mişcare, ar mînca mai mult şi toate celelalte, ar fi mai bine.

— Nu-i nimic nou în asta. La naiba cu femeia aia, se gîndi Maggie. Şi la naiba cu sentimentul permanent şi apăsător de vină care sălăşluia în propriul său suflet. Şi pun pariu că de-atunci s-a întors înapoi în pat şi nu s-a mai mişcat deloc.

Brianna zîmbi fără veselie.

— N-am mai reuşit s-o umesc din pat. Şi-acum pretinde că are o deficienţă auditivă şi vrea să meargă Cork, s-o vadă un specialist.

— Ha! Maggie îşi ridică ochii spre cer. Tipic. N-am mai cunoscut niciodată pe cineva care să se plîngă

mai mult decît Maeve Concannon. Şi tu joci cum îţi cîntă ea, fetiţo, adăugă ea, împungînd-o cu un deget pe Brianna.

— Nu neg că nu-i aşa, dar nu mă lasă inima să mă port altfel cu ea.

— Pe mine mă lasă. Maggie se ridică în genunchi. Răspunsul sînt banii, Brie. Asta şi-a dorit întotdeauna. Dumnezeu ştie că i-a făcut lui viaţa un coşmar pentru că pur şi simplu el n-a reuşit să aibă vreodată bani. Maggie puse mîna pe piatra de mormînt, într-un gest de protecţie.

— Aşa-i, şi nici el nu i-a făcut-o pe-a ei mai uşoară. N-am văzut niciodată doi oameni care să se potrivească mai puţin unul cu allul. Căsniciile nu sînt toate fie în iad, fie în rai. Cîteodată se împotmolesc într-un fel de purgatoriu.

— Şi cîteodată oamenii sînt prea proşti sau prea manieraţi să se despartă. Maggie lovi uşor cu palma piatra de mormînt. Dar eu prefer proştii martirilor. Pune banii deoparte, Brie, în curînd vom avea alţii, voi avea grijă de asta la Dublin.

—Treci să o vezi înainte de a pleca?

— Da, răspunse Maggie aspru.

— Cred că o să-ţi placă de ea. Rogan pescui biscuitul din ceai şi-i zîmbi bunicii sale. E o femeie interesantă.

— Interesantă... Christine Rogan Sweeney ridică o sprînceană albă ca zăpada. Îşi cunoştea bine

nepotul şi putea să-i interpreteze fiecare nuanţă din voce, fiecare expresie. Totuşi, în ceea ce o privea pe Maggie Concannon, era laconic şi de nepălruns. În ce fel?

În ce fel, nici el nu era sigur, aşa că trase de timp amestecînd ceaiul cu linguriţa.

— E un artist de excepţie, cu o viziune şi o percepţie extraordinare. Şi totuşi trăieşte într-o căsuţă în Clare, iar interiorul nu este decît un decor unic din punct de vedere estetic. Este pasionată de munca ei, dar nu vrea să-şi expună creaţiile. Este în acelaşi timp încîntătoare şi grosolană — şi problema este că ambele atitudini par firesti şi în ton cu personalitatea ei.

— O femeie contradictorie.

Foarte. Se lăsă pe spate, un om cu adevărat mulţumit în sufrageria frumoasă şi plină de artă şi bun gust, ţinînd în mînă o ceaşcă din cel mai fin porţelan de *Sevres*, capul odihnindu-i-se pe speteaza de brocart a unui fotoliu *Queen Anne*. În şemineu ardea un foc ce inspira linişte şi seninătate, florile erau proaspete.

Îi plăceau aceste ceaiuri ocazionale împreună cu bunica sa tot atît de mult ca şi ei. Liniştea şi ordinea ce domneau în casa ei erau reconfortante, la fel ca demnitatea şi frumuseţea ei, acum ofilite puţin de trecerea anilor.

Rogan ştia că avea şaptezeci şi trei de ani şi simţea o mîndrie deosebită că arăta cu zece ani mai tînără. Tenul avea o nuanţă de alabastru. Cu riduri, da, dar amprenta timpului nu făcea decît să-i aducă un plus de demnitate şi severitate. Ochii îi erau scînteietor de albaştri, iar părul moale şi alb ca primii fulgi de nea.

Avea o minte ascuţită, un bun gust indiscutabil, o inimă generoasă şi o ironie muşcătoare. Era, după cum Rogan îi spusese adesea, idealul lui de femeie.

Sentimentul acesta o măgulea pe Christine tot atît de mult cît îl apăsa pe el.

Pentru că o dezamăgise într-o singură privinţă. Aceea de a-şi găsi un tovarăş de viaţă, de a întemeia o familie pentru care să depună aceleaşi eforturi ca şi pentru profesiune.

— Cum merge cu pregătirile pentru expoziţie? întrebă ea.

—Foarte bine. Ar fi mai uşor dacă artista noastră ar răspunde la afurisitul ei de telefon. Îşi alungă indignarea. Piesele care au fost trimise sînt minunate. Va trebui să vii să le vezi cu proprii tăi ochi.

—S-ar putea să vin. Dar Christine era interesată mai mult de artistă decît de artă. Spuneai că e tînără?

— Hmmm?

— Maggie Concannon. Ai spus că e tînără.

— Oh, douăzeci şi ceva de ani, aşa cred. Cu siguranţă tînără pentru maturitatea ei artistică.

— Ar semăna cu... cum o cheamă — Miranda Whitfield-Fry, cea care sculpta în metal şi purta kilograme de bijuterii şi toate acele eşarfe multicolore?

— Nu, n-are nimic comun cu Miranda. Mulţumesc lui Dumnezeu, îşi spuse Rogan, amintindu-şi cu un fior de dezgust modul exasperant şi stînjenitor în care se lot ţinuse femeia aceea de capul lui. Maggie e mai curînd genul de femeie cazonă, care se îmbrăcă în blugi, cămăşi de bumbac şi cizme de cowboy. Are părul tăiat parcă cu foarfecele de grădină.

— Deci nu e atractivă.

— Ba nu, e foarte atractivă, dar într-un fel ciudat.

— Masculină?

— Nu. Îşi aminti, stînjenit, puternicul imbold sexual, mirosul ei senzual şi acel tremur involuntar cînd pusese mîna pe braţul ei. Departe de aşa ceva.

Ah, se gîndi Christine. Cu siguranţă îşi va face timp să o întîlnească pe femeia care îl pusese pe jar pe nepotul ei.

— Deci te intrigă.

— Desigur, altfel n-aş fi semnat contractul cu ea. Surprinse privirea bunicii lui şi ridică dintr-o sprînceană, în aceeaşi manieră. E vorba de afaceri, bunico. Doar de afaceri.

— Bineînțeles. Zîmbind în sinea ei, îi mai lună o ceașcă de ceai. Spune-mi ce-ai mai făcut.

A doua zi dimineață, Rogan ajunse la galerii la ora opt. Petrecuse o seară tihnită la teatru, apoi luase o cină tîrzie în compania unei prietene cu care ieșea uneori. Ca întotdeauna, Patricia fusese încîntătoare. Pentru el, fata era văduva unui bun prieten, mai mult o verișoară de departe decît o amantă. Discutaseră despre piesa lui Eugene O'Neill în timp ce gustau somon afumat și șampanie, și se despărțiseră cu un sărut platonic chiar după miezul nopții.

Și nu reușise să adoarmă deloc. Dar nu parfumul subtil al Patriciei sau rîsul ei cristalin îl împiedicaseră să adoarmă.

Maggie Concannon, își spuse el. Nu era de mirare că se gîndea la ea, că avea mereu în fața ochilor chipul ei, doar tot timpul și toate eforturile sale erau dedicate expoziției ei. Mai ales că în ultima vreme îi fusese imposibil să ia legătura cu ea.

Aversiunea ei față de telefon îl determinase să recurgă la telegrame, care plecau spre Vest cu o regularitate mușcătoare.

Singurul ei răspuns fusese scurt și la obiect: ÎNCETEAZĂ CU PROSTIILE.

Imaginează-ți ce tupeu, își spuse Rogan în timp ce deschidea elegantele uși de sticlă ale galeriilor *Worldwide*. De parcă ar fi fost un copil răsfățat și plin de nazuri. El era om de afaceri, pentru Dumnezeu, și

încă unul care îi va propulsa cariera pe culmi nebănuite. Şi ea nici măcar nu catadicsea să ridice receptorul şi să poarte o discuţie decentă.

Nu că n-ar fi fost el obişnuit cu artiştii. Numai Dumnezeu ştia cît avusese de-a face cu excentricităţile şi temerile lor, cu toanele şi pretenţiile lor uneori puerile. Asta era meseria lui şi era obişnuit şi pregătit să facă faţă. Dar Maggie Concannon îl punea la încercare atît răbdarea, cît şi abilităţile.

Rogan intră înăuntru şi încuie uşile în urma sa, respirînd aerul uşor parfumat. Construită de bunicul său, clădirea era impunătoare şi emana un aer de noblete, o adevărată piesă de artă în întregime, cu arcade gotice şi balustrade sculptate.

Interiorul era constituit din zeci de încăperi de dimensiuni variate, care comunicau între ele în şir, prin arcade largi, tot în stil neogotic. O scară maiestuoasă urca domol, în arc de cerc, spre etaj, care găzduia o sală de dimensiunile unei săli de bal, precum şi alte încăperi mai mici, gen cameră de zi sau de conferinţe, mobilate cu piese stil din lemn de trandafir, cu intarsii de sidef şi fildeş.

Acela era locul unde va expune operele lui Maggie. În sala de bal va avea o mică orchestră. Şi în timp ce oaspeţii se vor bucura de atmosferă, de muzică şi şampanie vor putea admira piesele ei dispuse strategic. Cele de dimensiuni mai mari vor fi

puternic luminate, iar cele de dimensiuni mai mici vor fi dispuse în locuri intime.

Imaginîndu-şi amplasarea pieselor şi toate celelalte detalii ale expoziţiei, rafinîndu-le şi cizelîndu-le continuu, se îndreptă spre biroul său.

Îl găsi pe directorul său, Joseph Donahoe, în micuţa bucătărie, turnîndu-şi o cană de cafea.

— Ai venit devreme, zîmbi Joseph, şi zîmbetul îi dezvălui strălucirea unui dinte de aur. Cafea?

— Da. Voiam să verific cum stau lucrurile sus, înainte să mă apuc de celelalte treburi.

—Totul merge bine, îl asigură Joseph. Deşi erau de aceeaşi vîrstă, părul lui Joseph se subţia spre creştetul capului şi încerca să compenseze pierderea lăsîndu-l suficient de lung pentru a-l prinde în coadă. Avea o deviaţie de sept, amintire de la o lovitură de crosă la polo, şi asimetria feţei îi dădea aspectul unui pirat îmbrăcat într-un costum de lux.

Femeile îl adorau.

— Arăţi cam obosit.

— Insomnie, zise Rogan, luîndu-şi cafeaua. A fost despachetat transportul de ieri?

Joseph se crispa.

— Mi-a fost frică că o să-întrebi. Transportul n-a sosit, adăugă el, privind în ceaşcă.

—Cum?

Joseph închise ochii. Lucra pentru Rogan de multă vreme şi cunoştea tonul acela.

— N-a sosit ieri. Sînt sigur că va sosi în cursul dimineţii. De-asta am venit şi eu aşa devreme.

— Ce face femeia asta? Instrucţiunile erau foarte clare, foarte simple. Trebuia să trimită ultimele piese ieri.

— E artistă, Rogan. Poate că i-a venit o inspiraţie. Şi a lucrat, pierzînd noţiunea timpului, şi n-a mai putut să le trimită la timp. Avem suficientă vreme să aranjăm totul.

— N-o să-i permit să-şi bată joc. Încruntat, Rogan luă telefonul din bucătărie cu un gest violent. Nici nu mai trebuia să se uite în agendă după numărul ei de telefon, îl ştia pe dinafară. Formă numărul, împungînd furios tastele cu un deget şi ascultă cum suna telefonul de la celălalt capăt. Şi suna. Încăpăţînată iresponsabilă.

Joseph scoase o ţigară, în timp ce Rogan trîntea receptorul.

—Avem mai mult de treizeci de piese, zise el aprinzîndu-şi ţigara cu o brichetă încrustată cu jad. Chiar fără acest transport, e destul. Şi ce piese, Rogan, chiar şi un bătrîn negustor de artă ca mine e uimit.

— Dar nu despre asta e vorba, nu-i aşa? Joseph expiră fumul şi îşi muşcă buzele.

— Ba de fapt, este.

— Am căzut de acord asupra a patruzeci de piese, nu treizeci şi cinci, nu treizeci şi şase. Patruzeci. Şi pentru Dumnezeu, patruzeci o să avem.

— Rogan, unde pleci? strigă el cînd Rogan ieşi din bucătărie ca o furtună.

— La dracu', la Clare.

Joseph mai trase un fum şi închină cu ceaşca de calea într-un toast invizibil.

— Drum bun.

Zborul dură puţin şi nu-i dădu lui Rogan suficient timp să se liniştească. Faptul că cerul era senin, aerul curat şi ziua strălucitoare nu însemnau nimic. Cînd trînti portiera maşinii de închiriat şi ieşi din aeroportul *Shannon*, încă fierbea de nervi.

Cînd ajunse la casa ei era întocmai ca un cazan sub presiune, gata să explodeze.

Ce tupeu are femeia asta, îşi spuse el în timp ce urca treptele spre uşa din faţă. Să-l determine pe el să-şi lase baltă munca, toate celelate obligaţii. Îşi imagina că ea era singurul artist pe care îl reprezenta?

Bătu la uşă pînă cînd simţi că-l doare pumnul. Lăsînd la o parte buna cuviinţă, deschise uşa şi intră.

— Maggie! strigă el, ieşind din camera de zi şi îndreptîndu-se spre bucătărie. La naiba cu tine! Fără să se oprească, ieşi pe uşa din spate şi se îndreptă spre atelier.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că era acolo. Ea îşi ridică privirile spre uşă. Era aşezată la una din mesele de lucru, avînd lîngă ea un morman de fîşii de hîrtie.

— Bine, ai putea să-mi dai o mînă de ajutor la asta.

— De ce dracu' nu răspunzi la telefon? De ce mai ţii atunci scîrba aia de maşinărie, dacă tot ignori apelurile?

— Şi eu mă întreb adesea acelaşi lucru. Dă-mi ciocanul, te rog.

El îl ridică de pe masă, îl cîntări în mînă o clipă şi savura imaginea care-i venise în minte chiar în acel moment, anume de a-i da cu el drept în frunte.

— Unde dracu' e transportul meu?

— Chiar aici. Maggie îşi trecu degetele prin părul în dezordine, înainte de a lua ciocanul din mîna lui. Tocmai îl ambalam.

—Trebuia să fie la Dublin ieri dimineaţă.

— Ei bine, n-avea cum să fie ieri la Dublin pentru că nu l-am trimis încă. Cu mişcări iuţi şi îndemînatice, Maggie începu să bată în cuie lada de pe podea. Şi dacă-ai bătut atîta drum ca să mă verifici, aş zice ca n-ai ce face cu timpul tău liber.

Cu o mişcare bruscă, Rogan o prinse de şolduri, o ridică de pe podea şi o trînti pe masă. Ciocanul căzu de pe masă, ratîndu-i doar cu puţin piciorul stîng. Înainte ca ea să-şi fi putut trage răsuflarea să-l poată scuipa, el îi prinse bărbia între degete.

— Am mai mult decît suficient ce să fac cu timpul, meu, zise el apăsat. Şi să stau şi să supraveghez o lemeie împrăştiată şi iresponsabilă, asta îmi încurcă programul. Toţi angajaţii mei de la galerie au un program gîndit îndelung, cu meticulozitate chiar. Tot ce aveai de făcut era să urmezi instrucţiunile şi să trimiţi marfa dracului odată.

Ea îl pocni peste mînă.

— Nu dau doi bani pe programele şi graficele tale, înţelegi? Ai semnat contractul cu un artist, Sweeney, nu cu un împuţit de funcţionar.

— Şi ce preocupări artistice te-au împiedicat să urmezi nişte instrucţiuni atît de simple?

Ea strînse din dinţi, se gîndi o clipă să-i tragă un pumn, apoi se răzgîndi şi arătă cu degetul pest umăr.

— Asta. El privi într-acolo şi împietri. Numai furia oarbă care-l stăpînise cînd intrase în atelier îl împiedicase s-o vadă.

Sculptura trona în celălalt capăt al atelierului, un metru şi jumătate înălţime, toată numai culori însîngerate şi forme sinuoase, răsucite. O împreunare a două trupuri, gîndi el, sexuală dar cu pudoare, minunat de umană. Se apropie de ea, studiind-o din alt unghi.

Aproape că putea distinge chipurile. Păreau să se topească în imaginaţie, rămînînd numai senzaţia de împlinire absolută. Era imposibil să realizezi unde

începea o formă şi unde se termina cealaltă, atît de fin şi de perfect erau îngemănate.

Întruchipa, îşi spuse Rogan, spiritualitatea umană şi sexualitatea animalică în cel mai înalt grad, aproape de perfecţiune.

— Cum ai botezat-o?

—*Abandon*. Maggie zîmbi. Se pare că mă inspiri, Rogan. O cuprinse un nou val de energie şi se dădu jos de pe masă. Era într-o stare de exaltare, plutea într-o mare de lumină şi se simţea minunat. A durat o veşnicie pînă cînd am obţinut exact nuanţele potrivite. Nici n-ai idee cît a trebuit să retopesc şi să arunc. Dar aveam imaginea ei în faţa ochilor şi trebuia să iasă exact aşa cum mi-o închipuiam. Rîse şi luă din nou ciocanul; vrînd să mai bată un cui. Nici nu mai ştiu de cînd n-am mai dormit. De două zile, de trei? Rîse din nou, trecîndu-şi ambele mîini prin păr. Dar nu mă simt obosită deloc. Mă simt incredibil, plină de energie debordantă. Mi se pare că aş putea continua aşa la nesfîrşit.

— Este magnifică, Maggie.

— E cea mai bună piesă pe care am creat-o vreodată. Ea se întoarse spre sculptură, o mai studie o dată, cîntărind absentă ciocanul în palma mîinii stîngi. Probabil cea mai bună pe care o voi crea vreodată.

— O să aranjez pentru ambalaj, zise Rogan, aruncîndu-i o privire peste umăr. Era palidă ca ceara,

bagă el de seamă, chipul purtînd amprenta oboselii pe care creierul de-abia începuse să o transmită trupului. Şi mă voi ocupa personal de transport.

— Tocmai eram pe punctul de a o ambala eu însămi. Nu durează mult.

— Nu se poate avea încredere în tine.

— Bineînţeles că se poate. Se simţea atît de bine, atît de uşurată şi de fericită, încît nici nu băgă de seamă ofensa. Şi eu pot să fac mai repede ambalajul decît tine. Am deja dimensiunile.

— Cît va dura?

— O oră. El încuviinţă din cap.

— O să folosesc telefonul tău pentru a comanda un camion. Cred că telefonul funcţionează, nu?

— He, he, chicotind, Maggie veni lîngă el, ce sarcastic eşti. La fel cu cravata asta impecabil de curată şi aranjată.

Înainte de a mai gîndi ceva, îl prinse de cravată şi l trase spre ea. Buzele ei calde se fixară pe ale lui, încremenindu-l pe loc. Mîna ei liberă îi alunecă prin păr, apucîndu-l ferm şi presîndu-şi trupul de al lui. Sărutul încălzi, dădu foc şi topi. Apoi, la fel de brusc cum începuse, ea se îndepărtă de el.

— Doar o toană, zise ea zîmbindu-i. Poate că inima îi bătea ca un iepure speriat, dar asta era o problemă la care prefera să se gîndească mai tîrziu. Pune-o pe seama lipsei de somn şi a excesului de energie. Acum...

El o prinse de braţ înainte ca ea să se îndepărteze. N-o să scape aşa de uşor, îşi spuse Rogan. N-o să-i îngăduie să se joace aşa cu el.

— Am şi eu o toană, murmură el. Îşi strecură mîna dreaptă şi o prinse de ceafă, privind cu satisfacţie cum în ochii ei se citea surpriza. Maggie nu rezistă. Şi înainte de a-şi coborî buzele spre buzele ei, Rogan crezu că vede o umbră de amuzament pe chipul ei.

Amuzamentul se topi de îndată. Sărutul era catifelat, dulce şi pasionat, ca nişte petale de trandafir. Şi cu totul neobişnuit, răcorea, mîngîia şi excita în acelaşi timp. Maggie crezu că aude un sunet, ceva între scîncet şi suspin, şi faptul că sunetul ieşise din gura ei o uimi.

Dar nu se îndepărtă de el, nici chiar atunci cînd sunetul se auzi din nou, încet şi neajutorat. Nu, nu se îndepărtă. Buzele lui erau prea abile, prea convingătoare, prea insistente, aşa că se dedică sărutului cu totul, absorbindu-l.

Părea că se topeşte în braţele lui, încetul cu încetul. Flacăra pasiunii se transformă într-o dorinţă arzătoare. Rogan uită de supărare, sau că fusese provocat în mod deliberat, şi rămase conştient doar de ceea ce ţinea în braţe. Buzele ei pline trădau o pasiune întunecată şi periculoasă. În faţa ochilor îi apărură imagini sălbatice de posedare, cucerire şi triumf. Bărbatul civilizat din străfundul lui, cel care

fusese crescut şi educat pentru a respecta un cod foarte sever al moralei şi al eticii, făcu un pas înapoi, uimit.

Ea simţea cum se învîrte pămîntul. Genunchii i se înmuiaseră şi se apucă de marginea mesei pentru a-şi regăsi echilibrul. Respiră adînc de două ori, limpezindu-şi privirea. Şi îl văzu uitîndu-se fix la ea, cu un amestec de dorinţă şi uimire în priviri.

— Ei da, reuşi ea să spună, asta-i cu siguranţă ceva care să ne dea de gîndit.

Ar fi fost penibil să se scuze pentru gîndurile sale, îşi zise Rogan. Şi încă şi mai ridicol să se învinuiască pentru că imaginaţia sa înfierbîntată îi adusese în faţa ochilor imagini erotice şi cumplit de reale; culcînd-o pe Maggie pe podea, sfîşiindu-i hainele şi lenjeria, posedînd-o. Nu se lăsase dominat de instincte, ci doar o sărutase.

Dar îşi spuse că era posibil, chiar preferabil, să o învinuiască pe ea.

—Avem o relaţie de afaceri, începu el direct. A permite altor lucruri să interfereze în acest moment, n-ar fi un lucru înţelept şi ar putea dăuna acestei relaţii.

Ea se înălţă pe călcîie.

— Şi dacă ne-am culca împreună am amesteca lucrurile?

La naiba cu ea fiindcă îl făcea să se simtă ca un caraghios. La naiba cu ea încă o dată pentru că îl lăsase impresionat şi teribil, da, teribil de excitat.

— În acest moment, cred că ar trebui să ne concentrăm eforturile şi atenţia asupra expoziţiei tale.

— Hmmm. Se întoarse cu spatele, sub pretextul că trebuia să facă ordine pe masa ei de lucru. Dar de fapt avea nevoie de o clipă pentru a se linişti. Nu îi plăcea absolut deloc promiscuitatea, şi cu siguranţă nici nu era genul de femeie care ajungea în pat cu oricare bărbat ce o atrăgea. Dar îi plăcea să se gîndească la propria ei persoană ca la o femeie suficient de independentă, modernă şi deşteaptă pentru a-şi alege amanţii cu mare grijă.

Şi, realiză ea brusc, îl alesese pe Rogan Sweeney.

—De ce m-ai sărutat?

— Mă plictiseai.

Buzele ei generoase schiţară un zîmbet.

— Şi cum se pare că mereu fac aşa ceva, ne vom petrece destul timp nas în nas.

E doar o chestiune de control. Ştia că vocea lui suna rece şi formal şi îi purtă pică pentru asta.

— Sînt sigură că ai din plin aşa ceva. Îşi lăsă capul într-o parte, ticul ei, şi îşi încrucişă braţele. Şi dacă eu hotărăsc că te vreau, ce-ai să faci? Ai să te lupţi cu mine?

— Mă îndoiesc că vom ajunge la asta. Imaginea îi insuflă o senzaţie amestecată, de amuzament şi disperare. Amîndoi avem nevoie să ne concentrăm asupra afacerilor, asupra expoziţiei care se va deschide nu peste mult timp. Ar putea marca punctul de cotitură din cariera ta.

— Mda. Ar fi un lucru greu de amintit, îşi spuse ea. Aşa că ne vom folosi unul de celălalt, profesional.

— Ne vom îmbogăţi unul pe celălalt din punct de vedere profesional, o corectă el. Dumnezeule, avea nevoie de aer. Mă duc să dau telefon pentru camion.

— Rogan. Ea aşteptă pînă cînd el ajunse la uşă şi se întoarse spre ea. Aş vrea să vin cu tine.

— La Dublin? Astăzi?

— Da. Pînă cînd vine camionul, sînt gata. Vreau să ne oprim doar o clipă la sora mea.

Fu gata la timp. Cînd camionul se îndepărta ducînd pe platformă lada cu ultima ei creaţie, Maggie îşi punea valiza în portbagajul maşinii închiriate a lui Rogan.

— Dacă îmi acorzi zece minute, îi spuse lui Rogan, sînt sigură că Brie are nişte ceai sau cafea gata pregătită.

— Foarte bine. Rogan opri maşina la *Blackthorne Cottage* şi urcă împreună cu Maggie cele cîteva trepte spre intrare.

Ea nu se osteni să mai bată la uşă, ci intră şi se îndreptă spre bucătărie. Brianna era acolo, purtînd

un şorţ apretat şi alb ca spuma laptelui. Mîinile îi erau pline de făină.

— Oh, bună ziua, domnule Sweeney. Maggie. Vă rog să scuzaţi dezordinea. Avem ospeţi şi tocmai pregăteam o prăjitură pentru cină.

— Plec la Dublin.

— Deja? Brianna luă un prosop şi îşi şterse mîinile. Credeam că expoziţia este săptămîna viitoare.

—Aşa este. Plec mai devreme. Ea este în camera ei?

Zîmbetul politicos al Briannei deveni mai rigid.

— Da. Mă duc să-i spun că eşti aici.

— O să-i spun eu însămi. Poate îi oferi lui Rogan o cafea.

— Desigur. Se uită îngrijorată la Maggie care tocmai intra în apartamentul de lîngă bucătărie. Dacă nu vă deranjează, domnule Sweeney, cred că vă veţi simţi mai confortabil în sufragerie. Vă voi aduce cafeaua imediat.

— Nu trebuie să te deranjezi. Era nespus de curios. O s-o beau aici, dacă se poate. Şi te rog, spune-mi Rogan, adăugă el zîmbind.

— Din cîte mi-aduc aminte, preferi cafeaua neagră şi fără zahăr.

— Ai o memorie bună. Şi eşti foarte nervoasă, completă Rogan în gînd, studiind-o cu atenţie în timp ce Brianna scotea din dulap o ceaşcă şi o farfurie.

— Încerc să-mi amintesc întotdeauna preferințele oaspeților mei. Vrei o prăjitură cu ciocolată? Am făcut-o ieri și este încă proaspătă.

— Mi-ar fi foarte greu să refuz, din cîte îmi amintesc despre talentele tale culinare. Rogan se așează la masă. Faci totul singură?

— Da, eu... Brianna auzi prima voce ridicată venind din camera de alături și se poticni. Da. În sufragerie este făcut focul în șemineu. Sigur nu te-ai simți mai comod acolo?

Vocile precipitate și răstite de alături aduseră o pată de roșeață în obrajii ei. Rogan duse nepăsător ceașca la buze.

— Acum cine țipă? Brianna trebui să schițeze un zîmbet.

— Mama. Ele două nu se înțeleg prea bine.

— Oare Maggie se înțelege bine cu cineva?

— Numai cînd are ea chef. Dar să știi că are o inimă minunată și generoasă. Păcat că și-o păzește cu atîta strășnicie. Brianna suspină. Dacă pe Rogan nu-l deranja cearta, n-o deranja nici pe ea. Mă duc să tai prăjitura.

— Nu te schimbi niciodată. Maeve îi aruncă lui Maggie priviri strecurate prin ochii aprinși de furie. Ești exact ca taică-tău.

— Dacă crezi că asta e o insultă, te-nșeli. Maeve pufni pe nas și își netezi mătasea cămășii de noapte. Anii și insatisfacțiile proprii îi topiseră frumusețea

chipului, odată aproape de perfecțiune. Acum fața îi era umflată și palidă, cu riduri adînci în jurul buzelor strînse. Părul, odinioară auriu ca soarele de august și bogat, era acum cenușiu și strîns neglijent la spate, într-un coc.

Stătea sprijinită de un munte de perne, cu *Biblia* într-o mînă și o cutie de bomboane de ciocolată în cealaltă. Televizorul din celălalt colț al camerei era dat cu volumul aproape la minimum.

— Deci, Dublin, da? Brianna mi-a spus că pleci. Să arunci banii aiurea pe hoteluri, bănuiesc.

— Sînt banii mei.

— Oh, și nu mă lași o clipă să uit. Maeve se ridică mai sus în pat, rezemîndu-se mai confortabil de perne, cuprinsă de o furie amară. Toată viața îi comandaseră alții, întîi părinții, apoi soțul, și acum, cel mai umilitor lucru, propria ei fiică. Atunci cînd mă gîndesc cît a cheltuit el cu tine, cumpărîndu-ți aparate și scule, trimițîndu-te în străinătate... Și pentru ce? Ca să te joci de-a artiștii și să ne tratezi de sus pe noi toți.

— N-a aruncat nimic pentru mine. Mi-a dat șansa de a învăța.

— Da, în timp ce eu am rămas la fermă, muncind pînă mi-am nenorocit mîinile.

— N-ai muncit măcar o singură zi toată viața ta. Brianna făcea totul, în timp ce tu stăteai în vîrful

patului, plîngîndu-le tot timpul de bolile tale închipuite.

— Crezi că mie îmi place că am o constituţie firavă?

— Oh, da, zise Maggie încîntată că venise vorba de asta, cred că îţi place de minune.

— Asta-i crucea pe care trebuie s-o port. Maeve lua *Biblia* şi o strînse la piept, ţinînd-o ca pe un scut. Plătea pentru păcatul ei, îşi zise. Plătise înzecit. Şi deşi iertarea venise cu trecerea anilor, împăcarea şi resemnarea nu. Asta şi faptul că am un copil nerecunoscător.

— Pentru ce-ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare? Pentru că toată viaţa n-ai ştiut decît să te plîngi? Pentru că ţi-ai exprimat tot timpul dezamăgirea şi nemulţumirea faţă de tata şi faţă de mine cu fiecare cuvînt, cu fiecare privire?

— Eu ţi-am dat viaţă! ţipă Maeve. Aproape că mi-am dat viaţa aducîndu-te pe lume. Şi din cauză că te-am purtat în pîntece, m-am măritat cu un bărbat care nu m-a iubit şi pe care nu l-am iubit. Am sacrificat totul pentru tine.

— Sacrificat? zise Maggie obosită. Ce-ai sacrificat pentru mine?

Maeve se învălui în furia amară a mîndriei ei.

— Mai mult decît îţi poţi închipui tu vreodată. Şi mulţumirea este că am copii care nu ţin deloc la mine.

— Crezi că doar pentru faptul de a fi rămas însărcinată şi de a te fi căsătorit pentru a-mi da un nume, îţi pot trece cu vederea tot ce-ai făcut? Tot ce n-ai făcut? Ca de exemplu să-mi arăţi vreodată un semn de afecţiune, se gîndi Maggie o clipă, apoi strivi fără milă gîndul dureros. Tu ai fost la originea lucrurilor, mamă. Din cauza ta s-au întîmplat toate. Eu am fost rezultatul, nu cauza.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Maeve avea faţa congestionată de furie, iar degetele încleştate în plapuma de mătase. N-ai avut niciodată nici un pic de respect, de bunătate sau compasiune.

— N-am avut. Pentru că privirea maică-sii era atît de neîndurătoare, vocea lui Maggie era muşcătoare şi tăioasă. Lipsa asta am moştenit-o de la tine. Am venit astăzi să-ţi spun doar că n-o să-ţi baţi joc de Brie cît timp sînt plecată. Dacă aud că ai făcut aşa ceva, îţi tai alocaţia lunară pe care ţi-o trimit.

— Mi-ai lua mîncarea de la gură?

Maggie se aplecă spre ea şi închise capacul cutiei cu bomboane.

— Da. Poţi să fii sigură.

— Cinsteşte-ţi tatăl şi mama. Maeve strînse la piept *Biblia*. Încalci una din cele zece porunci, Margaret Mary, şi sufletul tău va ajunge în iad.

— Prefer să ajung în iad decît să trăiesc ca un ipocrit pe pămînt.

— Margaret Mary! strigă Maeve cînd Maggie puse mîna pe clanța ușii. N-ai nimic sfînt în tine, nu te oprește nimic. Ești întocmai ca el. Blestemul lui Dumnezeu este asupra capului tău, Maggie, pentru că ai fost concepută în afara sfintei taine a căsătoriei.

— Eu n-am văzut nici un fel de sfîntă căsătorie în casa noastră, ci doar agonia ei, i-o întoarse Maggie. Și dacă a păcătuit cineva cînd am fost concepută, nu eu am fost aceea.

Trînti ușa în urma ei, apoi se rezemă de tocul ei o clipă, pentru a se calma.

Mereu aceeași poveste, își spuse ea. Nu vor putea sta niciodată în aceeași încăpere fără să nu își arunce insulte una alteia. Știa, încă de cînd avea doisprezece ani, de ce o condamna și o învinovățea atît mama ei. Simpla ei existență era motivul pentru care viața lui Maeve se transformase dintr-un vis în cea mai crudă realitate.

O căsnicie lipsită de afecțiune, un copil de șapte luni și o fermă fără o mînă de bărbat care s-o îngrijească.

Asta îi reproșase maică-sa cînd Maggie ajunsese la vîrsta pubertății.

Asta nu-și putuseră ierta niciodată una alteia.

Îndreptîndu-și spatele, intră din nou în bucătărie, fără să-și dea seama că ochii îi erau încă strălucitori de mînie. Se îndreptă spre Brianna și o sărută iute pe obraz.

—Te sun de la Dubblin.

— Maggie. Erau atîtea şi totuşi nimic de spus. Brianna îi strînse mîinile. Aş vrea să fi venit cu tine.

— Ai fi putut dacă ai fi avut curajul să vrei. Rogan, eşti gata?

— Da. Se ridică de pe scaun. La revedere, Brianna. Mulţumesc pentru tot.

—Te conduc... Brianna se întrerupse cînd o strigă Maeve.

— Du-te la ea, zise Maggie şi ieşi iute din casă. Tocmai trăgea de mînerul portierei maşinii lui Rogan cînd acesta îi puse o mînă pe umăr.

—Te simţi bine?

— Nu, dar nu vreau să discut despre asta. Cu o ultimă smucitură, deschise portiera şi se trînti în scaun.

El ocoli maşina grăbit şi se aşează la volan.

— Maggie...

— Nu spune nimic. Absolut nimic. Nimic din ceea ce ai putea face sau spune tu, nu poate schimba ce s-a petrecut deja. Doar vezi-ţi de condus şi lasă-mă singură. Mi-ai face o mare favoare. Şi chiar în acea clipă începu să suspine amar, cu pasiune, în timp ce el se lupta între dorinţa de a o linişti şi de a-i face pe plac, lăsînd-o în pace.

În cele din urmă, porni maşina fără să spună un cuvînt, dar ţinînd-o de mînă. Cînd ajunseră lîngă aeroport, suspinele încetară şi el simţi cum degetele

ei încordate se relaxează. Strecurînd o privire spre ea, văzu că adormise.

Nu se trezi cînd Rogan o luă în braţe şi o urcă în avionul său personal, nici cînd o aşeză în scaun şi-i încheie centura de siguranţă. Şi nu se trezi tot timpul zborului pînă la Dublin, în timp ce el o veghea. Şi se minuna.

Capitolul 6

Maggie se trezi în întuneric. Singurul lucru de care era sigură în primele clipe buimace de după trezire era faptul că nu se găsea în propriul ei pat. Mirosul şi materialul aşternuturilor era altul. Nu trebuia să doarmă mereu în aşternuturi de mătase pentru a realiza diferenţa, sau pentru a băga de seamă mirosul discret şi relaxant de iasomie care era degajat de perna în care îşi îngropase faţa.

Un gînd neplăcut îi flugeră prin minte şi întinse cu precauţie un braţ pentru a fi sigură că era singurul ocupant al patului. Degetele ei simţiră cît de catifelat şi de moale era cearceaful, ca o spumă de mătase şi dantelă. Slavă Domnului, era singură, realiză Maggie, şi se rostogoli spre mijlocul patului.

Ultima imagine clară pe care o mai ţinea minte era cu ea plîngînd cu lacrimi fierbinţi în maşina lui Rogan ?i sentimentul de disperare care o cuprinsese şi o copleşise cu totul.

Totuşi, plînsul fusese un lucru bun, decise ea, pentru că acum se simţea mult mai bine: mai calmă, mai odihnită şi mai curată.

Era foarte tentant să lenevească în întuneric, în aşternuturile catifelate ce răspîndeau un parfum îmbietor. Dar hotărî că ar fi mai bine să afle unde se găseşte şi cum a ajuns acolo. Se aşeză pe marginea patului şi pipăi cu mîna pe suprafaţa netedă a noptierei, pînă cînd găsi veioza şi comutatorul.

Lumina plăcută era filtrată printr-un abajur de culoarea fildeşului vechi, dezvăluind subtil un dormitor mare, cu tavanul decorat cu intarsii, pereţi acoperiţi cu un tapet delicat din mătase, împodobit cu boboci de trandafiri, iar în mijloc un pat imens.

Într-adevăr regele paturilor, îşi spuse ea zîmbind. Păcat că fusese prea obosită pentru a-l aprecia cum se cuvine.

Şemineul nu era aprins, dar era gata pregătit şi lucea de curăţenie ca o monedă nouă. Pe masa de toaletă sculptată, alături de un set de perii şi piepteni din argint şi sticluţe cu parfumuri, era o superbă vază *Waterford* în care se găseau trandafiri roz cu cozi lungi şi fără spini, proaspeţi ca rouă unei dimineţi de vară.

Oglinda de deasupra reflecta imaginea lui Maggie stînd pe marginea patului imperial, cu chipul boţit de somn şi ochii încercănaţi.

Nu prea pari a aparţine locului ăstuia, fetiţo, decise ea zîmbind şi trăgînd de marginea cămăşii ei de noapte din bumbac. Se părea că cineva avusese bunul simţ şi inspiraţia să o schimbe înainte de a o abandona în imensitatea mătăsoasă a patului.

Poate o cameristă, poate chiar Rogan. Nu conta, îşi spuse ea practică, de vreme ce faptul oricum fusese săvîrşit şi ea profitase din plin de el. Hainele ei erau întinse cu grijă pe uşa şifonierului sculptat în lemn de trandafir, cu intarsii de argint şi lildeş. Şi se potriveau acolo la fel de mult cum se potrivea ea în mijlocul aşternuturilor de mătase, decise Maggie, chicotind.

Dacă se găsea într-un hotel, atunci era cu siguranţă cel mai minunat pe care-l văzuse vreodată. Se ridică din pat, îndreptîndu-se cu un pas nesigur spre cea mai apropiată uşă, paşii îngropîndu-i-se în covorul gros *Aubusson* ce acoperea podeaua.

Baia era la fel de somptuoasă ca dormitorul, cu marmură roz, cu mînere şi cu robinete din lildeş. Cada era imensă, iar alături era o cabină pentru duş făcută din geamuri de sticlă mată prinse în benzi de nichel. Cu un suspin de invidie, îşi scoase cămaşa de noapte şi dădu drumul la duş.

Era minunat, senzaţia delicioasă a jeturilor de apă fierbinte frămîntîndu-i spatele şi gîtul, aidoma degetelor experte ale unui masor. Cît de departe de diferit faţa de jetul firav pe care-l arunca duşul

de acasă. Săpunul mirosea a lămîie şi aluneca pe pielea ei ca mătasea.

Văzu uşor amuzată că cele cîteva articole de toaletă pe care le avea, erau înşirate pe blocul de marmură ce unea cele două chiuvete roz în formă de scoică. Halatul ei, sau ceea ce numea ea halat, era agăţat de un cuier de bronz prins pe spatele uşii.

Da, cineva avea grijă de ea, realiză Maggie, şi în acea clipă nu găsea nici un motiv să se plîngă.

După un sfert de oră de duş fierbinte, luă unul din prosoapele albe şi pufoase care erau întinse pe o bară ce le încălzea. Era suficient de mare să o înfăşoare de la bust pînă la glezne.

Îşi pieptănă pe spate părul ud, apoi folosi o cremă dintr-un flacon de cristal şi schimbă prosopul cu halatul ei uzat.

Apoi, desculţă şi curioasă, plecă în explorare.

Camera ei era pe un hol lung şi spaţios. Podeaua din lemn lustruit, acoperită cu un covor roşu, lucea în lumini discretă a aplicelor de pe pereţi. Neauzind nici un sunet, Maggie se îndreptă spre scările maiestuoase din marmură, care se răsuceau cu graţie spre încă un etaj, şi în jos, spre parter. Se hotărî să coboare, lăsîndu-şi degetele să alunece pe balustrada lustruită.

Era clar că nu era într-un hotel de lux, ci într-o reşedinţă particulară. Casa lui Rogan, concluzionă ea, aruncîndu-le o privire invidioasă operelor de artă

care împodobeau foaierul şi holul principal incredibil. Rogan avea un Van Gogh şi un Matisse, realiză ea uimită, lăsîndu-i gura apă.

Găsi sufrageria somptuoasă de la parter, cu ferestrele ei mari deschise în noaptea liniştită, o cameră de zi în care fotoliile şi canapelele erau aşezate în grupuri pentru a se putea face conversaţie în deplină intimitate. De cealaltă parte a holului era ceeea ce bănuia că s-ar numi o cameră de muzică, de vreme ce era dominată de un pian mare de concert şi o harpă cu cadru de fildeş placat cu aur.

Totul era minunat, cu suficient de multe opere de artă pentru a-i menţine admiraţia treză zile întregi. Dar pentru moment, Maggie avea altceva de făcut.

Se întrebă cît va mai trebui să caute pînă cînd va găsi bucătăria.

Lumina ce răzbătea pe sub uşă îi atrase atenţia. Deschise uşa şi îl văzu pe Rogann aşezat la un birou, avînd în faţă teancuri de acte aşezate în ordine. Încăperea avea două nivele, cu biroul lui ultramodern la primul nivel şi cîteva trepte ce urcau spre un fel de cameră de relaxare. Pereţii erau tapetaţi cu cărţi.

Hectare întregi de cărţi, îşi spunse ea dintr-o privire, iar camera mirosea a piele fină şi ceeară de albine. Toată mobila era de culoare maron-închis, din piele de aceeaşi culoare, şi se potrivea cu cel care

stătea la birou tot atît de mult precum rafturile nesfîrşite cu cărţi legate în piele de Cordoba.

Maggie îl studie un timp, interesată de felul în care parcurgea repede pagina pe care o ridica din teancul de pe birou, apoi făcea însemnări iuţi şi hotărîte. Pentru prima dată de cînd îl cunoştea, îl vedea fără sacou şi cravată. Cu siguranţă că le purtase, dar acum gulerul cămăşii îi era descheiat, iar mînecile suflecate pînă la coate.

Părul, ce îi lucea uşor în lumina lămpii de birou, altă dată atît de aranjat, era acum puţin ciufulit, ca şi cum şi-ar fi trecut nerăbdător degetele prin el în timp ce lucra. Şi chiar în acel moment, făcu din nou acel gest, cu o grimasă de nervozitate pe chip.

Indiferent la ce lucra, era ceva care îl absorbea cu totul, pentru că lucra într-un ritm constant şi neîntrerupt, care, într-un fel ciudat, era fascinant.

Nu era genul de bărbat care să-şi lase gîndurile să zboare fără rost, se gîndi ea. Pentru orice decidea să întreprindă, depunea eforturi, concentrare şi îndemînare.

Îşi aminti de felul cum o sărutase. Într-adevăr o mostră de concentrare şi de îndemînare.

Rogan parcurse următoarea clauză din proiectul de contract şi se încruntă. Cuvintele nu erau exact cele potrivite. O modificare... Făcu o pauză, reciti pasajul, tăie o frază şi o reformulă. Extinderea fabricii sale din America era de o importanţă crucială pentru

planurile sale şi trebuia demarată înainte de sfîrşitul anului.

Sute de locuri de muncă vor fi astfel create, şi odată cu construirea de apartamente decente pentru cei cu venituri modeste, pe care le proiecta o filială a reţelei *Worldwide,* sute de familii vor avea şi un cămin.

O latură a afacerii va determina o alta, îşi spuse. Va fi o contribuţie unică, dar importantă, la planul de menţinere a irlandezilor, care, lucru trist, reprezenta principalul element de export al ţării sale în Irlanda.

Tocmai citise următoarea frază şi o analizase; cînd ceva îi distrase atenţia. Privind spre uşă, văzu că era cineva, nu ceva.

Îi simţise probabil prezenţa acolo, desculţă, cu ochii somnoroşi, îmbrăcată doar într-un halat cenuşiu. Părul ud îi era dat pe spate, roşu ca focul, într-un fel care ar fi trebuit să fie sever, dar de fapt era nespus de atrăgător.

Chipul ei, fără machiaj şi proaspăt fricţionat cu prosopul, părea de fildeş vechi, cu o uşoară roşeaţă în obraji. În gene încă îi mai străluceau cîţiva stropi de apă, iar ochii îi erau adormiţi.

Reacţia lui fu rapidă, brutală şi perfect umană. Dar reuşi să-şi controleze sîngele ce i se înfierbîntase atît de brusc.

— Scuze de deranj. Îi aruncă un zîmbet jucăuş ce îl chinui şi mai mult. Căutam bucătăria. Sînt moartă de foame.

— Nu-i deloc de mirare. Trebui să-şi dreagă vocea. Cuvintele sunară răguşit, la fel de erotice ca şi înfăţişarea ei. Cînd ai mîncat ultima dată?

— Nu sînt sigură. Rezemîndu-se de tocul uşii, Maggie se întinse leneş şi căscă. Cred că ieri. Sînt încă puţin dezorientată.

— Nu, ieri ai dormit. Toată ziua — de cînd am plecat de la sora ta — şi toată ziua de astăzi.

— Oh. Ea ridică din umeri. Cît e ceasul?

—Trecul de opt, marţi.

— Bine. Închise uşa şi merse drept spre fotoliul din piele din faţa biroului lui, cuibărindu-se în el de parcă era locul ei preferat de ani de zile.

— Dormi frecvenl aşa, treizeci de ore în şir?

— Doar atunci cînd stau trează prea mult. Se întinse leneş în fotoliu, apoi îşi întoarse capul spre el. Uneori se întîmplă ca o piesă să te obsedeze aşa tare, încît n-ai stare pînă cînd n-o termini.

Hotărît, Rogan îşi mută privirile de la coapsa pe care halatul o lăsa să se întrevadă la hîrtiile de pe birou, privindu-le fără să le vadă. Era uimit că reacţiona întocmai ca un adolescent chinuit de hormoni.

—E periculos, pentru genul tău de muncă.

— Nu, pentru că nu eşti obosit cu adevărat. Eşti extrem de lucid, dureros de treaz. Şi cînd ai muncit

prea mult, pur şi simplu trebuie să te opreşti, să te odihneşti. Asta-i altceva. Şi cînd termin o lucrare, pun capul jos şi dorm pînă cînd îmi refac forţele. Zîmbi din nou. Bucătăria, Rogan? Sînt moartă de foame.

În loc de răspuns, el apăsă o tastă de pe claviatura interfonului.

— Domnişoara Concannon s-a trezit, zise el. Ar dori ceva de mîncare. În bibliotecă, te rog.

— Grozav, zise ea după ce el termină de vorbit. Dar aş fi putut să-mi pregătesc singură o omletă şi astfel ţi-ai fi scutit menajera de deranj.

— E plătită pentru astfel de deranj.

— Desigur. Vocea îi era uscată. Cît de mulţumit de tine însuţi trebuie să fii pentru că ai serviciu prompt douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Ridică mîna înainte ca el să-i poată răspunde. Mai bine să intrăm în astfel de chestiuni pe stomacul gol. Spune-mi Rogan, cum s-a întîmplat de am ajuns în patul acela mare de sus?

—Te-am pus eu acolo.

— Da? Dacă spera să roşească sau să fie stingherit se înşela amarnic. Trebuie să-ţi mulţumesc.

— Ai dormit tun. La un moment dat mai că eram pe punctul de a-ţi pune o oglindă la buze, să mă asigur mai eşti în viaţă. Acum era cu siguranţă vie, vibrînd energie în lumina lămpii de birou. Vrei un brandy?

— După ce mănînc ceva. El se ridică şi se îndreptă spre un bufet, de unde turnă un pahar cu brandy dintr-o caraf㠠masivă, de cristal.

— Erai supărată cînd am plecat. Ea îşi lăsă a capul pe un umăr.

— Eh, asta-i un mod delicat şi diplomatic de a spune aşa ceva. Suspinele şi lacrimile pe care le varsase nu o stinghereau deloc. Era pur şi simplu emoţie, pasiune, la fel de umană ca rîsul sau dorinţa. Dar îşi aminti că o luase de mînă şi o ţinuse strîns, fără să rostească cuvinte ce nu ar fi avut nici un rost, cuvinte ce n-ar fi putut domoli furtuna din sufletul ei. Îmi pare rău dacă te-am făcut să nu te simţi în largul tău.

De fapt îi rupsese sufletul, îşi zise Rogan, dar ridică din umeri într-un gest ce ar fi putut însemna orice.

— N-ai vrut să-mi spui ce s-a întîmplat.

— N-am vrut şi nici nu vreau. Maggie respiră adînc, pentru că ridicase tonul şi el nu merita să i se vorbească astfel, după bunătatea de care dăduse dovadă. Iartă-mă, Rogan, n-are nimic de-a face cu tine, sînt doar vechi probleme dureroase de familie. Şi, pentru că astă-seară sînt într-o dispoziţie specială, trebuie să-ţi spun că a fost reconfortant faptul că m-ai ţinut de mînă. Nu credeam că eşti genul de bărbat care să facă aşa ceva.

Ochii lui o priviră intens.

— Mi se pare că nu ne cunoaştem suficient de bine pentru a generaliza.

— Eu am considerat întotdeauna că mă pricep să apreciez şi să judec oamenii, dar s-ar putea să ai dreptate. Deci, spune-mi — puse un cot pe braţul fotoliului şi îşi propti bărbia în palmă, cine eşti tu, Rogan Sweeney?

El răsuflă uşurat că venirea menajerei, îmbrăcată într-o uniformă veselă şi ordonată, trăgînd o masă pe rotile, aducîndu-i cina, îi dădu ocazia să nu-i răspundă la întrebare. Menajera aşează tacîmurile şi farfuriile în faţa lui Maggie fără să spună nici un cuvînt, singurul sunet ce se auzi fiind cel cristalin al tacîmurilor de argint, se înclină uşor cînd Maggie îi mulţumi şi plecă imediat ce Rogan îi spuse că asta era tot.

— Ah, ce miros. Maggie atacă supa cu poftă, o cremă groasă de legume. Vrei să guşti?

— Nu, eu am mîncat. În loc să se aşeze din nou la birou, Rogan se aşează în fotoliul de lîngă ea. Era o senzaţie ciudată şi plăcută, reconfortantă, să stea lîngă ea în timp ce mînca, liniştea din casă împresurîndu-i, creînd o atmosferă liniştită. Acum că te-ai întors printre cei vii, poate că ai vrea să treci pe la galerie, mîine dimineaţă.

— Umm. Ea încuviinţă din cap, cu gura plină. Cînd?

— Pe la opt. Eu am niște întîlniri, dar putem să plecăm împreună și apoi îți las o mașină la dispoziție.

— O mașină la dispoziție. Amuzată, își duse o mînă la gură, chicotind. Oh, aș putea să mă obișnuiesc destul de repede cu așa ceva. Și ce să fac eu cu o mașină la dispoziție?

— Ce vrei. Dumnezeu știe de ce întrebarea ei îl enervă, dar asta se întîmplă. Sau poți să cutreieri prin Dublin pe jos, dacă vrei.

— Sîntem cam sensibil și irascibil astă-seară, nu? Maggie trecu de la supă la pui cu miere. Bucătarul tău e un maestru, Rogann. Crezi că reușesc să-l conving — sau să o conving — să-mi împrumute rețeta pentru Brie?

— Să-l convingi, hm. Din partea mea poți să încerci. Dar te previn că e francez, insolent și predispus la violență.

— Atunci în afară de naționalitate semănăm perfect. Spune-mi, mîine mă mut la hotel?

Rogan se gîndise îndelung la asta. Cu siguranță că pentru el ar fi fost mai confortabil dacă Maggie ar fi stat într-un apartament la *Westburg*. Mai confortabil, își zise el, și mai plicticos.

— Ești binevenită să stai în apartamentul pentru oaspeți, bineînțeles dacă îți place.

— E grozav. Ea îl studie cu atenție în vreme ce mușca dintr-un cartof subțire. Părea relaxat,

conchise ea. Într-adevăr stăpînul absolut al casei. Şi stai doar tu singur în casa asta imensă?

— Da. Rogan ridică dintr-o sprînceană. Te îngrijorează?

— Să mă îngrijoreze? Oh, vrei să spui că s-ar putea să baţi într-o noapte la uşa mea, cuprins de patimă? Maggie cchicoli, înfuriindu-l. Pol să-ţi răspund şi da şi nu, Rogan, la fel cum ai răspunde şi lu dacă eu aş veni la tine la uşă. Am întrebat doar pentru ca mi se pare prea mare casa penlru o singură persoană.

— Este reşedinţa familiei mele, zise el pe un ton rigid. Mi-am petrecut aici toată viaţa.

— Este un loc minunat. Împinse tava şi se ridică din fotoliu, apoi se duse drept la bufet. Ridică dopul carafei şi mirosi, apoi oftă de plăcere cînd simţi aroma fină a whisky-ului irlandez. După ce îşi turnă un pahar, se întoarse la fotoliu şi se aşează, încrucişîndu-şi picioarele. *Saint,* zis se ea dînd băutura peste cap. Îndată simţi o căldură plăcută împrăştiindu-i-se în trup.

— Mai vrei un pahar?

— Unul este sulicient. Unul încălzeşte sufletul, două încălzesc mintea, zicea lata. Acum am chef să am mintea limpede. Puse paharul gol pe tavă şi se aşează mai comod în fotoliu. Halatul ei se desfăcu puţin, lăsînd să se vadă linia genunchiului şi o idee din coapsă. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Care anume?

— Cine eşti cu-adevărat?

— Sînt un om de afaceri, aşa cum îmi aminteşti tu cu regularitate. Rogan se lăsă pe spate, făcînd un efort imens să îşi desprindă ochii şi imaginaţia de la picioarele ei dezgolite de halat. A treia generaţie, născut şi crescut la Dublin, în deplină dragoste şi respect pentru artă, lucru ce mi-a fost insuflat încă din leagăn.

— Şi dragostea şi respectul au fost sporite de idea de a face bani.

— Exact. Luă o înghiţitură de brandy, calm şi mîndru, părînd exact ceea ce era: un om mulţumit de propria avere şi viaţă, simţindu-se în largul său. În timp ce a face bani îţi dă o anume satisfacţie, mai există şi alt gen de satisfacţii, mult mai spirituale, care reies din a descoperi şi promova un nou artist, un nou talent. Mai ales unul în a cărui artă crezi cu pasiune.

Maggie îşi atinse buza de sus cu limba. Era mult prea sigur de el, decise ea, prea încrezător în puterile lui şi în poziţia lui socială. Şi toată certitudinea asta merita să fie zguduită un pic.

— Deci, eu sînt aici pentru a te satisface pe tine, Rogan?

Privirea lui întîlni ochii ei amuzaţi, şi încuviinţă din cap.

— Nu mă îndoiesc că în cele din urmă aşa se va întîmpla, Maggie. Din toate punctele de vedere.

— În cele din urmă. Nu avusese deloc intenţia de a aduce conversaţia pe acest teren nesigur, dar era ceva irezistibil, aşa cum stătea împreună cu el în liniştea profundă ce domnea în cameră, relaxată complet, dar cu toate simţurile treze. Deci tu eşti cel care alege locul şi momentul nu?

— Cred că aşa se obişnuieşte, ca bărbatul să fie cel care să hotărască.

— Ha! Pufnind, ea se ridică din fotoliu şi-l împunse cu un deget în piept. Orice gînd de flirt şi romantism dispăru ca fumul. Poţi să-ţi... bagi obiceiurile şi tradiţiile în pălărie şi să le porţi sănătos! Eu nu mă pretez la aşa ceva. Poate te-ar interesa să afli că pe măsură ce ne apropiem de secolul douăzeci şi unu, femeile sînt în stare să hotărască singure. De fapt, aşa am făcut de la începutul începuturilor, acelea dintre noi care au fost suficient de deştepte şi de îndrăzneţe, şi asta e. Maggie se trînti înapoi în fotoliu. O să fii al meu, Rogan, cînd şi unde şi cum voi alege eu.

Pe Rogan îl uimi faptul că o asemenea alirmaţie incredibilă îl excita şi îl făcea să se simtă stingherit în acelaşi timp.

— Tatăl tău avea dreptate, Maggie, că tu ai moştenit fierul şi Brianna aurul. Ai din belşug şi poţi să dai şi cu împrumut.

— Şi ce dacă? Oh, ştiu eu genul tău de bărbaţi, zise ea cu dispreţ în voce. Vă place ca femeia să nu iasă din cuvîntul bărbatului, să stea deoparte, să-i facă pe plac şi să-l asculte orbeşte, şi să spere — în timp ce inima îi bate disperată — că o băgaţi în seamă. În public se va comporta fără reproş, şi niciodată n-ai s-auzi un cuvînt nelalocul lui din partea ei. Apoi, desigur, în dormitorul conjugal, atunci cînd hotărîţi voi, trebuie să se transforme într-o tigroaică neîmblînzită, care să vă satisfacă voua toate fanteziile erotice, pînă cînd se aprinde lumina din nou şi rolul ei se sfîrşeşte ca apoi să o ia de la capăt.

Rogan aşleptă pentru a fi sigur că a spus tot ce avea pe suflet, ascunzîndu-şi un zîmbet în paharul cu brandy.

— Ai intuit uimitor de exact.

—Ticălosule.

— Pacoste, zise el încîntat. Doreşti ceva la desert? Ea chicoti, apoi începu să rîdă. Cine-ar fi crezut că o să înceapă să-i placă de el?

— Nu, naiba să te ia. N-o s-o mai deranjez pe biata menajeră de la televizor sau din flirtul cu majordomul sau cu oricine îşi petrece ea serile.

— Majordomul meu are şaptezeci şi şase de ani şi a trecut de vîrsta la care să flirteze cu o menajeră.

— Ştii tu! Maggie se ridică din nou şi se apropie de un raft al bibliotecii. Cărţile erau aşezate în ordine

alfabetică, după titlu şi autor, realiză ea, pufnind enervată. Trebuia să-şi fi închipuit. Cum o cheamă?

— Pe cine?

— Pe menajeră.

— Adică vrei să ştii cum o cheamă pe menajera mea?

Maggie trecea cu degetul pe cotoarele aurite ale cărţilor şi tocmai ajunsese la un volum de James Joyce.

— Nu, vreau să văd dacă tu ştii cum o cheamă. E un test.

Rogan deschise gura să spună ceva, apoi o închise repede, bucuros că Maggie era cu spatele spre el. Ce importanţă avea dacă ştia sau nu cum o cheamă pe una din menajerele sale? Collen? Maureen? La dracu'! Personalul casei era treaba majordomului. Bridgit? Nu, la dracu', era...

— Nancy. Credea — era aproape sigur. E destul de nouă. Cred că e aici de vreo cinci luni. Vrei s-o chem înapoi să se prezinte?

— Nu. Fără să-i dea atenţie, Maggie trecu cu un deget de la operele lui James Joyce la Keats. Eram doar curioasă. Spune-mi Rogan, ai aici şi altceva în afară de clasici? Adică ceva poliţist, cu crime sîngeroase şi mister?

Biblioteca sa de ediţii princeps era considerată drept una din cele mai bune din ţară, îşi spuse Rogan înciudat, şi ea se gîndea la lipsa unor romane

poliţiste de doi bani! Făcînd un efort, îşi domoli furia şi reuşi să-şi păstreze tonul.

— Cred că vei găsi ceva de Agatha Christie.

— Englezoaică. Maggie ridică din umeri. Nu-i suficient de violentă pentru gustul meu, dar cine ştie. Ce-i asta? Se apropie de raft şi se aplecă pentru a vedea mai bine. Cartea asta a lui Dante e în italiană.

— Cred că da.

— Citeşti în italiană, sau e doar de decor?

— Mă descurc binişor.

Ea trecu mai departe, sperînd să găsească un autor contemporan.

— Cît am stat la Veneţia, n-am învăţat limba atît cît ar fi trebuit. Prea mult slang şi prea puţin din italiana literară. Aruncă o privire peste umăr şi-i zîmbi. Artiştii sînt o specie colorată şi ciudată în orice ţară.

— Aşa am observat şi eu. Rogan se ridică din fotoliu şi scoase o carte din alt raft al enormei biblioteci. Asta s-ar putea să fie mai pe placul tău, zise el oferindu-i lui Maggie *Dragonul Roşu*, de Thomas Harris. Cred că sînt asasinaţi cîţiva destul de oribil, chiar şi pentru gustul tău.

— Minunat. Maggie puse cartea sub braţ. Aşa că eu îţi voi spune noapte bună şi te voi lăsa să te întorci la munca ta. Îţi mulţumesc pentru patul grozav şi cina copioasă.

— N-ai pentru ce, plăcerea a fost de partea mea. Rogan se aşează la birou, rotind stiloul între degete,

în timp ce continua să o privească intens. Aş vrea să plec la ora opt fix. Sufrageria este în capătul holului, la stînga. Micul dejun se serveşte oricînd după ora şase.

— Pot să-ţi garantez că nu-mi va fi servit la o asemenea oră, dar voi fi gata la ora opt. Acţionînd dintr-un impuls, Maggie veni lîngă Rogan, punîndu-şi mîinile pe braţele lotoliului său, apropiindu-şi faţa de a lui. Ştii, Rogan, sîntem exact ceea ce fiecare din noi nu-şi doreşte absolut deloc — pe plan personal.

— Sînt întru totul de acord. Pe plan personal. Pielea ei moale şi catifelată, dezgolită de gulerul halatului mult spre umărul drept, îndemna la păcat.

— Şi esle exact motivul pentru care, din punctul meu de vedere, vom avea o relaţie aşa de fascinantă. Aproape că n-avem nimic comun unul cu altul, nu-i aşa?

— Foarte puţine în comun, da. Privirile lui coborîră asupra buzelor ei, sorbiră cu nesaţ, mîngîindu-i parcă trăsăturile.

— Mie îmi plac urcuşurile periculoase. Se aplecă înainte încă un pic, doar un centimetru, şi îl muşcă de buza de jos.

Rogan simţi un foc aprig în vene.

— Eu prefer să stau cu picioarele pe pămînt.

— Ştiu. Maggie se retrase, lăsîndu-l cu o urmă buză şi cu sîngele înfierbîntat, gata să dea în clocot, să încercăm întîi în felul tău. Noapte bună.

Ieşi din cameră fără să privească înapoi.

Rogan aşteptă pînă cînd fu sigur că era suficient departe şi îşi frecă faţa cu mîinile.

Dumnezeule, femeia asta îl înnebunea, îl excita culme. El nu era genul de bărbat care să acţioneze sub imboldul instinctului, cel puţin din adolescenţă nu mai făcuse aşa ceva. Era, în fond, un om civilizat, un o educat şi cu bun gust.

Respecta femeile, le admira. Bineînţeles că avuse aventuri şi legături care culminaseră cu patul, dar întotdeauna încercase să aştepte ca relaţiile să se dezvolte suficient de mult, să se cunoască suficient de bine înainte de a face dragoste. Şi lucrul să fie reciproc, discret şi rezonabil. Nu era un animal care să acţioneze numai din instinct.

Nici măcar nu era sigur că o plăcea pe Maggie Concannon ca persoană, nu ca artistă. Şi ce fel de om ar fi dacă ar face ceea ce ardea de dorinţă să facă? Dacă ar urca scările în goană, ar sparge uşa dormitorului şi ar poseda-o cum se cuvine?

Un om satisfăcut, îşi zise el cu umor negru.

Cel puţin pînă dimineaţă, cînd va trebui să dea ochii cu ea şi cu el însuşi, şi cu afacerea pe care trebuia să o ducă la bun sfîrşit.

Poate că era mai greu de mers pe celălalt drum al cumpătării. Poate că va suferi aşa cum era al naibii de sigur că ea se aştepta ca el să sufere. Dar cînd

va sosi clipa să o aibă în pat, atunci el va fi cel care va avea un cuvînt de spus.

Şi pentru asta merita să aştepte.

Chiar dacă, îşi zise el dînd hîrtiile la o parte de pe birou, îl aştepta o noapte lungă de chin.

Maggie dormi ca un prunc. În ciuda imaginilor horror pe care i le trezise romanul de groază pe care i-l dăduse Rogan, pusese capul pe pernă imediat după miezul nopţii şi dormise fără vise pînă aproape la ora şapte.

Plină de energie şi nerăbdare, căută sufrageria şi fu încîntată să găsească un mic dejun tipic irlandez, pus pe bufetul special care îl păstra cald.

— Bună dimineaţa, domnişoară Concannon. Aceeaşi menajeră care îi servise cina o întîmpină, ieşind din bucătărie. Cu ce să vă servesc?

— Cu nimic, mulţumesc, mă servesc singură. Maggie luă o farfurie de pe masă şi se apropie de bufetul de unde veneau mirosuri apetisante.

— Doriţi ceai sau cafea, domnişoară?

— Ceai ar fi grozav. Maggie luă capacul de argint al unui vas şi adulmecă mirosul îmbietor al feliilor de şuncă. Nancy, nu?

— Nu, domnişoară, Noreen.

Te-am prins, Sweeney, îşi zise Maggie.

— Noreen, vrei să-i transmiţi bucătarului că n-am mai avut niciodată o cină mai bună ca cea de aseară?

— Mi-ar face plăcere, domnişoară.

Maggie îşi umplu farfuria, ciugulind din fiecare platou pe rînd. Adesea sărea peste mese, într-atîl îi era de indiferent şi neplăcut să gătească. Dar cînd mîncarea era din abundenţă şi de o asemenea calitate, ar fi fost păcat:

— Domnul Sweeney nu vine la masă? întrebă ea în timp ce se aşeza pe scaun.

—A mîncat deja, domnişoară. Domnul Sweeney ia întotdeauna micul dejun la ora şase şi jumătate fix.

— Un om cu labieturi, nu-i aşa? Maggie îi făcu cu ochiul menajerei, întinzîndu-şi gem pe pîinea prăjită.

— Da, aşa e, răspunse Noreen, roşind un pic. Trebuie să vă amintesc, domnişoară, că dînsul va fi gata de plecare la ora opt.

— Mulţumesc, Noreen, o să ţin minte.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, trebuie doar să sunaţi. Fără să mai spună allceva, tăculă şi sfioasă, Noreen se topi în bucătărie. Maggie atacă hotărîtă micul deja copios şi răsfoi exemplarul din *Irish Times* care o aşteptase împăturit cu grijă pe masă.

Un mod plăcut de a trăi, cu servitori care aşteplau doar să fie sunaţi. Dar oare Rogan nu înnebunea, ştiindu-i tot timpul acolo? Cum putea oare să suporte să nu fie nici o clipă singur? Numai gîndindu-se şi simţea fiori pe şira spinării. Ea ar înnebuni cu siguranţă fără singurătate, conchise Maggie. Îşi roti privirea prin sufragerie, înregistrînd în treacăt

lambriurile din stejar lustruit de pe pereţi, candelabrele de cristal, strălucirea argintăriei de pe bufetul vechi în stil rococco şi a porţelanurilor chinezeşti şi de *Waterford*.

Da, chiar şi în acest decor de lux, nevoia de singurătate rămînea la fel de puternică.

Sorbi alene o a doua ceaşcă de ceai şi termină şi ultima firimitură din farfurie. Undeva în casă, o pendulă bătu ora exactă. Ezită să mai servească o felie de şuncă, dar se mustră pentru lăcomie şi rezistă tentaţiei.

Petrecu cîteva momente pentru a studia operele de artă de pe pereţi. Era acolo o acuarelă care îi plăcea în mod deosebit. Mai trecu o dată în revistă obiectele interesante din încăpere şi se îndreptă spre holul de la intrare.

Rogan o aştepta în hol, îmbăract într-un costum imaculat de culoare cenuşie, la care purta o cravată bleumarin. O privi fix, apoi aruncă o privire la ceas.

— Ai întîrziat.

— Chiar aşa?

— Opt minute.

Ea ridică din sprîncene, dar văzîndu-l cît era de serios îşi înăbuşi un zîmbet.

— Ar trebui să fiu biciuită.

El o măsură din cap pînă-n picioare. Purta nişte cizme scurte în care intrau pantalonii negri strîmţi, şi o cămaşă bărbătească albă care-i ajungea pînă la

jumătatea coapsei, strînsă în talie cu două curele de piele. La urechi avea o pereche de cercei din pietre translucide care străluceau, şi pentru prima dată, Rogan o vedea machiată. Totuşi, nu se obosise să îşi ia un ceas.

— Dacă nu porţi ceas, cum poţi să fii punctuală?

— Aici ai dreptate. Poate de-aia nu port.

Privind-o în continuare, Rogan scoase din buzunar un carnet şi un stilou.

— Ce faci?

— Îmi notez că trebuie să fii dotată cu un ceas, cu un robot telefonic şi un calculator.

— Cît de amabil din partea ta, Rogan. Aşteptă pînă cînd el deschise uşa şi o invită să iasă. De ce?

— Ceasul, ca să fii punctuală. Robotul telefonic, ca să pot măcar să-ţi las dracului un mesaj cînd nu vrei să răspunzi la telefon, şi calculatorul ca să ştii, pentru numele lui Dumnezeu, ce zi este cînd îţi cer să trimiţi un transport.

Ultimele cuvinte fuseseră scrîşnite printre dinţi.

— Dacă tot eşti într-o dispoziţie atît de veselă în dimineaţa asta, dă-mi voie să-ţi spun că nici una din chestiile astea nu mă va schimba. Sînt irresponsabilă, Rogan. N-ai decît să întrebi ceea ce a mai rămas din familia mea.

Brusc, ignorînd nerăbdarea care se citea pe chipul lui, Maggie îi întoarse spatele, studiind casa.

Era orientată cu faţa spre un parc minunat — parcul St. Stephen, avea să afle mai tîrziu — şi stătea mîndră de o aroganţă batjocoritoare, profilată pe un cer albastru de o puritate uimitoare.

Deşi zidurile erau vechi, liniile arhitecturale erau graţioase precum trupul unei femei tinere. Erau o combinaţie de eleganţă şi demnitate pe care Maggie ştia că nu şi-o permit decît cei foarte bogaţi. Fiecare fereastră, erau o mulţime, străluceau în soare ca un diamant şlefuit. Pajiştea netedă, de un verde crud, se transforma în faţa reşedinţei într-o superbă grădină îngrijită şi aranjată, la milimetru.

— Frumos loc. Ştii, nu l-am remarcat la sosire.

— Ştiu. Va trebui să mai aştepţi pînă să-l viziteze Margaret Mary. Nu-mi place să întîrzii. O tuă de braţ şi o trase fără prea multe formalităţi spre maşină.

— Deci te concediază dacă întîrzii? Şi cum el nu catadicsi să răspundă, Maggie rîse şi se aşeză comod în scaun, pentru a-i tihni călătoria cu maşina. Eşti morocănos de felul tău dimineaţa, Rogan?

— Nu sînt morocănos, i-o reteză el scurt. Sau n-ar fi fost, dacă ar fi reuşit să doarmă mai mult de două ore toată noaptea. Şi, la naiba cu toate femeile, ea era responsabilă pentru asta. Dar am o mulţime de lucruri de rezolvat astăzi.

— Oh, sînt convinsă. Imperii de construit, averi de cîştigat.

Asta puse capac la toate. Fără să-şi dea seama cum şi de ce, tonul uşor ironic rupse ultima rămăşiţă de control pe care o mai avea Rogan. Frînă brusc şi trase pe dreapta, făcîndu-l pe cel care era în maşina din spate să frîneze violent şi să-l claxoneze furios. O apucă pe Maggie de guler şi o trase cu putere spre el, smulgînd-o pe jumătate din scaun, şi îi strivi buzele cu un sărut.

Ea nu se aşteptase chiar la o astfel de reacţie, dar asta nu însemna că nu-i plăcu. Cînd Rogan nu era atît de controlat şi de formal, ci se lăsa în voia pasiunii, îi plăcea şi mai mult, se atrăgeau ca doi magneţi. Capul i se învîrtea, dar senzaţia de putere şi pasiune persista. Şi nu mai era vorba de seducţie, ci de pasiune în stare arzătoare ca focul. El o prinse de ceafă şi o sărută din nou sălbatic. Doar o dală îşi promise Rogan. O singură dată, pentru a-şi descărca o parte din tensiunea erotică ce se acumulase în el.

Numai că, sărutînd-o, tensiunea nu scăzu, ci dimpotrivă. Răspunsul prompt al trupului ei, dorinţa şi dăruirea, îi sporiră încordarea, pînă cînd rămase fără suflare. Pentru o clipă, se simţi aspirat printr-un tunel catifelat şi aruncat în aer, şi fu înspăimîntat că nu va mai voi sau nu va mai avea nevoie vreodată de lumină.

Se trase înapoi violent şi îşi încleşta mîinile pe volan apoi reintră pe şosea, întocmai ca un beţiv ce încearcă să păşească drept.

— Presupun că ăsta a fost un fel de răspuns la ceva. Vocea ei era ciudat de liniştită. Nu atît sărutul lui o enervase atît de mult, cît modul în care-i pusese capăt.

— Ori te sărutam, ori te strîngeam de gît cu propriile mele mîini.

— Prefer să fiu sărutată decît sugrumată. Totuşi, mi-ar plăcea mai mult dacă n-ai mai fi supărat pentru că mă doreşti.

Acum Rogan era mai calm, concentrîndu-se asupra traficului, încercînd să recupereze din întîrzierea cauzată din pricina ei.

— Ţi-am mai spus, nu e momentul potrivit.

— Nu e momentul potrivit. Şi cine hotărăşte cînd va fi?

— Îmi place să ştiu cu cine mă culc şi îmi place să existe respect şi afecţiune reciprocă.

Ochii ei se îngustară de furie.

— E un drum lung de la un sărut pe buze la aşternut, Sweeney. Te rog, ia aminte că nu sînt genul de femeie care să sară drept în pat, cum i-ai făcut cu ochiul.

— N-am spus niciodată...

— Ah, acum o întorci? N-ai spus, nu? Era şi mai insultată pentru că ştia cît de repede ar fi sărit în pat cu el. După cîte îmi dau seama, ai ajuns la concluzia că sînt o uşuratică. Ei bine, n-o să-ţi dau autobiografia mea, cu cine şi cînd m-am culcat pînă acum.

Cît despre afecţiune şi respect, mai ai cale lungă pînă să le capeţi de la mine, băiete.

— E-n regulă, deci sîntem de acord.

— Sîntem de acord că poţi să te duci dracului. Şi pe menajeră o cheamă Noreen.

Asta îi distrase atenţia suficient de mult pentru a se holba la ea, nedumerit.

—Ce?

— Menajera, aristocrat ramolit şi bătut în cap ce eşti. N-o cheamă Nancy, ci Noreen. Maggie îşi încrucişa braţele la piept hotărîlă şi privi afară prin fereastra laterală, ignorîndu-l.

Rogan se mulţumi să clatine din cap.

— Îţi sînt recunoscător că m-ai lămurit. Dumnezeu ştie ce situaţie penibilă ar fi fost dacă ar fi trebuit s-o prezint vecinilor.

— Snob cu sînge albastru, mormăi ea.

—Viespe afurisită.

Restul drumului îl parcurseră într-o tăcere grea, încărcată de furie.

Capitolul 7

Era imposibil să nu fii impresionat de galeriile *Worldwide* din Dublin. Meritau vizitate chiar şi numai pentru arhitectură. Într-a-devăr, fotografii ale clădirii apăreau în zeci de reviste şi cărţi de artă din întreaga lume, ca un exemplu strălucit al stilului georgian, parte integrantă a moştenirii arhitecturale a Dublin-ului.

Deşi Maggie văzuse fotografiile color ale clădirii în numeroase reviste, splendoarea şi măreţia construcţi văzute pe viu îi tăie răsuflarea.

În timpul uceniciei la Veneţia, îşi petrecuse ore în şir din timpul ei liber cutreierînd galeriile de artă, dar nu văzuse niciodată ceva care s-ar fi putut compara cu *Worldwide*.

Totuşi, Maggie se abţinu să comenteze în vreun fel aşteptînd tăcută ca Rogan să descuie uşile impozante de la intrarea principală şi să o invite înăuntru.

Rezistă cu greu tentaţiei de a îngenunchea acolo, la intrare, copleşită de măreţia interiorului, de liniştea

adîncă, de jocul de lumini şi umbre şi de aerul înmiresmat dinăuntru. Totul sugera o atmosferă de catedrală. Expoziţia de artă veche americană era superbă şi realizată cu multă atenţie, cuprinzînd vase de lut, coşuri, măşti rituale, instrumente folosite de vraci şi diverse lucrări de mînă. Pe pereţi erau expuse desene primitive şi sofisticate în acelaşi timp. Admiraţia şi atenţia lui Maggie se îndreptară spre o rochie din piele de cerb, împodobită cu mărgele şi pietricele şlefuite. Rogan dispusese ca rochia să fie atîrnată pe perete, ca un covor decorativ. Maggie ardea de dorinţa de a o atinge, de a o pipăi.

— Impresionant, zise ea scurt.

— Îmi pare bine că-ţi place.

— N-am mai văzut niciodată obiecte de artă amerindiană, în afară de reviste şi poze, adăugă Maggie aplecîndu-se asupra unui ulcior.

— Acesta este exact motivul pentru care am organizat expoziţia în Irlanda. Ne concentrăm adesea prea mult asupra istoriei şi culturii europene, încît uităm că mai există multe alte civilizaţii interesante în lume.

— E greu de crezut că oamenii care au creat astfel de obiecte au fost sălbaticii pe care-i vedem în vechile filme cu John Wayne. Dar dacă stau să mă gîndesc — Maggie zîmbi şi se îndreptă de spate — strămoşii mei erau pe jumătate sălbatici, plecînd la luptă goi şi vopsiţi în culorile războiului. Eu m-am

născut din astfel de oameni, întoarse capul şi-l studie cu atenţie — un gentleman autentic, imaginea perfectă a unui om de afaceri. Amîndoi ne tragem din astfel de oameni.

— S-ar putea spune că astfel de tendinţe au fost moştenite de unii într-o mai mică sau mai mare măsură decît alţii. Eu n-am simţit niciodată nevoia să mă vopsesc în culorile războiului..

Maggie rîse, dar îl văzu privind pentru a doua oară la ceas.

— Pentru expoziţia la folosim saloanele de la etaj, zise Rogan îndreptîndu-se spre scara de marmură.

—Vreun motiv anume?

— Mai multe. Îmboldit de nerăbdare, făcu o pauză aşteptînd-o să vină lîngă el. Prefer ca o expoziţie de acest gen să aibă semnificaţia unei reuniuni sociale, ceva special. Oamenii au tendinţa de a aprecia şi mai mult arta, sau măcar pretind că o înţeleg mai în profunzime, dacă au un cadru adecvat şi relaxant. Se opri pe ultima treaptă şi ridică întrebător dintr-o sprînceană. Expresia de pe chipul ei era elocventă. E vreo problemă?

— Mi-ar plăcea ca oamenii să-mi ia munca în serios, nu să o privească ca pe o anexă a unei petreceri reuşite.

— O vor lua în serios, crede-mă. Mai ales, se gîndi el, la preţurile de vînzare la care vor apărea piesele — strategia lui inteligentă şi îndrăzneaţă. Şi de fapt,

partea de marketing intră în sfera mea de activitate. Rogan se întoarse şi deschise uşile duble, apoi făcu un pas înapoi, pentru a-i permite lui Maggie să intre prima.

Ea rămase pur şi simplu fără glas. Încăperea enormă era inundată de lumina ce intra prin cupola de cristal a tavanului în formă de dom, se reflecta în podeaua lustruită, de culoare întunecată, creînd un subtil joc de lumini şi umbre, reflectînd piesele pe care le alesese Rogan pentru a fi expuse. Nici în cel mai fantastic vis sau în cea mai îndrăzneaţă închipuire, nu-şi imaginase că opera ei va fi expusă cu atît de multă sensibilitate, sau cu atît de multă măreţie.

Piesele erau expuse pe piedestale groase de marmură albă şi neagră, ajungînd astfel la nivelul ochilor, încît vizitatorii să nu fie nevoiţi să se aplece pentru a le studia. Rogan selectase numai douăsprezece piese pentru a fi expuse în acel spaţiu imens. O mutare vicleană, realiză ea, care făcea ca fiecare piesă să pară unică. Şi acolo, în mijlocul încăperii, strălucind sub prciectoare, precum gheaţa încălzită de un miez incandescent de flăcări, trona *Abandonul*.

Studie sculptura şi simţi o durere în piept. Cineva o va cumpăra, ştia doar. Peste doar cîteva zile, cineva va plăti preţul cerul de Rogan şi o va lua pentru totdeauna din viaţa ei.

Acesta era prețul pentru faptul că voia mai mult, se gîndi ea.

Cum Maggie nu spunea nimic ci doar se plimba prin încăpere, zgomotul pașilor ei tulburînd liniștea profundă, Rogan își înfipse mîinile în buzunare.

— Piesele de dimensiuni mai mici sînt expuse în ceea ce voi numi alcovuri, într-un cadru mai intim. Făcu o pauză, așteptînd un răspuns, și șuieră scurt printre dinți cînd nu primi nici unul. La naiba cu tăcerea asta, își zise el. Ce voia mai mult decît atît? Vom avea o orchestră de cameră, viori și pian. Și bineînțeles, șampanie și caviar.

— Bineînțeles, reuși Maggie să îngaime. Stătea cu spatele spre el, întrebîndu-se de ce simțea nevoia să plîngă în acel decor magnific.

— Am să te rog să participi la expoziție, măcar pentru un timp scurt. Nu va trebui să faci sau să spui nimic care ar putea să-ți compromită integritatea artistică.

Maggie își simțea bătăile inimii răsunîndu-i mult prea puternic în tîmple pentru a prinde ușoara nuanță de enervare din glasul lui.

— Este... Nu găsea cuvinte potrivite. Pur și simplu nu avea cuvinte. Frumos, zise ea în cele din urmă. Totul pare frumos.

— Frumos?

— Da. Se întoarse cu spatele spre el, gînditoare, şi pentru prima dală de mullă, mullă vreme, înspăimîntală. Ai un pătrunzător simţ estetic.

Un pătrunzător simţ estetic, repetă el uimit de răspunsul ei complet lipsit de entuziasm. Ei bine, Margaret Mary, îţi sînt teribil de recunoscător. Nu au lost necesare decît trei săptămîni de eforturi combinate din partea unei echipe supercalificate, de mai bine de doisprezece oameni, ca totul să fie *frumos*.

Ea îşi trecu o mînă tremurîndă prin păr. Oare nu vedea că a rămas fără grai, că era strivită de măreţia expoziţiei, smulsă complet din realitatea ei cotidiană şi înspăimîntată ca un iepure fugărit de un ogar?

— Ce-ai vrea să spun? Eu mi-am făcut treaba şi ţi-am dat piesele de artă, tu ţi-ai făcut-o pe-a ta şi le-ai expus. Amîndoi meritărn felicitări, Rogan. Acum poate că aş putea să văd încăperile tale mai intime.

Rogan făcu un pas înainte, blocîndu-i calea. Furia care îl cuprinsese era atît de aprigă, încît îl ardea ca focul şi era surprins că nu topea sculpturile din sticlă într-o mare de culoare şi strălucire.

— Ţărancă nerecunoscătoare ce eşti.

— Ţărancă, da? Sufletul îi era frămîntat de emoţii contradictorii şi înfricoşăloare. Exact asta sînt, Sweeney. Şi dacă sînt nerecunoscătoare pentru că n-am căzut în genunchi să-ţi sărut picioarele, atunci prefer să rămîn aşa. Nu vreau de la tine nimic în plus

față de ce-i trecut în contractele alea afurisite, cu împuțitele tale de drepturi de exclusivitate, și nici tu n-o să ai de la mine nimic în plus, ai înțeles?

Își simțea ochii în lacrimi, lacrimi mari și fierbinți, gata să-i șiroiască pe obraji. Era sigură că dacă nu va ieși din încăpere cît mai repede, se va sufoca din cauza încordării. În disperare de cauză, îl împinse cu umărul încercînd să-l dea la o parte.

— O să-ți arăt eu ce vreau de la tine. O smuci de braț, dezechilibrînd-o. Și ce-o să am.

— Mă scuzați, zise Joseph din ușă, vă întrerup cumva?

Era amuzat la culme să-l vadă pe șeful lui, care își păstra întotdeauna calmul de gentleman desăvîrșit și sîngele rece, tunînd și fulgerînd contra femeii micuțe de statură, dar cu ochi periculoși, ce-i dădeau aspectul unei pisici sălbatice. Ea avea deja pumnii strînși, ca și cum voia să se bată cu el.

— Deloc. Folosindu-și ultimele rezerve de voință și stăpînire de sine, îi dădu drumul lui Maggie și făcu un pas înapoi. Se calmase într-o fracțiune de secundă, cel puțin la suprafață. Domnișoara Concannon și cu mine tocmai discutam termenii contractului. Maggie Concannon, Joseph Donahoe, directorul acestei galerii.

— Ce plăcere. Cu zîmbetul lui fermecător pe chip, Joseph făcu un pas înainte și-i sărută mîna lui Maggie, ținînd-o îndelung într-ale lui. Este o plăcere

deosebită, domnişoară Concannon, să am onoarea să cunosc geniul în persoană.

— Şi pentru mine este o plăcere, domnule Donahoe, să cunosc un om atît de sensibil la sufletul artei.

— O las pe Maggie pe mîinile tale, Joseph. Eu am cîteva întîlniri.

—Va fi o onoare pentru mine, Rogan, răspunse Joseph, încă ţinîndu-i mîna lui Maggie în ale lui.

Gestul nu-i scăpă lui Rogan, după cum nu-i scăpă nici faptul că Maggie nu făcu nici o încercare de a se îndepărta. De fapt, îi zîmbea lui Joseph, fără doar şi poate flirtînd cu el.

—Trebuie doar să-i spui lui Joseph cînd ai nevoie de maşină, zise Rogan pe un ton rigid. Şoferul este la dispoziţia ta.

— Mulţumesc, Rogan, răspunse Maggie fără să se uite spre el. Dar sînt sigură că Joseph îmi poate ţine companie pentru o bună bucată de vreme.

— Nici nu mă gîndesc la un mod mai plăcut de a-mi petrece ziua, adăugă iute Joseph. Aţi văzut şi celelalte încăperi, domnişoară Concannon?

— Nu, nu le-am văzut. Şi sper că îmi vei spune Maggie.

— Aşa voi face. Ţinînd-o încă de mînă, Joseph o conduse spre uşă. Sper că vei aprecia ceea ce am încercat noi să facem aici. Acum că pînă la deschidere mai sînt doar cîteva zile, vreau să fim

siguri că eşti absolut mulţumită. Orice sugestie ar fi mai mult decît binevenită.

— ?sta va fi un lucru nou, cu certitudine. Maggie făcu o pauză, trăgînd cu coada ochiului spre Rogan, care rămăsese în picioare, privindu-i. N-are rost să te mai reţinem din treburi, Rogan. Sînt sigură că sînt extrem de importante. Cu o mişcare scurtă din cap, Maggie se întoarse spre Joseph, zîmbindu-i radios. Cunosc un Francis Donahoe, de lîngă Ennis. E negustor şi seamănă la ochi cu tine. Oare sînteţi rude?

— Am veri în Clare, atît din partea mamei, cît şi a tatălui. Din neamul lui Ryans.

— Cunosc o grămadă de Ryan. Oh!... Se întrerupse brusc, suspinînd, în clipa cînd păşi pe sub arcada maiestuoasă în încăperea mică şi cu adevărat intimă, în care focul din şemineu şi canapelele joase şi comode încălzeau atmosfera, creînd un aer de alcov. Cîteva din piesele de dimensiuni mici, inclusiv cea pe care Rogan o cumpărase cu ocazia primei lor întîlniri, erau expuse pe cîteva mese antice din lemn sculptat.

— Un cadru elegant, aş zice eu. Joseph păşi înăuntru şi aprinse lumina. Încăperea era foarte iscusit luminată, îşi spuse Maggie, cu lumină difuză răspîndită de becuri ascunse şi fascicule orbitoare de lumină albă, focalizate asupra pieselor. Jocul de lumini le făcea să pară vii, să pulseze de viaţă.

Salonul mare este un fel de expresie de violență, ceva care să șocheze vizitatorii. Aici, este numai gingășie și delicatețe.

— Da. Maggie suspină din nou. Te deranjează dacă mă așez o clipă, Joseph? Pentru că adevărul este că mi s-au tăiat picioarele. Se așează într-un fotoliu și închise ochii. Odată, demult, cînd eram mică, tata a cumpărat un țap, cu gînd să-l dea pentru montă. Și într-o dimineață cînd eram cu el pe cîmp, la păscut, n-am fost atentă la el și tocmai atunci l-au apucat năbădăile. M-a lovit cu capul, da, și m-a lovit atît de tare, încît m-a aruncat cît colo. Exact senzația asta am avut-o cînd am intrat în încăperea cealaltă. Ca și cum m-ar fi lovit ceva și m-ar fi aruncat cît colo.

— Ești nervoasă, nu?

Ea deschise ochii și întîlni privirea înțelegătoare a lui Jospeh.

— Mi-e o frică de mor. Și a naibii să fiu dacă am să mă dau de gol față de el. E atît de încrezut și de sigur pe el, nu-i așa?

— E încrezător în sine, Rogan al nostru. Și pe bună dreptate. Are darul înnăscut de a cumpăra exact piesele care trebuie, sau să se ocupe exact de artistul cel mai potrivit. Joseph, om curios din fire și căruia îi făcea plăcere o mică bîrfă, se așează comod lîngă ea. Își întinse picioarele, apoi și le încrucișă la nivelul gleznelor, într-o atitudine ce invita la relaxare și degaja încredere. Am băgat de seamă că voi doi

eraţi pe punctul de a vă lovi cap în cap, ca să zic aşa, cînd v-am întrerupt.

— Nu prea părem să avem multe lucruri în comun, zise Maggie zîmbind puţin. E insistent, Rogan ăsta al nostru.

— Destul de adevărat, dar de obicei esle atît de subtil încît nici nu-ţi dai seama.

Maggie şuieră scurt printre dinţi.

— Cu mine n-a fost deloc subtil.

— Am băgat de seamă. Interesant. Ştii Maggie, nu cred că vînd secretele companiei dacă îţi spun că Rogan era hotărît să te facă să semnezi pentru *Worldwide* încă înainte de a te cunoaşte. Lucrez cu el de mai bine de zece ani şi nu-mi aduc aminte să-l fi văzut concentrîndu-se atît de mult asupra unui singur artist.

— Şi ar trebui să fiu flatată. Ea oftă şi închise din nou ochii. Sînt extrem de flatată cea mai mare parte din timp atunci cînd nu mă enervează cu manierele lui de mare şef, tratîndu-mă tot timpul ca de la prinţ la ţăranul de rînd.

— E obişnuit să aibă lucrurile în felul lui.

— Ei bine, pe mine n-o să mă aibă în felul lui. Maggie deschise ochii şi se ridică. Acum vrei să-mi arăţi şi restul?

— Cu multă plăcere. Şi tu poate că o să-mi spui povestea vieţii tale.

Maggie își înclină capul pe un umăr și îl studie cu atenție. Un mare bandit, își zise ea, cu ochii lui visători și aerul de pirat. Întotdeauna îi plăcuseră banditii, erau cei mai buni prieteni.

— Bine, spuse ea, și îl luă de braț în timp ce se îndreptau agale spre arcada următoare. A fost odată un fermier care voise să fie poet...

Pur și simplu în Dublin erau prea mulți oameni pentru gustul lui Maggie. Nu puteai să faci un pas fără să te lovești de cineva. Orașul era frumos, nu putea să nege, cu golful lui minunat și aerul său aparte, cu arhitectura grandioasă, bazată pe cărămidă roșie și piatră cenușie și cu magazinele colorate și primitoare.

Șoferul ei, Brian Duggin, îi spusese că vechii locuitori ai Dublinului aveau un simț estetic la fel de desăvîrșit ca și cel al banului. Și, își zise ea, orașul se potrivea de minune cu Rogan, și invers.

Se rezemă de spătarul banchetei pentru a admira peluzele și grădinile perfect întreținute, cupolele și parcurile, și rîul Liffey, care tăia orașul în două.

Simți cum bătăile inimii i se accentuau, ca răspuns la aglomerația din jur. Dar emoția provocată de mulțime se topi repede. Aglomerația de pe O'Connell Street, unde toată lumea părea disperată să ajungă altundeva cît mai repede, o făcu să-i fie dor de pustietatea și liniștea drumurilor din vest.

Totuşi, privelişteа de pe podul O'Connell i se păru spectaculoasă, cu vapoarele trase la chei şi domul de la Four Courts scînteind în soare. Şoferul părea foarte mulţumit să-i îndeplinească dorinţele — să conducă pur şi simplu prin oraş sau să o aşlepte în timp ce ea se plimba prin parcuri şi pieţe.

Se opri pe Grafton Street şi intră înlr-un magazin scump de unde cumpără o broşă pentru Brianna. Broşa era din argint, în formă de semilună, încruslată cu granate. Se va potrivi cu gustul tradiţional al surorii ei, îşi zise Maggie în timp ce-şi punea cutiuţa în poşetă.

Pentru ea, se opri asupra unei perechi de cercei lungi şi răsuciţi, din fire de aur şi argint, avînd la capete cîte un opal superb. Dar n-avea nici un rost să-şi cheltuiască banii pe astfel de prostii. Nici un rost, îşi reaminti ea, mai ales cînd nu avea nici o garanţie că va reuşi să mai vîndă vreo piesă.

Aşa că, bineînţeles, îşi cumpără cerceii şi lăsă bugetul la o parte.

Pentru a-şi umple ziua, vizită cîteva muzee, hoinări pe chei de-a lungul rîului şi bău un ceai într-o mică ceainărie din FitzWilliam Square. Ultimele clipe ale zilei şi le petrecu pe Half Penny, Bridge, schiţînd apusul soarelui în apă, într-un carnet pe care-l luase dintr-un magazin de artă.

Cînd se întoarse acasă la Rogan, era trecut de şapte. El ieşi din sufrageria de la parter şi o opri înainte de a ajunge la scări.

— Începusem să mă întreb dacă nu cumva l-ai pus pe Duggin să te ducă cu maşina înapoi la Clare.

— Mărturisesc că am avut acest gînd o dată sau de două ori. Maggie îşi îndepărtă de pe faţă o şuviţă rebelă din părul ei acum în neorînduială. Sînt ani de zile de cînd n-am mai fost în Dublin. Se gîndi la jonglerul pe care-l văzuse atunci, şi bineînţeles, la tatăl ei. Uitasem cît de zgomotos şi aglomerat este.

— Presupun că n-ai mîncat nimic.

— Nu, n-am mîncat. De fapt, mîncase un fursec ?i ceai.

— Cina este programată pentru ora şapte şi jumătate dar o pot amîna pînă la opt, dacă vrei să ni te alătui pentru un cocktail.

— Mai eşti cu cineva?

— Cu bunica mea. Arde de nerăbdare să te cunoască.

— Oh. Maggie simţi o uscăciune în gît. Altcineva pe care trebuia să-l întîlnească, să-i vorbească, să-i ţină companie. N-aş vrea să te reţin.

— Nici o problemă, nu mă reţii. Dacă vrei să te schimbi, noi sîntem în sufragerie.

— Să mă schimb pentru ce anume? Resemnată, îi puse carnetul de schiţe la subraţ. Mi-e teamă că

mi-ai lăsat rochia de bal acasă. Dar dacă înfățișarea mea stînjenește, pot lua cina în camera mea.

— Nu-mi denatura cuvintele, Maggie. Luînd-o ferm de braț, Rogan o împinse în sufragerie. Bunico, i adresă el doamnei cu părul alb, ce stătea într-un jil? cu spătar înalt, tapițat cu brocart auriu. Aș vrea să ți-o prezint pe Margaret Mary Concannon. Maggie, Chirstine Sweeney.

— Ce plăcere deosebită. Christine întinse o mînă fină, pe degetele căreia scînteia un safir, identic cu cele care împodobeau cerceii. Pot spune că eu sînt la originea tuturor lucrurilor, draga mea, pentru că eu am fost cea care am cumpărat prima piesă de-a ta, cea care l-a captivat cu totul pe Rogan.

— Vă mulțumesc. Sînteți colecționar?

— E ceva în sînge. Te rog să stai jos. Rogan, adu-i copilei ceva de băut.

Rogan se îndreptă spre carafele de cristal.

— Ce-ai vrea, Maggie?

— Orice. Resemnîndu-se să fie politicoasă pentru o oră sau două, Maggie puse deoparte carnetul și poșeta.

— Cred că trebuie să fie grozav și emoționant în același timp să ai prima expoziție, începu Christine. Dumnezeule, fata era uimitor de frumoasă, cu părul roșu ca focul ce contrasta puternic cu tenul foarte deschis. Și multe femei îmbrăcate în mătăsuri și

diamante şi-ar fi dorit să fie la fel de atrăgătoare cum era ea, îmbrăcată. În cămaşă şi blugii ei uzaţi.

— Ca să fiu cinstită, doamnă Sweeney, mi-e destul de greu să-mi imaginez. Maggie acceptă paharul pe care i-l oferi Rogan, sperînd că îi va da suficientă putere pentru o seară întreagă în care va avea de făcut conversaţie.

— Spune-mi, ce părere ai despre galerie?

— E minunată. O adevărată catedrală a artei.

— Oh. Christine întinse mîna şi o strînse uşor pe Maggie de braţ. Cît de mult i-ar fi plăcut lui Michael al meu să te audă spunînd aşa ceva. E exact ce şi-a dorit el. Ştii, a fost un artist frustrat de soartă.

— Nu. Maggie îi aruncă o privire lui Rogan. Nu ştiam.

— Întotdeauna şi-a dorit să picteze. Avea viziunea, sufletul şi pornirea necesare, dar nu şi aptitudini. Ceea ce îi lipsea era talentul. Aşa că a creat atmosfera şi cadrul necesar altora care aveau, dar nu puteau să-şi facă public talentul. Christine se rezemă de spătarul jilţului, şi rochia ei de mătase fumurie foşni cu un zgomot plăcut. A fost un om manierat. Rogan îi seamănă mult, atît fizic, cît şi ca temperament.

— Probabil că sînteţi foarte mîndră de el.

— Aşa este. Şi sînt sigură că ceea ce ai reuşit tu să faci, draga mea, a determinat ca întreaga ta familie să fie foarte mîndră de tine.

— Nu știu dacă mîndră ar fi exact cuvîntul potrivit. Maggie gustă băutura, descoperi că Rogan îi pusese sherry și se străduí să nu se strîmbe. Din fericire, o salvă apariția majordomului, care anunță că cina era servită.

— Bună treabă, zise Maggie punînd paharul pe masă. Mor de foame.

— Atunci să mergem. Rogan îi oferi brațul bunicii sale. Julien e încîntat că îți place cum gătește.

— Oh, e un bucătar grozav, ăsta-i adevărul. Și nu am inima să-i spun că eu sînt atît de nepricepută încît mănînc orice nu trebuie să pregătesc eu.

— Atunci n-o să-i spunem. Rogan îi oferi bunicii sale un scaun, apoi lui Maggie.

— N-o să-i spunem, încuviință Maggie, mai ales că am hotărît să încerc să fac rost de cîteva din rețetele lui pentru Brie — o să încercăm un fel de schimb.

— Brie e sora lui Maggie, explică Rogan în timp ce se servea supa. Are o pensiune în Clare și pot să-ți spun din proprie experiență, că este o gospodină minunată, care gătește excelent.

— Deci sora ta este o artistă în bucătărie, în vreme ce tu ești în studio, zise Christine.

— Așa este, încuviință Maggie, plăcîndu-i comparația lui Christine Sweeney mai mult decît se așteptase. Brianna are ceva cu totul special, ceva minunat în legătură cu familia, sentimentele și casa.

— Deci în Clare, care va să zică. Christine mulțumi înclinînd ușor din cap cînd Rogan îi oferi un pahar cu vin. Cunosc zona foarte bine, pentru că m-am născut la Galway.

— Chiar așa? Pe chipul lui Maggie se citea surpriza și plăcerea. Era încă o modalitate de a-i reaminti cît îi era de dor de casă. În ce parte?

— Chiar în oraș. Tata avea o companie de transporturi navale și așa l-am cunoscut pe Michael, cu ocazia unor afaceri pe care le-a făcut cu tatăl meu.

— Bunica mea — din partea mamei — s-a născut tot la Galway. Deși în circumstanțe obișnuite, Maggie prefera să mănînce în loc să vorbească, acum îi făcea plăcere combinația dintre mîncarea excelentă și conversația cu Chrisline Sweeney. Da, și a trăit acolo pînă cînd s-a măritat, acum aproape șaizeci de ani. Era fiica unui negustor bogat.

— I-auzi. Și cum o chema?

— Sharon Feeney era numele ei de fată.

— Sharon Feeney. Ochii lui Christine străluceau ca safirele pe care le purta. Fiica lui Colirin și Mary Feeney?

— Da. Deci ați cunoscut-o?

— Oh, sigur că da. Locuiam foarte aproape una de alta. Eu eram puțin mai mică decît ea, dar am petrecut mult timp împreună. Christine îi făcu cu ochiul lui Maggie, apoi se întoarse spre Rogan, pentru a-l atrage în conversație. Eram îndrăgostită

nebunește de unchiul lui Maggie, Niall Feeney, și o foloseam fără pic de rușine pe Sharon, pentru a fi mereu în preajma lui.

— Cu siguranță că tu n-ai avut nevoie de nimeni și nimic pentru a atrage atenția unui bărbat, zise Rogan.

— Oh, ce vorbă dulce ai. Christine rîse și îl bătu cu afecțiune pe braț. Să ai mare grijă, Maggie.

— Nu prea pare foarte dulce cu mine.

— Zahărul se dizolvă în oțet, i-o întoarse Rogan pe tonul cel mai plăcut cu putință.

Hotărîndu-se să-l ignore, Maggie se întoarse spre Christine.

— Nu l-am văzut pe unchiul de ani de zile, dar am auzit că în tinerețe a fost un bărbat superb, cu un succes grozav la femei.

— Așa a fost. Rîsul cristalin și tineresc al lui Christine se auzi din nou. Cînd eram fată tînără, mi-am pierdut multe nopți visîndu-l pe Niall Feeney. Adevărul este, își întoarse privirea strălucitoare spre Rogan, și Maggie desluși în ochii ei ceva jucăuș și zburdalnic pe de-a întregul, că aș fi făcut tot posibilul să mă mărit cu Niall. Interesant, nu? Dacă lucrurile ar fi decurs puțin altfel, voi doi ați fi fost veri.

Rogan aruncă o privire spre Maggie și ridică paharul cu vin. Îngrozitoare perspectivă, își zise el. Absolut îngrozitoare.

Maggie gustă din supă.

— Niall Fenney nu s-a căsătorit niciodată, şi-acum duce o viaţă boemă de burlac în Galway. Poate că i-aţi zdrobit inima, doamnă Sweeney.

— Mi-ar face plăcere să fi fost aşa. Frumuseţea nealterată de vîrstă a chipului Christinei Sweeney era şi mai evidentă acum, subliniată de o uşoară îmbujorare a obrajilor. Dar adevărul trist este că Niall nu m-a băgat niciodată în seamă.

— Înseamnă că a fost orb, spuse Rogan şi fu răsplătit cu un zîmbet cald din partea bunicii.

— Nu orb, corectă Maggie, adulmecînd mirosul salatei de peşte pe care majordomul tocmai i-o pusese în faţă. Ci poate că a fost un bărbat mai aiurit decît alţii.

— Şi nu s-a căsătorit niciodată? întrebarea bunicii, băgă de seamă Rogan încruntîndu-se uşor, fusese pusă pe un ton voit întîmplător.

— Niciodată. Sora mea corespondează cu el. În ochii lui Maggie luci o undă de şiretenie. O să-i spun ca în următoarea scrisoare să pomenească de dumneavoastră. Şi vom vedea dacă memoria îi este mai bună decît judecata la tinereţe.

Deşi zîmbetul ei avea o nuanţă de nostalgie, Christine clătină din cap.

— Au trecut cincizeci şi cinci de ani de cînd am părăsit Galway-ul pentru Michael şi Dublin, Doamne Dumnezeule.

Amintirea anilor de demult ai tinereţii îi provocă nostalgie şi tristeţe, aceleaşi pe care le avea cînd vedea o navă ieşind din port. Încă îi mai era dor de soţul ei, deşi trecuseră mai bine de doisprezece ani de cînd murise, într-un gest firesc de tandreţe, gest pe care Maggie îl găsi ca fiind mişcător, Christine puse mîna pe braţul lui Rogan.

— Sharon s-a măritat cu proprietarul unui hotel, nu-i aşa?

— Da, aşa este, şi ultimii zece ani din viaţă a fost văduvă.

— Îmi pare rău. Dar a avut-o pe fiica ei s-o mîngîie la bătrîneţe.

— Mama mea. Hm, nu ştiu dacă a fost o mîngîiere deosebită. Gustul amărăciunii se amesteca cu cel minunat al somonului afumat, şi Maggie le îndepărtă pe amîndouă luînd o gură de vin.

— Am corespondat amîndouă vreo cîţiva ani după ce s-a măritat Sharon. Era foarte mîndră de fiica ei. Maeve o cheamă, nu-i aşa?

— Da. Maggie încercă să şi-o închipuie pe maică-sa în copilărie, ca o fetiţă încîntătoare, dar nu reuşi.

— O fetiţă minunată, îmi spunea Sharon, cu părul blond şi strălucitor ca aurul. Un temperament teribil şi o voce de înger, obişnuia ea să spună.

Maggie înghiţi repede, cît pe-aci să se înece.

—Voce de înger? Mama?!

— Da, sigur. Sharon îmi spunea că avea o voce cu totul deosebită şi că voia să devină cîntăreaţă profesionistă. Şi cred că aşa a şi fost, cel puţin pentru o vreme. Christine făcu o pauză, gîndindu-se, în timp ce Maggi se holba la ea. Da, cu siguranţă. De fapt, îmi amintesc că a dat un concert şi la Gort, dar eu n-am reuşit să mă duc s-o văd. Am cîteva din tăieturile din ziare pe care le-a trimis Sharon, cred că sînt mai bine de treizeci de ani de-atunci. Zîmbi din nou, curioasă. Mai cîntă şi acum?

— Nu. Maggie respiră adînc, uluită. Pe maică-sa n-o auzise niciodată deschizînd gura decît pentru a se plînge şi a critica. Cîntăreaţă? Voce de aur? Cu siguranţă vorbeau de persoane diferite.

— Ei, continuă Christine, îmi închipui că a fost fericită să-şi crească fiicele.

Fericită? Cu siguranţă că era vorba de o cu totul altă Maeve Fenney Concannon decît cea ocare o crescuse pe ea.

— Îmi închipui, zise Maggie încet, că a trebuit să aleagă.

— Cu toţii trebuie să luăm hotărîri în viaţă. Sharon a luat o hotărîre cînd s-a măritat şi s-a mutat din Galway. Trebuie să mărturisesc că mi-a fost tare dor de ea, dar iubea hotelul şi pe Johnny.

Făcînd un efort, Maggie lăsă deoparte gîndurile despre mama ei. Va trebui să le reia mai tîrziu, cu multă atenţie.

— Îmi aduc aminte de hotelul bunicii, de pe vremea cînd eram mică. Am lucrat acolo o vară, Brie şi cu mine. Eram cameriste, făceam curat, aranjam, dereticam. Dar nu era de mine, nu mi-a plăcut nici o clipă aşa ceva.

— Din fericire pentru lumea artei.

Maggie acceptă bucuroasă complimentul lui Rogan.

— Poate, dar pentru mine a fost cu siguranţă o uşurare.

— Nu te-am întrebat niciodată cum de a ajuns să te pasioneze arta în sticlă.

— Bunica din partea tatălui meu avea o vază din cristal veneţian, în formă de flaut, zveltă, de un verde-pal, culoarea mugurilor la începutul primăverii, chiar cînd apar. Mi se părea cel mai minunat lucru pe care-l văzusem vreodată. Şi ea mi-a spus că fusese plăsmuită din foc şi respiraţia cuiva. Maggie zîmbi pierdută printre amintiri, pentru o clipă, şi ochii ei deveniră strălucitori. Pentru mine era ceva fantastic, să faci din respiraţie şi foc ceva pe care să-l poţi atinge cu mîna. Aşa că mi-a cumpărat o carte în care erau poze ale unei suflerii, cu muncitorii, ţevile şi cuptoarele ei. Cred că din acel moment nu mi-am mai dorit altceva decît ca într-o bună zi să am şi eu un astfel de atelier.

— Şi Rogan a fost la fel, murmură Christine. Încă de mic era atît de sigur de calea pe care o avea de

urmat în viaţă. Îşi plimbă privirile de la Maggie la nepotul ei, şi înapoi la Maggie. Şi acum v-aţi găsit unul pe celălalt.

— Aşa s-ar părea, încuviinţă Rogan, şi sună clopotelul pentru a li se servi felul următor.

Capitolul 8

Maggie pur şi simplu nu putea sta departe de galerie. Şi nici nu părea să fie împotrivă cineva. Joseph şi restul personalului erau foarte grijulii şi atenţi cu ea, chiar îi cereau sfatul cu privire la amplasarea pieselor şi alte detalii.

Dar oricît de mult i-ar fi făcut plăcere, nu putea să aducă nici o îmbunătăţire modului în care ochiul şi sensibilitatea artistică ale lui Rogan aranjaseră decorul şi amplasaseră piesele. Aşa că îi lăsă să-şi vadă de treabă, executînd indicaţiile lui Rogan, şi ea se apucă să schi?eze cîteva interprelări personale ale expoziţiei de Art Amerindiană, încercînd să-i incomodeze cît mai puţin cu prezenţa ei.

Obiectele expuse o fascinau: coşurile şi lucrăturile de mînă, hainele de vînătoare, mărgelele lucrate cu migală şi măştile rituale, toate exprimau o sensibilitate aparte şi un simţ artistic desăvîrşit. Era plină de inspiraţie şi într-o formă creatoare deosebită, aşa

încît se grăbi să transpună pe hîrtie cîteva din ideile şi imaginile care îi veneau în minte.

Ca să aibă cît mai puţin timp pentru a-şi lăsa gîndurile să zboare, prefera să lucreze din răsputeri. De cîte ori făcea o pauză, se tot gîndea la cele spuse de Christine despre Maeve. Oare cît de multe nu ştia despre viaţa părinţilor ei? Mama ei care a avut o carieră artistică, tatăl care a iubit o altă femeie. Şi amîndoi pecetluiţi pe viaţă — din cauza ei — într-o căsnicie care le ruinase cele mai arzătoare visuri.

Avea nevoie să afle mai multe, şi totuşi, îi era frică; frică pentru că ceea ce ar afla i-ar demonstra încă o dată că nu-i cunoscuse deloc pe cei care îi dăduseră viaţă.

Aşa că lăsă grijile deoparte şi cutreieră galeria.

Cum nimeni nu avu nimic de obiectat, folosi biroul personal al lui Rogan drept atelier temporar. Lumina era bună, şi cum încăperea se afla în spatele clădirii, rareori era deranjată. Elegantă şi mobilată cu un gust desăvîrşit, încăperea nu era mare. Era clar că Rogan hotărîse să folosească maximum de spaţiu pentru a expune arta.

Maggie nu putea să nu fie de acord cu o astfel de decizie.

Acoperi biroul lui din lemn de nuc lustruit cu o folie de plastic, apoi cu ziare. Schiţele în creion şi cărbune pe care le făcuse erau numai începutul. Acum

adăuga culoare. Dintr-un magazin de lîngă galerie îşi cumpărase un set de tuburi de culoare, dar adesea, nerăbdarea pe care o simţea în faţa posibilităţilor limitate de coloristică o făcea să-şi înmoaie pensulele în zaţul rămas de la cafea sau în scrumul umed rămas în scrumiere după ce fuseseră spălate, ori să tragă linii îndrăzneţe lolosind rujul de buze sau creioanele de machiaj.

Pentru ea, schiţele şi desenele erau doar un stadiu preliminar. Deşi se considera un desenator şi portretist destul de înzestrat, Maggie nu se gîndea niciodată la ea ca la un maestru în mînuirea pensulei şi a vopselelor. Pentru ea, desenul şi pictura erau doar modalităţi de a-şi menţine viziunea din clipa concepţiei pînă la execuţie. Şi faptul că Rogan aranjase ca unele din schiţele sale să fie înrămate şi expuse, mai mult o stînjenea decît îi făcea plăcere.

Totuşi, îşi reaminti că oamenii cumpără în general orice, dacă sînt făcuţi să creadă că cele cumpărate sînt obiecte de calitate şi valoare neîndoielnică.

Devenise cinică, îşi spuse ea, studiind cu o privire critică desenul pe care-l avea în faţă. Şi de asemenea ahtiată după bani, calculînd profitul înainte de a-l fi obţinut. Dumnezeule, se lăsase învăluită de visurile şi iluziile de faimă şi bogăţie pe care i le stîrnise Rogan, şi se va dispreţui pe sine chiar mai mult decît pe el dacă se va întoarce acasă după un eşec al expoziţiei.

Oare tot neamul ei să fie sortit eşecului în viaţă? se întrebă ea. Să fie ceva în sîngele lor? Oare va păţi exact ca tatăl ei, ratînd exact împlinirea ţelului cel mai scump? Era atît de absorbită de munca ei şi de gîndurile negre ce nu-i dădeau pace, încît şuieră de mînie cînd uşa biroului se deschise brusc.

— Afară! Afară! Trebuie să-ncui naibii uşa aia?!

— Exact asta îmi spuneam şi eu. Rogan închise uşa cu spatele. Ce naiba faci aici?

— O experienţă de fizică nucleară, i-o întoarse ea. Ce ţi se pare că fac? Frustrată că fusese întreruptă, îşi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi şi-l sfredeli cu privirea. Ce cauţi aici?

— Cred că această galerie, ceea ce înseamnă că şi acest birou, îmi aparţine.

— Asta-i imposibil de uitat. Maggie înmuie pensula într-o culoare pe care o preparase pe o bucată de carton. Mai ales cînd pe toţi de-aici nu-i auzi zicînd decît domnul Sweeney în sus, domnul Sweeney în jos. Inspirată de această răbufnire verbală, întinse culoarea pe o coală de hîrtie groasă, pusă pe o altă bucată de carton.

Urmărindu-i traiectoria mîinii, Rogan îşi abătu privirile de la chipul ei pentru prima dată de cînd intrase în birou, şi cînd văzu ce făcea, rămase fără glas.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? Şocat, făcu un salt înainte. Biroul lui nepreţuit — la care ţinea

atît — era acoperit de ziare pline de pete de vopsea, borcane cu pensule şi mirosul pătrunzător era greu de confundat -, sticluţe cu diluant. Eşti nebună. Îţi dai seama că biroul ăsta e stil George al II-lea?

— E o piesă solidă într-adevăr, răspunse ea fără pic de respect faţă de defunctul rege al Angliei. Îmi stai în lumină. Distrată, Maggie întinse spre el o mînă plină de vopsele. Rogan o evită din instinct. Şi e protejat cum se cuvine, adăugă ea. Am pus o folie de plastic sub ziare.

— Oh, atunci e-n regulă. Rogan îşi trecu degetele prin părul ei, apoi o trase brusc, apropiindu-i faţa de a lui. Dacă ai fi dorit un şevalet însîngerat, zise el cînd ajunseră nas în nas, tocmai eram pe punctul de a ţi-l oferi.

— N-am nevoie de şevalet, ci doar să fiu lăsată în pace să lucrez. Aşa că, dacă eşti bun să dispari, cum faci atît de bine de două zile încoace. Maggie îl împinse uşor, îmboldindu-l să plece. Amîndoi priviră fix petele roşu-aprins pe care le lăsaseră degetele ei pe reverele sacoului lui elegant.

— Oh, zise ea.

— Idioată. Maggie chicoti şi ochii lui deveniră nişte fante înguste de culoarea cobaltului.

— Îmi pare rău. Zău aşa. Dar scuzele erau diminuate de rîsul ei de-abia stăpînit. Cînd lucrez mă mînjesc toată şi uit că am vopsea pe mîini. Dar din

cîte am văzut, ai un depozit întreg de costume, aşa că n-o să-i simţi lipsa ăstuia.

Să crezi tu că nu. Iute ca un şarpe, Rogan îşi înmuie degetele în vopsea şi i-o întinse pe faţă. Reacţia ei de surpriză îl mulţumi profund. Culoarea ţi se potriveşte.

Ea se şterse cu dosul mîinii, întinzîndu-şi vopseaua pe obraji.

— Deci ai chef să ne jucăm, da? Rîzînd, Maggie apucă un tub cu vopsea galben-canar.

— Dacă îndrăzneşti, zise el oscilînd între furie şi amuzament, o să te pun să-l înghiţi cu totul.

— Un Concannon nu ignoră niciodată o provocare. Zîmbelul ei se lăţi în timp ce se pregătea să apese pe capătul tubului. Escaladarea conflictului fu întreruptă cînd cineva bătu în uşa biroului.

— Rogan, sper că nu... Femeia elegantă, îmbrăcată într-un taior *Chanel* se opri brusc, cu ochii măriţi de surpriză. Îmi cer scuze. Uluită, îşi dădu pe spate părul moale de culoarea nisipului, într-un gest automat. N-am ştiut că... aveţi o întîlnire.

— Ne-ai întrerupt exact la momentul potrivit. Calm, Rogan rupse o bucată de ziar şi îşi şterse vopseaua de pe degete. Cred că eram pe punctul de a ne purta ca nişte copii.

— Poate, zîmbi Maggie, punînd jos tubul de vopsea cu un sentiment ridicol de regret. Dar ar fi fost amuzant.

— Patricia Hennessey, aş vrea să ţi-o prezint pe Margaret Mary Concannon, artista noastră cea deosebit de talentată.

Ea? îşi zise Patricia uimită, deşi pe chipul ei cu linii aristocratice nu se citea decît un interes politicos. Femeia asta cu faţa mînjită de vopsea, cu părul roşu vîlvoi era M.M. Concannon?

— Îmi pare bine să vă cunosc.

— Şi mie, domnişoară Hennessy.

— Doamna Hennessy, zise Patricia cu un zîmbet abia schiţat. Dar te rog, spune-mi Patricia.

Patricia Hennessy, îşi zise Maggie, era încîntătoare, delicată şi perfectă ca un trandafir. Şi, conchise ea studiindu-i chipul elegant, cu linii fine şi prelungi, nefericită.

— Eu plec. Sînt sigură că vrei să discuţi cu Rogan între patru ochi.

—Te rog să nu te grăbeşti din pricina mea. Pe buzele Patriciei înflori un zîmbet, dar ochii îi rămaseră la fel de reci. Tocmai eram sus, împreună cu Joseph, admirîndu-ţi operele. Ai un talent incredibil.

— Mulţumesc. Maggie luă batista din buzunarul de la piept al sacoului lui Rogan.

— Să nu... Ordinul îi amuţi pe buze cînd Maggie îi înmuie batista fină din mătase irlandeză în diluant. Cu un mîrîit, Rogan i-o smulse din mînă şi îşi şterse restul de vopsea de pe degete. Se pare că biroul

meu a fost transformat momentan în debaraua unui artist.

— Cu siguranţă că n-am lucrat niciodată într-o debara, zise Maggie accentuînd voit accentul ei din vest. L-am supărat pentru că am pîngărit locul sfînt de-aici, habar n-ai tu. Dacă îl cunoşti pe Rogan de mai mult timp, atunci fără îndoială ştii cît de ciudat este.

— Nu sînt ciudat, zise el printre dinţii încleştaţi.

—Oh, bineînţeles că nu, răspunse Maggie dîndu-şi ochii peste cap. Eşti un bărbat năvalnic, la fel de schimbător precum culorile răsăritului de soare.

— Simţul organizării şi al controlului nu este în general privit ca o trăsătură de caracter. În schimb, lipsa completă a acestuia în mod normal este.

Se înfruntau din nou, ignorînd-o pe Patricia, chiar dacă nu o făceau intenţionat. Tensiunea din aer nu rămase nebăgată în seamă de aceasta. Ea nu putea să uite de clipele cînd el o dorise aprig. Pur şi simplu nu putea să uite, pentru că era îndrăgostită de Rogan Sweeney.

— Îmi cer scuze că am venit într-un moment neprielnic, zise ea, urîndu-se pentru tonul rigid şi formal pe care rostise cuvintele.

— Nici o problemă. Rictusul de pe faţa lui Rogan se transformă într-un zîmbet încîntător în clipa cînd se întoarse spre ea. Întotdeauna este o plăcere să te văd.

— Am trecut doar, gîndindu-mă că poate ai terminat cu afacerile pentru ziua de astăzi. Familia Conrey m-a invitat să bem ceva şi m-am gîndit că poate vii cu noi.

— Îmi pare rău, Patricia. Rogan îşi privi batista distrusă, apoi o aruncă pe ziarele pline de pete de vopsea de pe birou. Cu show-ul de mîine, am o mulţime de detalii de pus la punct.

— Nonsens. Maggie îi zîmbi lui Rogan cu toată faţa. N-aş vrea să-ţi stingheresc ora de odihnă.

— Nu e vina ta, pur şi simplu am alte treburi. Cere-le scuze lui Marilou şi lui George din partea mea.

— Bine. Patricia îi oferi obrazul lui Rogan pentru sărut. Mirosul diluantului se luptă cu parfumul ei delicat apoi îl birui. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnişoară Concannon. Pe mîine seară.

— Spune-mi Maggie, zise ea într-un elan de compasiune faţă de femeia nefericită, înţelegînd-o. Şi îţi mulţumesc, sperăm să fie bine. La revedere, Patricia. Maggi cînta în surdină în timp ce îşi spăla pensulele. Este încîntătoare, comentă ea după ce Patricia ieşind din birou. Prietenă de demult?

— Exact.

— O prietenă de demult măritată. El ridică dintr-o sprînceană la conotaţiile afirmaţiei ei.

— O prietenă de demult care e văduvă.

— Aha!

— Un răspuns edificator şi plin de înţelesuri. Din motive pe care nu şi le putea limpezi, trecu pe poziţii defensive. Dacă vrei să ştii, o cunosc pe Patricia de mai bine de cincisprezece ani.

— Ooh, atunci te mişti foarte încet, Sweeney. Aşezîndu-se cu fundul pe masă, Maggie îşi lovea buza de jos cu un creion. O femeie frumoasă, de un bun gust evident — o femeie din clasa ta socială, aş putea zice — şi în cincisprezece ani n-ai făcut nici o mişcare.

— O mişcare? Vocea îi era îngheţată şi dură ca sticla. O frază deosebit de neatrăgătoare, dar făcînd abstracţie pentru moment de modul defectuos de exprimare, de unde ştii că n-am făcut?

— Lucrurile astea se văd de la o poştă. Maggie coborî de pe birou. Relaţiile intime şi cele platonice au semne diferite. Privirea i se îmblînzi. La urma urmei, era doar un biet bărbat. Pun pariu că îţi închipui că sînteţi teribil de buni prieteni.

— Bineînţeles că da.

— Fraierule. Maggie simţi o undă de simpatie pentru Patricia. E îndrăgostită pînă peste cap de tine.

Ideea în sine şi modul absolut sigur, de conversaţie, în care o spusese Maggie îl luă prin surprindere. Îl şoca.

— Asta este absurd.

— Singurul lucru absurd este că tu n-ai băgat de seamă. Brusc, începu să-şi strîngă lucrurile. Doamna

Hennessy are simpatia mea, cel puţin o parte. Mi-e destul de greu să i-o ofer pe toată, de vreme ce mă interesezi ca bărbat, şi nu-mi surîde ideea de a trece din patul ei în al meu.

Exasperat, Rogan îşi spuse că întîlnise cea mai afurisită femeie cu care avusese vreodată de-a face.

— Această conversaţie este ridicolă şi eu am o mulţime de lucruri de făcut.

Era de-a dreptul simpatic modul în care vocea îi devenea subit atît de formală.

— Din pricina mea eşti atît de ocupat, aşa încît n-ar trebui să te mai reţin. Dacă n-ai nimic împotrivă, o să întind desenele astea în bucătărie, să se usuce.

— N-am nimic împotrivă, atît timp cît nu-mi stau în cale. Şi la fel şi cea care le-a conceput, se gîndi el. Apoi făcu greşeala să-şi coboare privirea asupra desenelor Ce-ai meşterit aici?

— Am făcut mizerie în biroul tău, aşa cum deja ai subliniat, dar voi aranja lucrurile la loc.

Fără să spună un cuvînt, el ridică de colţuri unul din desenele ei. Vedea clar cum şi ce anume o inspirase, felul în care voia să folosească impresiile provocate de expoziţia de Artă Amerindiană pentru a le transforma în ceva îndrăzneţ şi unic, în stilul ei propriu.

Chiar dacă îl exaspera adesea, Rogan fu uimit din nou de talentul ei.

— După cîte văd, n-ai pierdut timpul deloc.

— Unul din puţinele lucruri pe care le avem în comun. Vrei să-mi spui care e părerea ta?

— Cred că înţelegi cu adevărat ceea ce înseamnă mîndria şi frumuseţea, şi le interpretezi în felul tău unic.

— Un compliment frumos, Rogan, zise ea zîmbind. Foarte frumos.

— Creaţia ta te reprezintă, Maggie, şi îţi subliniază caracterul contradictoriu. Sensibilă şi arogantă, fără milă şi totuşi plină de compasiune. Senzuală şi rece.

— Dacă vrei să spui că am toane, nu te contrazic. I se puse din nou un nod în gît, simţind aceeaşi strîngere de inimă. Se întreba dacă va veni vreodată clipa în care el să o privească în acelaşi fel în care îi privea şi aprecia creaţia artistică. Şi ce se va întîmpla între ei, cînd şi dacă o va privi aşa? Din punctul meu de vedere nu este un defect.

— Nu, dar face ca viaţa alături de tine să fie destul de dificilă.

— Nimeni în afară de mine nu trebuie să trăiască lîngă mine. Maggie ridică mîna, distrăgîndu-i atenţia cînd îl mîngîie uşor pe obraz. Mă gîndesc serios să mă culc cu tine, Rogan, şi amîndoi ştim asta. Numai că eu nu sînt doamna Hennessey a ta, care nu caută decît un soţ care s-o îndrume în viaţă şi s-o protejeze.

El o strînse de mînă şi fu surprins şi foarte mulţumit cînd îi simţi pulsul la încheietura mîinii. Inima ei bătea frenetic.

— Dar tu ce cauţi?

Ar fi trebuit să ştie răspunsul. Ar fi trebuit să-l aibă chiar pe vîrful limbii. Dar îl pierduse undeva între întrebarea lui directă şi ritmul frenetic al bătăilor inimii.

— Cînd o să ştiu, vei fi primul care va afla. Se aplecă înainte, ridicîndu-se pe vîrfuri, şi îi şterse uşor buzele cu buzele ei. Dar pentru moment asta e suficient.

Îi luă desenul din mînă şi îl puse peste celelalte.

— Margaret Mary, zise el în timp ce Maggie se îndrepta spre uşă, în locul tău mi-aş şterge mai întîi vopseaua de pe faţă.

Ea încercă să-şi forţeze privirea spre pata roşie de pe obraz.

— La naiba, murmură ea şi ieşi trîntind uşa.

Şi deşi ieşise cu orgoliul intact din confruntarea cu Maggie, faptul că ea îl putea întoarce după bunul ei plac îl deranja profund. Pur şi simplu nu avea nevoie de complicaţiile pe care prezenţa ei i le-ar aduce în viaţă. Şi nici nu era timpul. Dacă ar fi fost, atunci ar fi luat-o pe sus într-o încăpere liniştită, la adăpost de priviri indiscrete, şi s-ar fi eliberat de toată frustrarea, de dorinţa arzătoare şi de obsesia sexuală pe care le pricinuia Maggie.

Cu siguranţă că se va simţi mai bine de îndată ce va căpăta control asupra ei, sau măcar asupra situaţiei.

Dar priorităţile erau altele, iar cea dintîi, atît morală cît şi spirituală, din contract, o constituia arta ei.

Aruncă o privire asupra uneia din picturile pe care Maggie le lăsase pe birou. Era executată în grabă, de o mînă ce nu stătea pe gînduri, o pictură excelentă, cu linii îndrăzneţe şi culori care atrăgeau atenţia.

La fel ca şi maestrul care le executase, conchise Rogan, picturile pur şi simplu nu puteau trece neobservate.

Încercînd să scape de obsesia lor, se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Dar imaginile persistară, la fel şi gustul buzelor ei, răscolindu-i simţurile.

— Domnul Sweeney... Sir.

Rogan se opri în încăperea principală, înăbuşindu-şi un oftat. Bărbatul înalt şi deşirat, cu păr cărunt, ce stătea în picioare frămîntînd nervos în mîini un portofoliu vechi, nu era un străin.

— Aiman. Îl întîmpină pe bărbatul îmbrăcat neglijent, în haine jerpelite, la fel de polliticos ca pe un client de vază. N-ai mai trecut pe-aici de multă vreme.

— Am lucrat. Aiman avea un tic nervos la ochiul stîng. Am o mulţime de lucrări noi, domnule Sweeney.

Poate că lucrase într-adevăr, îşi zise Rogan. Dar mai degrabă băuse. Semnele alcoolismului erau vizibile de departe: obrajii congestionaţi, ochii înroşiţi şi mîinile pe care nu şi le putea opri din tremurat. Aiman de-abia împlinise treizeci de ani, dar din cauza băuturii era slab, în pragul disperării şi părea cu mult mai bătrîn.

Aiman stătea în pragul uşii, cu spatele spre intrarea în sala cea mare, lipit de un perete, pentru ca prezenţa lui să tulbure cît mai puţin eventualii vizitatori ai galeriei. Ochii săi păreau să-l implore pe Rogan.

— Speram că veţi avea puţin timp să aruncaţi o privire, domnule Sweeney.

— Mîine am o expoziţie, Aiman. Şi încă una foarte importantă.

— Ştiu. Am citit în ziare. Aiman îşi linse buzele într-un gest nervos. Cheltuise şi ultimii bani şi era disperat. Acum avea nevoie urgentă de o sută de lire pentru plata chiriei, sau într-o săptămînă avea să se trezească în stradă. Aş putea să vi le las să vă uitaţi peste ele, domnule Sweeney, şi să mă întorc luni. Sînt ăăă, sînt cîteva piese remarcabile acolo. Şi am vrut să fiţi primul care le vede.

Rogan nu-l întrebă dacă avea nevoie de bani. Răspunsul era limpede şi întrebarea n-ar fi făcut decît să-l umilească. Aiman fusese un tînăr care promitea mult, un talent adevărat, îşi aminti Rogan, dar băutura şi viaţa dezordonată îl ruinaseră.

— Biroul meu este puţin ocupat pentru moment, zise Rogan pe un ton prietenos. Să mergem sus şi arată-mi ce ai mai lucrat.

— Mulţumesc. Ochii injectaţi ai lui Aiman se luminară într-un zîmbet patetic şi plin de speranţă. Vă mulţumesc mult, domnule Sweeney. N-o să vă reţin mult, vă promit.

—Tocmai eram pe punctul de a bea un ceai. Rogan îl luă de braţ pe Aiman într-un gest amical şi liniştitor şi se îndreptă spre scara ce urca la etaj. N-ai vrea să bem o ceaşcă de ceai în timp ce ne uităm la lucrările tale?

— Mi-ar face plăcere, domnule Sweeney.

Maggie făcu un pas înapoi pentru ca Rogan să n-o vadă în timp ce urca treptele. Fusese sigură, absolut sigură, că-l va da afară pe artistul decăzut. Sau, o soluţie şi mai comodă, că îl va pune pe unul din angajaţii lui s-o facă. Şi în loc de asta, Rogan îl invitase să ia ceaiul împreună, ba îl şi conducea la etaj ca pe un oaspete de seamă.

Cine şi-ar fi închipuit că Rogan Sweeney avea atîta bunătate în suflet?

Şi va cumpăra şi cîteva din picturile lui Aiman, realiză ea. Suficient pentru a-i permite artistului să rămînă cu orgoliul necălcat în picioare şi a-i asigura un mijloc de subzistenţă. Gestul o impresionase şi valora pentru ea mai mult decît toate bursele şi donaţiile pe care le făcea *Worldwide* anual.

Îi păsa de oameni. Faptul că realizase acest lucru o ruşina şi îi făcu plăcere în acelaşi timp. Îi păsa de mîinile care plăsmuiau arta la fel de mult ca şi de obiectele de artă în sine.

Maggie intră din nou în biroul lui Rogan pentru a-şi strînge lucrurile şi a face ordine, şi pentru a încerca să asimileze această nouă latură a lui Rogan, pe care n-o cunoscuse pînă acum.

Douăzeci şi patru de ore mai tîrziu, Maggie stătea pe marginea patului ei din camera de oaspeţi a lui Rogan. Îşi ţinea capul strîns între genunchi şi se admonesta singură pentru faptul că era atît de slabă încît se lăsase copleşită de emoţii. Îi era ruşine să admită, chiar şi pentru sine însăşi, că îi era frică. Dar n-avea cum să tăgăduiască, pentru să senzaţia covîrşitoare de greaţă şi frisoanele care-i scuturau trupul erau cauzate de frică.

Nu contează, îşi spuse iar. Nu dau doi bani pe ce spun sau cred ceilalţi. Contează ceea ce cred eu.

Oh, Dumnezeule, de ce m-am lăsat cu bună ştiinţă împinsă în aşa ceva?

Respirînd adînc de cîteva ori, îşi ridică cu grijă capul. Valul de ameţeală o copleşi, făcînd-o să-şi încleştеze dinţii. Îşi văzu imaginea reflectată în oglinda de cristal din cealaltă parte a camerei.

Pielea ei albă contrasta puternic cu chiloţii şi sutienul din mătase neagră pe care *le* purta. Faţa îi era umflată de plîns, iar ochii injectaţi aveau cearcăne evidente.

Arăta ca naiba. Şi în curînd se va face de rîsul lumii. Doar fusese fericită în Clare, nu-i aşa? Acolo simţea că aparţine locului, singură şi independentă, doar ea şi arta ei, şi cîmpurile nesfîrşite învăluite dimineaţa în ceaţă, tăcute şi puslii. Şi acolo ar fi fost şi acum, dacă vorbele meşteşugite ale lui Rogan Sweeney n-ar fi tentat-o şi n-ar fi îndepărtat-o de locurile ei dragi.

Sweeney era întruchiparea răului pe pămînt, îşi spuse ea, uitînd în mod intenţionat că începuse să-şi schimbe părerea despre el. Era un monstru, care sacrifica artiştii nevinovaţi pentru lăcomia şi ambiţiile personale. Se va folosi de ea, o va stoarce pînă la capăt, apoi o va arunca la coş, întocmai ca pe un tub de vopsea gol.

Dacă ar avea tăria să se ridice în picioare, l-ar omorî cu siguranţă.

Cînd auzi bătăile discrete la uşă, închise ochii şi-i strînse cu disperare. Pleacă, strigă ea în gînd. Pleacă şi lasă-mă să mor în liniştе. Bătăile în uşă se

repetară, urmate de o întrebare pe un ton liniştit şi protector.

— Maggie, draga mea, eşti aproape gata? Doamna Sweeney. Maggie îşi apăsă ochii înroşiţi cu dosul palmelor şi îşi înăbuşi un ţipăt de disperare.

— Nu, nu sînt gata. Se luptă din răsputeri ca vocea să-i fie fermă şi decisă, dar reuşi doar un scîncet. Nu merg deloc.

Într-un foşnet de mătăsuri, Christine se strecură în cameră.

— Oh, scumpa mea. Din instinct matern, Christine se grăbi spre Maggie şi o cuprinse de umeri. Linişteşte-te, draga mea. E normal să ai emoţii.

— N-am nimic, sînt bine. Dar Maggie abandonă mîndria şi îşi îngropa faţa la pieptul Chrislinei. Pur şi simplu nu pot să merg.

— Bineînţeles că poţi. Cu o mişcare iute, Christine îi ridică faţa spre ea. Ştia exact pe ce buton trebuia să apese, şi apăsă neîndurătoare. Doar nu vrei să se creadă că ţi-e frică, nu?

— Nu mi-e frică, răspunse Maggie împingîndu-şi bărbia în afară. Dar senzaţia de greaţă persistă. Pur şi simplu nu mă interesează.

Christine zîmbi, o mîngîie pe păr şi aşteptă.

— Mi-e frică să dau ochii cu ei, doamnă Sweeney, izbucni Maggie. Mi-e frică. O să mă fac de rîs şi urăsc asta mai mult decît orice pe lume. Mai bine mor decît să mă fac de rîs.

—Te înțeleg perfect, dar nu te vei face de rîs. Christine îi luă mîinile înghețate în ale sale. Este adevărat că vernisajul unei expoziții focalizează atenția atît asupra artistului cît și asupra operei lui, dar asta este lumea nebună a artei, draga mea. Își vor pune întrebări despre tine, se vor mira, te vor comenta în fel și chip și vor face speculații. Lasă-i în pace.

— Nu ăsta-i motivul principal — deși este o parte. Nu sînt obișnuită să fiu comentată și pusă sub microscop și nu cred să-mi placă în mod deosebit, dar creația mea e cea care... Maggie își strînse buzele. Munca mea este cea mai bună partea a mea, doamnă Sweeney. Este ruptă din suflet. Dacă este apreciată, bine. Dar dacă nu este...

— Rogan crede că este.

— Multe mai știe Rogan, murmură Maggie.

— Adevărat. Rogan știe multe lucruri. Christine își lăsă capul pe un umăr. Copila are nevoie de un pic de dădăceală, decise ea. Și dădăceala nu era întotdeauna plăcută. Vrei să cobor și să-i spun că îți este prea frică pentru a veni la expoziție?

— Nu! Neajutorată, Maggie își acoperi fața cu palmele. M-a prins în cursă, șarpe viclean ce e!! La dracu' cu lăcomia! Vă rog să mă scuzați. Încordată, Maggie își luă mîinile de pe față.

Christine aștepta o clipă pînă fu sigură că și-a înăbușit chicotitul.

— Nu-ţi face nici o problemă, zise ea pe un ton sobru. Acum tu rămîi aici, iar eu cobor şi-i spun lui Rogan să plece fără noi. E deja îmbrăcat şi ne aşteaptă în hol.

— N-am văzut pe nimeni atît de obsedat de punctualitate ca el.

— Este o trăsătură a neamului Sweeney. Michael, Dumnezeu să-l odihnească în pace, m-a înnebunit de-a binelea cu asta. Christine o bătu protectoare pe mînă. Mă întorc imediat să te ajut să te îmbraci.

— Doamnă Sweeney... Disperată, Maggie o prinse pe Christine de mînecă. N-aţi putea să-i spuneţi că am murit? Ar putea să transforme vernisajul într-un recviem minunat, şi de regulă, un artist mort e mai valoros decît unul viu.

— Eh, aşa mai merge. Christine îşi eliberă mîna din strînsoarea degetelor ei. Vezi, deja te simţi mai bine. Acum fugi şi spală-te pe faţă.

— Dar...

— În seara asta ţin locul bunicii tale, zise Christine ferm. Cred că Sharon ar fi fost încîntată să fiu lîngă tine. Şi acum, Margaret Mary, îţi spun să te duci să te speli pe faţă.

— Da, doamnă. Doamnă Sweeney...? Neavînd încotro, Maggie se ridică nesigură în picioare. N-o să-i spuneţi... adică, vreau să spun că v-aş fi recunoscătoare dacă nu i-aţi menţiona lui Rogan că...

— Într-una din cele mai importante seri din viaţa ei, o femeie are dreptul să zăbovească în faţa oglinzii.

— Cred că da. O umbră de zîmbet apăru pe buzele lui Maggie. Ştiu că pare o prostie, dar cred că e mai bine să nu ştie.

— Lasă-l pe Rogan în seama mea.

Ar mai fi ceva. Tot renunţase să se gîndească la asta, îşi zise Maggie. Aşa că ar putea să înfrunte realitatea acum, cînd se simţea mai jos decît îşi imaginase vreodată că ar putea ajunge. Credeţi că aţi putea găsi tăieturile din ziare despre care mi-aţi vorbit? Acelea în legătură cu mama?

— Cred că da. Ar fi trebuit să mă gîndesc singură. Desigur că ai vrea să le citeşti.

— Da, aş vrea. V-aş fi profund recunoscătoare.

—Voi avea grijă să primeşti tăieturile cu pricina. Acum du-te şi aranjează-ţi faţa, eu mă duc să vorbesc cu Rogan. Înainte de a închide uşa, Christine îi zîmbi încurajator lui Maggie.

Cînd Christine ajunse în hol, Rogan măsura foaierul cu paşi nervoşi.

— Ce naiba face atît? întrebă în clipa cînd o zări bunica sa. Se tot aranjează de două ore.

— Bineînţeles. Christine făcu un gest larg. Impresia pe care o face astă-seară e vitală, nu-i aşa?

— Este important, normal. De fapt, recunoscu el în gînd, dacă nu va face impresie bună, visele lui se vor prăbuşi laolaltă cu ale ei. Avea nevoie de ea aici,

acum şi gata să strălucească. Dar de ce durează atît? Nu trebuia decît să se îmbrace şi să-şi aranjeze părul.

— Dacă crezi într-adevăr aşa un nonsens, dragul meu, atunci înseamnă că ai petrecut prea mult timp burlac. Plină de afecţiune, Christine îi aranja papionul. Cît de bine îţi stă în smoking!

— Bunico, încerci să tragi de timp.

— Nu, deloc. Zîmbindu-i, îndepărtă o scamă imaginară de pe reverele lui imaculate. Am venit să-ţi spun doar să pleci înainte, fără noi. Imediat ce Maggie va fi gata, venim.

— Ar fi trebuit să fie gata.

— Da, dar nu este. Şi-apoi, gîndeşte-te cît de impresionant ar fi dacă ar ajunge suficient de tîrziu pentru a-şi face o intrare. Ar fi mult mai eficace. De obicei tu apreciezi lucruri subtile de felul acesta, Rogan.

Era o doză de adevăr în spusele bunicii sale, conchise Rogan.

— Bine. Se uită la ceas şi înjură în gînd. Dacă nu va pleca într-un minut, mai mult ca sigur că va întîrzia. Şi era responsabilitatea sa de a fi acolo, de a verifica ultimele detalii, ultimele pregătiri, îşi reaminti Rogan, şi trebuia să plece, indiferent cît de mult dorea să aştepte şi s-o conducă el însuşi pe Maggie în seara cea mai importantă a vieţii ei. Atunci o las în mîinile tale mai mult decît capabile. O să trimit

maşina după voi imediat ce ajung. Ai grijă să ajungă într-o oră, bine?

— Poţi să contezi pe mine, dragule.

— Ştiu. O sărută pe obraz, apoi făcu un pas înapoi. Apropo, doamnă Sweeney, nu ţi-am spus cît de minunat arăţi.

— Nu, şi tocmai începusem să mă simt jignită.

— Vei fi, ca de obicei, cea mai fermecătoare femeie de acolo.

— Ce cuvinte meşteşugite. Frumos zis, Rogan. Acum du-te şi las-o pe Maggie în seama mea.

— Cu plăcere. În timp ce se îndrepta spre uşă, Rogan aruncă o privire furioasă spre etaj. Îţi urez mult noroc.

După ce uşa se închise, Christine îşi îngădui să ofteze adînc. Se gîndea că s-ar putea să aibă nevoie de tot norocul din lume.

Capitolul 9

Nici un amănunt nu fusese trecut cu vederea. Iluminarea era perfectă şi mîngîia discret curbele graţioase ale paharelor. Muzica, acum un vals curgea molcom prin salon ca lacrimile de fericire pe un obraz. Paharele cu şampanie spumoasă se înghesuiau pe tăvile purtate cu graţie de chelneri în livrea. Sunetul cristalului şi murmurul vocilor formau un contrapunct viorilor ce suspinau.

Era, într-un cuvînt, perfect. Nu lipsea nici un detaliu, exceptînd artista însăşi, se gîndi Rogan cu disperare.

— E minunat, Rogan. Patricia se afla lîngă el, arătînd elegantă în rochia ei albă şi strîmtă, bătută cu paiete. Ai obţinut un succes extraordinar.

Se întoarse spre ea, zîmbind.

— Aşa se pare.O privi lung şi atît de intens, încît se simţi deodată încurcată.

— Ce s-a întîmplat? Am ceva pe nas?

— Nu. Rogan își ridică repede paharul, afurisind-o în gînd pe Maggie pentru că îl pusese în situația să-i treacă prostii prin cap și să devină prudent față de unul din mai vechii prieteni pe care îi avea.

Să fie îndrăgostită de mine? Absurd.

— Îmi cer scuze. Cred că mintea îmi era altundeva. Nu-mi pot imagina de ce întîrzie Maggie.

— Sînt sigură că o să apară dinlr-un moment în altul. Patricia își puse mîna pe brațul lui. Și între timp, toată lumea este uluită de eforturile noastre combinate.

— Este cu adevărat un noroc. Întotdeauna întîrzie, adăugă printre dinți. N-are măsura timpului nici cît un copil.

— Rogan, dragă, iată-te. Văd că Patricia te-a găsit.

— Bună seara, doamnă Connelly. Rogan luă mîna delicată a mamei Patriciei. Sînt încîntat să te văd. Orice expoziție are nevoie de prezența ta ca să fie cu adevărat un succes.

— Lingușitorule! Mulțumită, își aranja etola de nurcă. Anne Connelly ținea foarte mult atît la frumusețea cît și la vanitatea ei. Considerase dintotdeauna că este de datoria unei femei să-și păstreze frumusețea în aceeași măsură ca întemeierea unui cămin și nașterea copiilor. Anne nu-și neglijase niciodată îndatoririle și, ca rezultat, avea o piele netedă și silueta tinerească a unei fetișcane. Purtase

o bătălie constantă cu timpul de-a lungul unei jumătăți de secol și ieșise victorioasă.

— Unde îți este soțul? continuă Rogan. A venit și Dennis?

—Bineînțeles, deși e pe aici pe undeva pufăindu-și una din țigările lui de foi și discutînd despre finanțe. Zîmbi cînd Rogan îi făcu semn unuia din chelneri și îi oferi un pahar cu șampanie. Nici măcar afecțiunea ce ți-o poartă nu-i schimbă indiferența față de artă. Ce lucrare fascinantă! spuse, arătînd sculptura din spatele lor, o explozie de culoare, țîșnind ca o ciupercă dintr-un postament răsucit. Minunat și tulburător în același timp. Patricia mi-a spus că a cunoscut-o pe artistă. Mor de nerăbdare s-o întîlnesc.

— Încă n-a venit. Rogan își ascunse cu abilitate propria nerăbdare. O veți găsi pe domnișoara Concannon pe cît de contradictorie pe atît de interesantă, ca și opera ei.

— Și sînt sigură că și fascinantă. Nu te-am văzut prea des în ultima vreme, Rogan. Am îndemnat-o pe Patricia să te aducă pe la noi. Îi aruncă fiicei sale o privire scurtă, dar plină de înțelesuri.

Hai, fetițo, preia inițiativa. Nu-l lăsa să-ți scape.

— Mi-e teamă că am fost atît de obsedat cu pregătirea acestei expoziții într-un timp scurt, încît mi-am neglijat prietenii.

— Eşti iertat, doar cu condiţia să cinezi cu noi într-una din serile săptămînii viitoare.

— Ar fi grozav, spuse Rogan, observîndu-l pe Joseph care îi făcea semn. Scuzaţi-mă un moment, vă rog.

— Trebuie să fii atît de transparentă, mamă? murmură Patricia cu nasul în pahar în timp ce Rogan se strecura prin mulţime.

— Cineva trebuie să fie. Dumnezeule milostiv, băiatul te tratează ca pe o soră. Zîmbind radios unei cunoştinţe din cealaltă parte a încăperii, Anne continuă să vorbească pe un ton scăzut. Un bărbat nu se căsătoreşte cu o femeie la care se gîndeşte ca la sora lui şi e timpul să te căsătoreşti din nou. Nici nu-ţi poţi dori o partidă mai bună. Dacă mai pierzi timpul se va găsi cineva care să ţi-l sufle de sub nas. Acum, te rog, zîmbeşte! De ce trebuie să ai mereu mutra asta de înmormîntare?

Ascultătoare, Patricia se forţă să schiţeze un zîmbet.

— Ai dat de ei? întrebă Rogan imediat ce ajunse la Joseph,

— Prin telefonul din automobil. Privirea lui Joseph cercetă încăperea, zăbovi asupra Patriciei, apoi se întoarse la Rogan. Vor fi aici într-un minut.

— Au întîrziat mai mult de o oră. Tipic.

— Așa este, dar cred că vei fi mulțumit să afli că am vîndut deja zece piese și avem mai multe oferte pentru *Renunțare*.

— Piesa aceasta nu este de vînzare. Rogan studie sculptura sclipitoare din centrul încăperii. Mai întîi o s-o prezentăm în galeriile noastre din Roma, Paris și New York, dar ca și celelalte piese pe care le-am ales, nu este de vînzare.

— Sigur, decizia îți aparține, spuse Joseph degajat. Dar trebuie să te anunț că generalul Tirsimmons ne-a oferit douăzeci și cinci de mii de lire sterline pentru această sculptură.

— Serios? Atunci nu-l scăpa din ochi, te rog.

— Nici o grijă, contează pe mine. Între timp, o să mă întreții cu cîțiva critici de artă. Cred că ai putea... Joseph nu-și mai termină fraza văzînd cum ochii lui Rogan se întunecă în timp ce privea intens la ceva peste umărul lui. Joseph se întoarse, văzu la ce se uita șeful lui și scoase un fluierat ușor. O fi obișnuind ea să întîrzie, dar e sigur că atunci cînd apare îți taie respirația.

Joseph privi spre Patricia și înțelese din expresia feței că și ea remarcase reacția lui Rogan. Inima îi sîngera puțin pentru tînăra femeie. Știa din proprie experiență cît de mizerabil te simți cînd iubești pe cineva care se gîndește la tine doar ca la un prieten.

— S-o prezint oaspeților? întrebă Joseph.

— Poftim? A, nu, nu. O s-o fac eu însumi.

Rogan nu-şi imaginase niciodată că Maggie poate arăta aşa rafinată şi uluitoare şi senzuală ca păcatul însuşi. Alesese negrul, fără podoabe şi fără nimic care să-l scoată în evidenţă. Rochia îşi împrumuta forma de la trupul pe care îl îmbrăca, mulată de la gît pînă la glezne, nu era ceea ce se cheamă o rochie de primă calitate mai ales cu şirul acela de nasturi negri şi lucioşi pe toată lungimea ei, nasturi pe care Maggie, cu îndrăzneală, îi lăsase descheiaţi pînă la spaţiul dintre sîni şi pînă sus pe una din coapsele zvelte.

Părul era o coamă zburlită de foc, ce-i înconjura faţa în bucle rebele. Ajungînd mai aproape de ea, Rogan observă că ochii lui Maggie deja explorau, evaluau, observau totul.

Arăta lipsită de teamă, provocatoare şi complet stăpînă pe sine.

Şi aşa şi era... acum. Criza de nervi suferită mai devreme o uluise în aşa măsură, încît o făcuse să-şi adune tot curajul şi toată voinţa pentru a o învinge.

Acum era aici. Şi avea de gînd să reuşească.

— Ai întîrziat incredibil de mult. Reproşul era ultima linie de apărare, spus ca un murmur în timp ce-i luă mîna şi i-o duse la buze. Ochii lor se întîlniră. Şi e incredibil de frumoasă.

— Eşti de acord cu rochia mea?

— Nu este chiar rochia pe care aş fi ales-o eu, dar sînt de acord.

Abia atunci Maggie zîmbi.

— Ţi-a fost teamă că o să vin în blugii mei jerpeliţi şi în cizme?

— Nu atîta timp cît bunica mea ţi-a fost în preajmă.

— E cea mai minunată femeie din lume. Eşti foarte norocos că o ai.

Emoţia din glasul ei, mai mult decît cuvintele, l-au făcut pe Rogan s-o studieze curios.

— Sînt conştient de acest lucru.

— Nu poţi fi. Nu cu adevărat, pentru că niciodată nu ai cunoscut altceva. Maggie respiră adînc. Ei bine?! O mulţime de ochi se aţintiseră deja asupra ei, plini de curiozitate. Sîntem în cuşca leilor, nu-i aşa? Nu trebuie să fii îngrijorat, adăugă înainte ca el să poată spune ceva. Voi avea mare grijă la ceea ce spun. Viitorul meu depinde de această seară.

— Acesta este numai începutul, Margaret Mary.

În timp ce el o conducea prin salonul strălucind de lumină şi culoare, Maggie realiză cu teamă că Rogan avea dreptate.

Şi a avut într-adevăr grijă. Seara părea să meargă bine, strîngînd mîini, primind complimente, răspunzînd la întrebări. În prima oră a plutit ca într-un vis în care se amestecau strălucirea bijuteriilor şi scînteierea vinului în paharele de cristal. Maggie s-a lăsat purtată de val, simţindu-se oarecum desprinsă de realitate, într-un fel şi spectator şi actor într-o piesă somptuos pusă în scenă.

— Asta, ah... asta! Un bărbat chel cu o mustață pe oală și un accent britanic, sîcîitor, își dezvolta propria teorie despre una din piese. Reprezenta un mănunchi de sulițe de un albastru strălucitor, prizoniere într-un glob de sticlă transparentă și diafană. Se numește *Abandon*. Foarte sugestiv. Creativitatea individului, sexualitatea lui, luptînd să se elibereze. În fond, eterna luptă a omului. Triumfător dar și melancolic.

— Reprezintă cele șase provincii, spuse Maggie simplu.

Bărbatul chel tresări.

— Poftim?

— Cele șase provincii ale Irlandei, repetă Maggie cu o strălucire rebelă și răutăcioasă în ochi. *Abandon*.

— Ah, da, înțeleg.

Din spatele acestui critic improvizat, Jospeh își înăbuși rîsul.

— Cred că folosirea culorii albastre la această piesă este de-a dreptul uimitoare, lord Whitfield. Transparența piesei creează o tensiune nedefinită între fragilitatea îndrăzneala ei.

— Chiar așa, aproba lordul Whitfield, tușind discret. Aboslut extraordinar. Vă rog să mă scuzați.

Maggie îl privi retrăgîndu-se și zîmbi larg.

— Ei bine, acum cred că nu-l va mai cumpăra să-l adauge colecției lui, nu-i așa Joseph?

— Eşti o femeie periculoasă, Maggie Concannon.

— Sînt irlandeză, Joseph. Se strîmbă la el. Trăiască rebelii!

Joseph rîse încîntat şi, strecurîndu-şi un braţ în jurul taliei ei, o conduse în jurul salonului.

— Ah, doamnă Connelly! Joseph o strînse uşor pentru a o pune în gardă, arătaţi uluitor ca întotdeauna.

— Joseph, întotdeauna cu un cuvînt drăguţ. Şi acest — Anne Connelly îşi mută atenţia de la Joseph pe care îl considera un fel de factotum la Maggie — acesta trebuie să fie geniul creator. Eram nerăbdătoare să te cunosc draga mea. Sînt domna Dennis Connelly — Anne, pentru prieteni. Cred că ai cunoscut-o pe fiica mea, Patricia, ieri.

— Într-adevăr. Maggie găsi strîngerea de mînă a doamnei la fel de delicată şi de moale, ca o perie de satin.

—Trebuie să fie pe aici pe undeva cu Rogan. Sînt o pereche încîntătoare, nu-i aşa?

— Foarte. Maggie ridică dintr-o sprînceană. Recunoştea un avertisment cînd auzea unul, chiar dacă învăluit în zîmbete şi politeţuri. Locuiţi în Dublin, domai Connelly?

— Bineînţeles. La numai cîteva case de reşedinţa Sweeney. Familia mea face parte, de generaţii, din societatea Dublinului. Am înţeles că eşti din provinciile vestice, nu?

— Din Clare, mai precis.

— Frumos ţinut. Toate satele acelea demodate dar încîntătoare, şi acoperişurile de stuf! Înţeleg că părinţii dumitale sînt fermieri.

Anne ridică dintr-o sprînceană, evident amuzată.

— Au fost.

— Cred că totul este nou şi emoţionant pentru dumneata, mai ales după educaţia foarte rurală pe care ai primit-o. Sînt sigură că ţi-a plăcut vizita la Dublin. Te întorci acasă curînd?

— Foarte curînd, sper.

— Sînt sigură că îţi lipseşte peisajul de la ţară. Dublinul poate fi năucitor pentru cineva neobişnuit cu viaţa de oraş. Aproape ca o ţară străină.

— Cel puţin înţeleg limba, spuse Maggie pe un ton egal. Sper să vă placă această seară, doamnă Connelly. Acum, vă rog să mă scuzaţi.

Dacă Rogan intenţionează să-i vîndă acestei femei vreuna din creaţiile lui Maggie Concannon, atunci am să-l spînzur îşi spuse Maggie, îndepărtîndu-se.

Afurisite să fie drepturile astea exclusive. Mai curînd va face ţăndări toate piesele decît să vadă vreuna în mîinile lui Anne Connelly. Să-i vorbească de parcă ar fi fost o mulgătoare şleampătă, cu fire de paie în păr.

Îşi recapătă calmul în timp ce părăsea salonul şi îşi îndreptă paşii spre una din camerele mai liniştite. Toate erau ocupate, aglomerate chiar, cu oameni ce

vorbeau, rîdeau şi discutau despre ea. Coborînd scările, simţi durerea zvîcnindu-i în tîmple. Va bea o bere în bucătărie şi va avea cîteva momente de linişte, decise ea.

Intră hotărîtă în bucătărie şi se opri brusc, zărind un bărbat corpolent care pufăia dintr-o ţigară de foi şi bea bere.

— Prins asupra faptului, spuse acesta şi-i zîmbi ruşinat.

— Atunci, sîntem doi. Şi eu am coborît să beau o bere în liniştite.

— Permiteţi-mi să vă aduc una. Galant, îşi urni corpolenţa din fotoliu şi scoase o bere pentru ea. Sper că nu mă rogi să sting ţigara, nu-i aşa?

Rugămintea din vocea lui o făcu să rîdă.

— Deloc. Tatăl meu obişnuia să fumeze pipă şi folosea cel mai nesuferit tutun din lume. Dumnezeu să-l odihnească! Dar îmi plăcea!

— Iată o fată adorabilă. Îi aduse berea şi un pahar. Urăsc toate petrecerile astea. Soţia mea mă cară peste tot.

— Şi eu le urăsc.

—Totuşi, o treabă destul de bună, prespun. Îmi plac toate aceste culori şi forme. Nu că aş şti ceva despre această artă. Nevastă-mea este expertul. Dar îmi place cum arată şi cred că ar trebui să fie suficient.

— Şi eu cred.

—Toată lumea încearcă să explice arta la aceste vernisaje. Ce a avut artistul în minte, ce a simţit, chestii de felul ăsta. Simbolism. Pronunţă cuvîntul, exagerîndu-i silabele, cu o mimică atît de nostimă, ca şi cînd ar fi fost un fel de mîncare pe care nu era pregătit s-o guste. Nu înţeleg niciodată despre ce naiba vorbesc.

Maggie decise că bărbatul era uşor cherchelit şi că îl plăcea foarte mult.

— Nici ei de altfel.

— Asta e! Ridică paharul şi bău cu convingere. Nici ei de altfel. Doar fanfaronadă. Dar dacă i-aş spune asta lui Anne, ştii, Anne e nevastă-mea, mi-ar arunca una din privirile ei speciale.

Îşi îngustă ochii, se încruntă şi privi dispreţuitor. Maggie izbucni în rîs.

— Oricum, cui îi pasă de ce spun ei? Maggie îşi propti un cot pe masă şi îşi sprijini bărbia în pumn. Nu depinde viaţa nimănui de asta. Cu excepţia vieţii mele, îi trecu prin cap, dar alungă rapid gîndul. Nu credeţi că serate ca acestea sînt doar prilejuri ca oamenii să se îmbrace elegant şi să-şi dea importanţă?

— Sînt absolut de acord. Atît de complet era acordul lui, încît îşi ciocni paharul de al ei. În ce mă priveşte, ştii ce mi-aş fi dorit să fac în seara asta?

—Ce?

— Să stau în fotoliu, cu picioarele cocoţate pe perne, cu un pahar cu whisky în mînă şi să mă uit la televizor. Suspină plin de regrete. Dar nu puteam s-o dezamăgesc pe Anne sau pe Rogan, aşa că...

— Îl cunoaşteţi pe Rogan, deci?

— Ca pe propriul meu fiu. A devenit un bărbat minunat. Nu avea nici douăzeci de ani cînd l-am întîlnit prima dată. Tatăl lui şi cu mine făceam afaceri împreună, iar băiatul era nerăbdător să participe şi el. Cu un gest larg cuprinse toată galeria. Are o minte brici, mai adăugă.

— Şi cu ce afaceri vă ocupaţi?

— Bancare.

— Vă rog să mă scuzaţi. O voce feminină îi întrerupse, îşi ridică privirile şi o zări pe Patricia în cadrul uşii.

— Ah, iat-o şi pe iubirea mea.

În timp ce Maggie continuă să se holbeze la uşă, bărbatul se ridică de pe scaun şi o îmbrăţişa pe Patricia mai s-o sufoce. Reacţia Patriciei n-a fost nici de respingere nici de dezgust, doar un rîs spontan şi melodios.

— Tăticule, mă rupi în două.

Tălicule? se trezi Magie. Tatăl Patriciei Hennessy? Soţul Annei? Bărbatul ăsta încîntător era căsătorit cu sloiul ăla de femeie? Această căsătorie nu făcea decît să probeze că vorbele *pînă cînd moartea ne va*

despărți erau cele mai absurde silabe pe care ființele umane erau forțate să le rostească.

— Să ți-o prezint pe fiica mea. Cu vădilă mîndrie Dennis o răsuci pe Patricia. O frumusețe Patricia mea, nu-i așa?

— Într-adevăr. Maggie se ridică în picioare zîmbind reținut. E o plăcere să te revăd.

— Și pentru mine. Felicitări pentru succesul extraordinar obținut de expoziția ta.

— Expoziția ta? repetă Dennis fără expresie.

— N-am reușit să ne prezentăm unul altuia. Rîzînd din toată inima, Maggie se îndreptă spre Dennis cu mîna întinsă. Sînt Maggie Concannon, domnule Connelly.

— Oh! exclamă Dennis și nu mai spuse nimic pe moment, muncindu-și creierul să-și amintească dacă spusese ceva insultător. A fost o plăcere, reuși să spună simțindu-și mintea blocată.

— Într-adevăr o plăcere, sincer. Mulțumesc pentru cele mai frumoase zece minute pe care le-am avut de cînd am intrat pe ușa acestei clădiri.

Dennis zîmbi. Femeia asta părea absolut sinceră ?i normală pentru un artist.

— Și sincer, îmi plac culorile și formele, adăugă, sperînd să i se ierte stîngăcia.

— Și acesta este cel mai frumos compliment ce mi s-a făcut în această seară.

— Tăticule, te caută mama. Patricia scutură cîteva fire de tutun de pe reverul tatălui ei. Gestul, pe care şi ea îl făcuse de nenumărate ori cu tatăl ei, îi strînse dureros inima lui Maggie.

— Atunci e mai bine s-o lăsăm să mă găsească. Privi înapoi la Maggie şi cînd ea îi zîmbi, zîmbi şi el. Sper din tot sufletul să ne mai întîlnim, domnişoară Concannon.

— Şi eu.

— Nu vii cu noi? întrebă Patricia.

— Nu, mai rămîn puţin, răspunse Maggie, nedorind s-o reîntîlnească pe mama Patriciei.

Privirea strălucitoare se stinse imediat ce paşii lor se îndepărtară. Stătea pe scaun, singură, în bucătăria scăldată în lumină. Era atîta linişte, încît începu să creadă că în toată clădirea nu se mai afla nimeni în afară de ea.

Dorea să creadă că este singură. Mai mult, dorea să creadă că tristeţea subită ce o cuprinsese se datora nu mai faptului că îi era dor de dealurile şi cîmpiile verzi de acasă, de orele nesfîrşite de singurătate în care doar zgomotul cuptorului şi propria ei imaginaţie îi erau tovarăşi.

Dar nu era numai atît. În această seară, cea mai frumoasă din toată viaţa ei, nu avea pe nimeni lîngă ea. Nici unul din oamenii aceia strălucitori de la etaj n-o cunoştea, n-o înţelegea şi nimănui nu-i păsa de

ea. Nu exista nimeni la etaj s-o aştepte pe Maggie Concannon.

Mă am pe mine, gîndi, şi se ridică de pe scaun. Adică tot de ce are nevoie un om. Munca ei fusese bine primită. Nu era prea dificil să-ţi dai seama de adevăr printre toate acele fraze fanteziste şi pompoase. Oamenilor din lumea lui Rogan le plăcuse ceea ce făcuse ea şi era doar primul pas.

Mi-am găsit drumul, îşi spuse, ieşind din bucătărie. Făcuse primul pas pe cărarea ce ducea spre glorie şi bogăţie, cărare care îi ocolise pe cei din familia Concannon în ultimele două generaţii. Şi va face totul singură.

Lumina şi muzica se rostogoleau în valuri de la etaj. Zăbovi o clipă la piciorul scării cu mîna pe balustradă şi piciorul pe prima treaptă. Apoi, cu o mişcare bruscă se întoarse şi ieşi grăbită în noaptea de afară.

Cînd pendula bătu ora unu, Rogan îşi smulse cravata elegantă şi înjură. Femeia asta, îşi spunea în timp cel măsura în lung şi în lat holul spaţios, merita să fie strîns de gît, nici mai mult nici mai puţin. Dispăruse ca un fum în mijlocul unei petreceri strălucitoare, organizată în folosul ei. Lăsîndu-l, la acest gînd sîngele începu iar să-i fiarbă, să inventeze tot felul de scuze prosteşti.

Ar fi trebuit să ştie că o femeie cu temperamentul ei nu putea să se comporte rezonabil. Trebuia să se

fi gîndit mai bine înainte de a-i da un loc atît de important în propriile lui ambiţii, în speranţele de viitor ale afacerilor lui.

Cum naiba a putut să spere că va putea înfiinţa o galerie de artă irlandeză cînd primul artist irlandez selectat, şlefuit şi prezentat de el, dispare în chiar ziua vernisajului, ca un copil irresponsabil?

Iar acum, trecuse de miezul nopţii şi nu dăduse nici un semn de viaţă. Succesul strălucit al expoziţiei şi propria lui satisfacţie pentru lucrul bine făcut se acoperiseră de nori precum cerul din preţiosul ei ţinut natal. Nu putea face nimic decît să aştepte.

Şi să se îngrijoreze.

Ea nu cunoştea Dublin-ul. Pentru o femeie cu frumuseţea şi cu farmecul ei, dar singură, existau încă în oraş zone periculoase. Mai exista întotdeauna şi posibilitatea unui accident. Gîndul acesta îi provocă dureri în ceafă.

Se îndrepta deja cu paşi mari spre telefon pentru a suna la spitale, cînd auzi uşa de la intrare deschizîndu-se. Se întoarse şi se îndreptă spre hol.

Ea era, întreagă, şi după cîte îşi putea da seama în lumina orbitoare a candelabrului, nu era rănită. Imagini de coşmar, în care o vedea asasinată, îi trecură prin capul care-l durea.

— Pentru Dumnezeu, unde ai fost?

Maggie sperase ca el să fi plecat la vreun club select unde să ciocnească cîteva pahare cu prietenii.

Dar pentru că nu se întîmplase aşa, îi zîmbi şi înălţă din umeri.

— Oh, pe afară, prin împrejurimi. Dublinul tău este un oraş frumos în timpul nopţii.

O privea cu pumnii strînşi, aproape gata s-o lovească.

—Vrei să spui că te-ai plimbat prin oraş pînă la unu noaptea?

— Aşa de tîrziu este? Înseamnă că m-am rătăcit. Atunci, nu-mi rămîne decît să-ţi spun noapte bună.

— Nu, n-o s-o faci. Înainta cu un pas spre ea. Dar trebuie să faci altceva: să-mi dai o explicaţie pentru comportarea ta.

— Comportarea mea este un lucru pe care nu trebuie să-l explic nimănui, dar dacă ai fi mai explicit, s-ar putea să fac o excepţie.

— În seara aceasta au fost aici aproape două sute de oameni, strînşi numai pentru folosul tău. Şi te-ai purtat cu ei incredibil de grosolan.

— Dar nu-i deloc aşa. Mult mai obosită decît voia să admită, trecu pe lîngă el în salon, îşi scoase pantofii incomozi cu tocuri înalte şi îşi propti picioarele obosile pe unul din scaunele alăturate. Adevărul este că am fost atît de incredibil de politicoasă, încît mi s-au strepezit dinţii. Şi pentru numele lui Dumnezeu, sper că nu voi mai fi obligată să-i zîmbesc nici unui muritor cel puţin o lună de-acum

încolo. Nu mi-ar strica puţin din coniacul tău faimos, Rogan. E cam frig afară noaptea.

Abia acum observă Rogan că ea nu purta nimic peste rochia neagră.

— Unde naiba îţi este mantoul?

— N-am aşa ceva. Va trebui să-ţi notezi în carneţel: să-i achiziţionăm lui Maggie un mantou de seară adecvat, zise ea, întinzînd mîna după paharul cu coniac.

— La dracu', ai mîinile îngheţate. Eşti inconştientă?

— Se vor încălzi imediat. Maggie ridică mirată din sprîncene cînd îl văzu aplecîndu-se să aprindă focul în şemineu. Cum se poate, unde-s servitorii?

—Taci din gură. Singurul lucru pe care nu ţi-l voi tolera în noaptea asta este sarcasmul. A ieşit cum am plănuit şi am luat totul.

Flăcările prindeau viaţă datorită lemnelor uscate, în lumina lor, Maggie îi văzu faţa crispată de supărare, întotdeauna considerase că cel mai bun mijloc de a trata cu un bărbat furios era contraatacul.

— Nu ţi-am dat nimic de luat. Sorbi coniac şi ar fi binecuvîntat căldura plăcută pe care i-o producea licoarea aurie, dacă nu ar fi fost privirile furioase pe care şi le aruncau unul altuia. Am venit la expoziţia ta, nu-i aşa? Într-o rochie convenabilă, cu cel mai amabil şi mai prostesc zîmbet lipit pe faţă.

—A fost expoziţia ta, i-o întoarse el, scurt. Eşti cea mai nerecunoscătoare, cea mai egoistă şi mai nepoliticoasă creatură.

Oricît de obosilă se simţea, nu-i putea permite să vorbească astfel. Se ridică în picioare şi îl înfruntă.

— Nu te contrazic. Sînt exact cum spui şi am fost asta toată viaţa. Din fericire pentru amîndoi, ai de-a face numai cu munca mea.

— Ai măcar idee cîl timp, cît efort şi cîtă cheltuială a însemnat această expoziţie?

— Ăsta-i domeniul tău. Vocea îi era la fel de rigidă ca şi spatele. M-ai atenţionat de la bun început. Şi am fost acolo, am stat mai mult de două ore, frecîndu-mă de străinii aceia.

— Mai bine ai învăţa că un patron nu este niciodată un străin şi că grosolănia nu este niciodală atrăgătoare.

Tonul lui liniştit şi controlat pătrunse ca o sabie prin armura ei de apărare.

— N-am promis niciodată să stau loată seara. Am simţit nevoia să fiu singură. Atîta tot.

— Şi că colinzi străzile noaptea? Răspund de tine cît timp te afli aici, Maggie. Pentru numele lui Dumnezeu, eram pe punctul să sun la poliţie.

— Nu eşti răspunzător pentru mine, nimeni nu e, doar eu. Dar în ochii lui putea citi acum nu numai supărare dar şi îngrijorare sinceră. Dacă ţi-am

produs neplăceri, îmi cer scuze. Pur şi simplu am ieşit să mă plimb.

— Ai plecat să te plimbi şi ţi-ai lăsat prima ta expoziţie importantă fără să spui un cuvînt?

— Da. A trebuit să ies! Nu mai puteam respira. Nu mai puteam suporta. Toţi oamenii aceia privindu-mă, privindu-mi opera, şi muzica, şi luminile. Totul atît de frumos, atît de perfect. N-am crezut că mă pot speria în aşa hal. Şi cred că a început din prima zi cînd mi-ai arătat salonul şi piesele mele puse în valoare ca într-o feerie.

— Ai fost înspăimîntată?

— Da, da, dracu' să te ia. Eşti fericit să auzi asta? Am fost îngrozită cînd ai deschis uşa şi am privit înăuntru şi am văzut ce ai făcut. Abia am putut vorbi. Asta mi-ai făcut, spuse furioasă. Ai deschis cutia Pandorei şi ai descătuşat toate speranţele, temerile şi dorinţele mele. Tu nu poţi şti cum este să ai dorinţe, unele chiar teribile, de care să nu fi avut habar.

Acum, Rogan o studia: fildeş şi flacără într-o rochie neagră şi strîmtă.

— Oh, dar pot, spuse liniştit. Sigur că pot. Trebuia să-mi fi spus, Maggie. Vocea îi era caldă acum şi făcu un pas spre ea.

Maggie îşi ridică braţele să-l oprească.

— Nu, nu mă atinge. N-aş suporta gentileţea ta, tocmai acum. Mai ales cînd ştiu că nu o merit. Am

greşit şi am plecat în felul acesta. A fost un gest egoist şi nerecunoscător din partea mea. Lăsă braţele să-i cadă neajutorate. Iar acolo sus, la etaj, nu era nimeni căruia să-i pese de mine. Nimeni. Şi asta mi-a sfîşiat inima.

Deodată arăta atît de delicată şi de vulnerabilă, încît făcu ceea ce îi ceruse şi n-o atinse. Îi era teamă că dacă ar fi făcut-o, l-ar fi plesnit.

— Dacă mi-ai fi spus cît de important era pentru tine, ţi-aş fi adus familia aici, Maggie.

— N-ai fi avut succes cu Brianna. Cît despre tata, Dumnezeu ştie că nu-l poţi învia. Vocea i se frînse, trădînd-o. Cu un sunet gîtuit îşi apăsă mîna pe gură. Cred că sînt prea obosită. Se străduí să-şi controleze vocea. Sînt prea încordată din cauza prea multor emoţii. Îţi datorez scuze pentru că am fugit aşa cum am fugit şi toată recunoştinţa pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Rogan ar fi preferat furia sau lacrimile ei decît această politeţe deconcertantă. Nu-i rămînea decît să se poarte la fel.

— Lucrul cel mai important este că expoziţia a fost un succes.

— Da. Ochii ei scînteiară în lumina focului. Acesta este cel mai important lucru. Acum te rog să mă scuz dar vreau să mă culc.

— Bineînţeles, Maggie. Încă ceva.

Ea se întoarse. Rogan stătea în fața focului, flăcările dansînd aurii în spatele lui.

—Da?

— Acolo sus, la etaj, eram eu și îmi păsa teribil de tine. Poate că data viitoare o să-ți amintești și o să fii mulțumită.

Maggie nu răspunse și Rogan auzi doar foșnetul rochiei cînd ea traversă holul și urcă scara, apoi zgomotul ușii de la dormitor, închizîndu-se.

Rămase mult timp privind focul din vatră. O jerbă de scîntei țîșni din bușteanul crăpat de căldură, iar fumul pufni din cauza vîntului. Scînteile plouau pe paravanul de protecție, se împrăștiau pe dale și se stingeau. Și realiză că Maggie era la fel de capricioasă în comportare și la fel de strălucitoare ca focul. La fel de periculoasă și de elementară.

Iar el era îndrăgostit de ea cu disperare.

Capitolúl 10

—Cum adică a plecat? Rogan se ridică de la birou şi îl fulgeră cu o privire furioasă pe Jospeh. Bineînţeles că n-a plecat.

— Ba a plecat. Acum o oră a trecut pe la galerie să ne spună la revedere. Scotocindu-se prin buzunare, Joseph scoase la iveală un plic. Şi m-a rugat să-ţi dau asta.

Rogan luă plicul şi-l aruncă pe birou.

—Vrei să spui că s-a întors la Clare? A doua zi după vernisajul propriei expoziţii?

— Da, şi chiar în mare grabă. Nici n-am avut timp să-i arăt comentariile din reviste. Joseph începu să-şi răsucească inelul de aur din ureche. Îşi rezervase deja loc pentru zborul spre Shannon. Mi-a spus că are numai cîteva clipe să ne spună la revedere şi Dumnezeu să ne binecuvînteze, mi-a dat plicul pentru tine, m-a sărutat şi a dispărut. Zîmbi. Semăna cu un mic uragan. Ridică din umeri. Îmi pare rău, Rogan, dacă aş fi ştiut că vrei să rămînă, aş fi

încercat s-o reţin. Nu cred că aş fi avut succes, dar aş fi încercat.

— N-are nici o importanţă. Se lăsă cu grijă pe scaun. Cum părea?

— Nerăbdătoare, grăbită, distrată. Aproape ca întotdeauna. Tot ce mi-a spus a fost că dorea să se întoarcă acasă, la munca ei. N-am fost sigur că ştiai de hotărîrea ei, aşa că m-am gîndit să trec pe aici şi să-ţi spun personal. Am întîlnire cu generalul Fitzsimmons şi era în drumul meu.

— Mulţumesc. Voi sta la galerie pînă la ora patru. Transmite salutările mele generalului.

— Să nu uit, generalul a mai adăugat cinci mii de lire pentru *Abandon*.

— Nu e de vînzare.

După ce Joseph închise uşa în urma lui, Rogan luă plicul. Îşi abandonă lucrul şi deschise plicul, folosindu-se de cuţitul cu mîner de abanos. Recunoscu imediat scrisul frumos şi grăbit al lui Maggie şi propria lui hîrtie de scris de culoarea untului.

Dragă Rogan,

Cred că vei fi foarte supărat că am plecat aşa de brusc, dar n-am putut face altfel. Am nevoie să fiu acasă, înapoi la lucru, şi nu am de gînd să mă scuz pentru asta. Îţi mulţumesc încă o dată. Sînt sigură că vei încerca să-mi telefonezi, aşa că vreau să te previn că n-o să răspund, cel puţin pentru un timp.

Te rog să transmiţi urările mele de bine bunicii tale. Şi nu mă deranjează dacă te vei gîndi din cînd în cînd la mine.

Maggie.

P.S. Şi încă un lucru. S-ar putea să te amuze să afli că duc cu mine acasă şase din reţelele lui Julien, acesta este numele bucătarului lău, în cazul în care nu-l ştii. Julien crede că sînt încîntătoare.

Rogan citi scrisoarea încă o dată, înainte de a o pune deoparte. E mai bine aşa, îşi spuse. Amîndoi vor fi mai fericiţi şi mai productivi avînd întreaga Irlandă între ei. El, sigur va fi. E foarte greu să fii productiv în preajma unei femei de care eşti îndrăgostit pînă peste cap şi care te frustrează în toate modurile posibile.

Şi cu puţin noroc, aceste sentimente care crescuseră în sufletul lui se vor estompa cu timpul şi datorită distanţei.

Deci... Împăturî scrisoarea şi o puse în sertar. Era bucuros că plecase, mulţumit că realizase primul pas din planurile lui privind cariera ei, fericit că Maggie îi dăduse din neatenţie, timpul necesar să-şi lămurească propriile emoţii confuze.

— La dracu', murmură. Îi era deja dor de ea.

Cerul avea culoarea unui ou de prihor şi era la fel de limpede ca un izvor de munte. Aşezată pe parapetul scării ce ducea la uşa casei ei, cu coatele pe genunchi, Maggie era preocupată doar să respire

aerul pur. Dincolo de gardul grădinii şi de aleile de fucsia în floare, putea vedea verdele plin de sevă al dealurilor şi al văii. Şi mai departe, într-o zi aşa de limpede şi strălucitoare, se zăreau munţii întunecaţi.

Privirea îi fu întunecată pentru o clipă de zborul unei cotofene care, ca o săgeată, trecu peste gardul viu şi se pierdu în masa de verdeaţă.

Una din vacile lui Murphy mugi şi o alta îi răspunse. Ecoul îi aduse zgomotul monoton al unui tractor, dar peste toate stăruia mugetul ca de valuri al cuptoarelor ei pe care le aprinsese imediat ce sosise.

Florile ei minunate străluceau în lumina soarelui, begoniile de un roşu aprins se amestecau cu lalelele tîrzii şi cu sulițele delicate ale nemţişorului de cîmp. Putea să deosebească mirosul rozmarinului şi comlarului precum şi parfumul puternic al trandafirilor sălbatici ce se legănau ca nişte dansatori în briza uşoară şi dulce.

Clopoţeii de sticlă montaţi deasupra uşii cîntau melodios în bătaia vîntului.

Dublinul, cu străzile lui aglomerate, părea foarte departe. Pe panglica şoselei din valea de dedesubt, văzu un camion roşu, mic şi strălucitor ca o jucărie, care cotea pe a alee şi îşi începea urcuşul spre o căsuţă.

Ajunsese acasă exact la ora ceaiului, îşi spuse, şi privi în jur mulţumită.

Mai întîi auzi cîinele, lălratul lui gros şi gutural, apoi foşnetul din tufişuri a anunţat-o că păsările zburaseră speriate. Vocea surorii ei pluti prin aer, amuzată şi indulgentă.

— Lasă păsărelele în pace, Con, teroristule!

Cîinele latră din nou şi, cîteva clipe mai tîrziu, sărea pe poarta grădinii. Dădu precaut din coadă cînd o zări pe Maggie.

— Dă-te jos de-acolo, îi porunci Brianna. Vrei ca Maggie cînd s-o întoarce să găsească poarta dărîmată şi....? Ah! Se opri, lăsîndu-şi o mînă pe capul masiv al cîinelui-lup cînd îşi văzu sora. N-am ştiut că te-ai întors. Şi faţa i se luminâ de zîmbet în timp ce intra pe poartă.

— Abia am sosit. În următoarele clipe, Maggie a trebuit să primească manifestările de bucurie ale lui Concoban pînă cînd comanda severă a Briannei l-a făcut să se aşeze. S-a întins lîngă Maggie, cu labele din faţă pe picioarele ei, ca şi cînd ar fi vrut să se asigure că nu va pleca din nou.

— Am avut puţin timp liber, începu Brianna şi m-am gîndit să-ţi îngrijesc grădina.

— Mi se pare minunată aşa cum este.

— Întotdeauna ai spus aşa. Ţi-am adus puţină pîine. Am copt-o azi-dimineaţă. Voiam s-o pun în congelatorul tău. Simţindu-se stînjenită, Brianna îi întinse coşul. Ceva nu era în regulă, se gîndi ea.

Ceva ce se ascundea în spatele privirii calme şi reci a surorii ei. Cum a fost la Dublin?

— Aglomerat. Maggie puse coşul lîngă ea pe parapet. Mirosul care venea din coş era aşa de ademenitor, încît dădu şervetelul la o parte şi rupse o bucată de pîine rumenită. O împărţi în două şi o parte o aruncă lupului. Concoban o prinse din zbor, o înghiţi întreagă şi îşi dezveli colţii într-un rînjet de satisfacţie. Eşti o fiară pofticioasă şi lacomă, nu-i aşa? Îi mai aruncă o bucăţică, înainte de a se ridica. Am ceva pentru tine, Brianna.

Maggie intră în casă, lăsînd-o pe Brianna pe alee. Cînd se întoarse, îi înmînă Briannei o cutie şi un plic.

— Nu trebuia să-mi cumperi nimic, începu Brianna, dar se opri. Se simţea vinovată şi pe drept cuvînt. Odată acceptată această vinovăţie, deschise cutia. Oh, Maggie, dar e o minunăţie. Cel mai frumos lucru pe care l-am avut vreodată. Ridică broşa în soare, privind-o cum străluceşte. Nu trebuia să-ţi cheltuieşti banii.

— Sînt banii mei şi fac ce cred eu de cuviinţă cu ei, spuse Maggie scurt. Şi sper că o s-o porţi la altceva decît la şorţul de bucătărie.

— Dar nu port şorţul mereu, spuse Brianna liniştit. Puse broşa cu grijă în cutie şi cutia în buznar. Mulţumesc, Maggie, aş vrea...

— Dar nu te-ai uitat în plic. Maggie ştia ce ar fi vrut sora ei, dar nu voia să audă părerea de rău a

Briannei că nu a fost la Dublin alături de ea. Nu mai avea nici o importanţă acum.

Brianna îşi studie sora şi nevăzînd vreun semn de blîndeţe pe faţa ei, spuse:

— Atunci, e-n regulă. Deschise plicul şi scoase o foaie de hîrtie. Oh, Doamne! Oricît de frumoasă şi strălucitoare era broşa, nu se compara cu asta. Amîndouă ştiau. Reţete. Şi aşa de multe. Sufleuri şi prăjituri şi, ah, uită-te la puiul ăsta. Trebuie să fie minunat.

— Este. L-am gustat eu însămi. Maggie clătină din cap la reacţia Briannei, aproape oftînd. Şi supa este grozavă, mi s-a spus că toată şmecheria constă în plantele adăugate.

— De unde ai făcut rost de ele? Brianna îşi muşcă buza de jos, studiind paginile din mîna ei ca şi cînd ar fi conţinut toate comorile umanităţii.

— De la bucătarul lui Rogan. E francez, ştii?

— Reţete de la un maestru francez, repetă Brianna cu respect.

— I-am promis că o să-i trimit cîteva din reţetele tale, la schimb.

— Ale mele? tresări Brianna, ca trezită din vis. De ce? Nu-l pot interesa reţetele mele.

— Ba pot şi îl interesează, i-am ridicat în slăvi plăcinta la cu icre de peşte şi ghiveciul cu carne, tipic irlandez, i-am dat cuvîntul că o să-i trimit reţetele.

— Bineînțeles că așa o să facem, dar nu mi-am imaginat, mulțumesc Maggie. E un cadou minunat. Brianna făcu un pas s-o îmbrățișeze, apoi se opri, văzînd răceala din atitudinea lui Maggie. Nu vrei să-mi povestești cum a fost? Am tot încercat să-mi imaginez, dar n-am reușit.

— A mers destul de bine. O mulțime de oameni au fost prezenți. Se pare că Rogan se pricepe să le stîrnească interesul. Era și o orchestră și chelneri în costume albe servind cupe de șampanie și platouri de argint cu aperitive.

— Trebuie să fi fost foarte frumos. Sînt atît de mîndră de tine!

Ochii lui Maggie înghețară.

— Oare?

— Știi bine că sînt.

— Ceea ce știu foarte bine este că am avut nevoie de tine acolo. La naiba, Brie, am avut nevoie de tine acolo.

Con lătră la strigătul lui Maggie și privi nedumerit de la una la alta.

— Aș fi fost acolo dacă aș fi putut.

— Nimeni nu te-a oprit, decît ea. Tot ce ți-am cerut a fost o noapte din viața ta. Una singură. N-am avut pe nimeni acolo, nici familie, nici prieteni, pe nimeni care să mă iubească sau să-i pese de mine. Pentru că ai ales-o pe ea, ca întotdeauna; ea contează, mai mult decît mine, decît tata, chiar decît tine însăți.

— Nu s-a pus problema de a alege.

—Totdeauna se pune problema de a alege, spuse Maggie rece. Ai lăsat-o să-ţi ucidă sufletul Brianna, aşa cum l-a ucis şi pe al tatei.

— Asta e cruzime, Maggie.

— Da, este. Ea va fi prima care să-ţi spună cît sînt de crudă. Crudă, marcată de păcat şi condamnată pentru iad. Ei bine, mă bucur că sînt rea. Am ales mai bine iadul decît să-mi pun cenuşă pe cap şi să sufăr în tăcere pentru răi aşa cum faci tu. Maggie se întoarse şi puse mîna rigidă pe clanţa uşii. Oricum, am petrecut această noapte importantă din viaţa mea fără tine sau altcineva şi a mers deslul de bine. Cred că or să vîndă unele din piesele mele. În cîteva săptămîni o să-ţi pot da bani.

— Nu vreau să te jignesc, Maggie. Propria mîndrie a Briannei se resimţi în tonul rece al vocii. Nu-mi pasă de bani.

— Mie da, spuse Maggie şi trînti uşa.

În următoarele trei zile n-a deranjat-o nimeni. Telefonul n-a sunat. Nimeni n-a bătut la uşa ei. Şi chiar dacă ar fi căutat-o cineva, n-ar fi răspuns. Îşi petrecuse aproape fiecare minut în atelierul de sticlărie, şlefuind, perfecţionînd, turnînd în sticlă imaginile pe care le avea minte sau pe care le schiţase pe hîrtie.

În ciuda pretenţiilor lui Rogan cu privire la utilitate acestor schiţe, Maggie le prinsese cu cîrlige pe sîrmă

sau cu magneţi pe perete, astfel încît acest colţ al studioului începuse să semene cu camera obscură a unui fotograf, în care fotografiile aşteptau să se usuce.

Se arsese de două ori din cauza grabei, o dată suficient de rău ca s-o facă să se oprească şi să-şi acorde primul ajutor. Acum, aşezată pe scaun, dădea formă cu grijă şi meticulozitate, a ceea ce în viziunea ei ar fi trebuit să fie platoşa unui indian apaş.

Era o muncă grea, din care curgea multă sudoare şi care cerea o exactitate deplină. Întrepătrunderea de culori şi forme, conform ideii pe care o avea în minte necesita multă migală şi sute de drumuri înapoi la suflător.

Dar cînd era vorba de munca ei, Maggie avea multă răbdare. Flăcări albe şi fierbinţi se prelingeau prin uşile deschise ale cuptorului, aruncînd valuri de căldură. Ventilatorul obosit, ce murmura ca un motoraş, reuşea să menţină fumul, ce învelea sticla ca o manta, de o nuanţă irizată, protejîndu-i astfel plămînii.

Timp de două zile lucrase cu chimicale, amestecînd şi experimentînd ca un cercetător nebun pînă cînd obţinuse culoarea perfectă. Folosise cupru pentru turcoazul intens, fierul pentru auriul strălucitor, manganul pentru albastrul imperial. Roşul, purpuriul pe care şi-l dorise, îi dăduse cel mai mult de furcă,

aşa cum îi dă oricărui artist în sticlă. Tocmai la asta lucra acum, încercînd să introducă placa purpurie între două straturi de sticlă transparentă. Folosise din nou cuprul, adăugînd agenţi reducători în topitură pentru a asigura puritatea culorii. Deşi otrăvitoare şi potenţial periculoasă chiar în condiţii controlate, alesese cianura de sodiu.

Chiar şi în acest fel luseseră necesare măsuri speciale de protecţie pentru a împiedica roşul să se închidă la culoare.

Prima parte a noii secţiuni fusese suflată, rotită şi scoasă cu grijă de pe axul de fier. Folosindu-se de nişte beţe lungi, extrase slicla topită şi multicoloră şi îi dădu o formă de egretă diafană.

În timp ce lucra la cea de a doua egretă, respectînd procedeul, transpiraţia i se scurgea în baticul colorat cu care îşi legase fruntea.

Iar şi iar, se ducea la suflător nu numai pentru a menţine sticla fierbinte, dar şi pentru a preveni apariţia tensiunilor termice care ar fi putut duce atît la plesnirea piesei cît şi a inimii artistului.

Pentru a-şi feri mîinile de arsuri, picura apă peste teava. Numai vîrful trebuia menţinut fierbinte.

Voia ca peretele platoşei să fie suficient de subţire pentru ca lumina să se reflecte prin el. Acest lucru necesită alte drumuri de du-te-vino pentru a-l încălzi, urmate de o muncă plină de răbdare şi exactitate cu

diverse instrumente pentru a-l netezi şi a-l bomba uşor, aşa cum îşi dorea.

După multe ore de muncă continuă şi istovitoare, duse piesa în cuptorul de călire şi închise suflătorul. Abia după ce fixă temperatura şi timpul, simţi crampele din mîini, nodurile dureroase din umeri şi ceafă.

Şi golul din stomac.

Nu voi mînca singură acasă, se hotărî. Seara aceasta se cere sărbătorită cu o friptură şi o cană cu bere într-un local.

Maggie nu se întrebă de ce tînjise după singurătate şi îşi dorea acum o companie. Era acasă de trei zile şi nu vorbise cu nimeni în afară de Brianna. Şi alunci, doar cîteva cuvinte şi acelea arţăgoase.

Acum îi părea rău că se purtase aşa şi că nu încercase să înţeleagă şi poziţia Briannei. Sora ei fusese întotdeauna la mijloc, cel de al doilea copil, nedorit, într-o căsnicie pe ducă. În loc să se repeadă la sora ei aşa cum o făcuse, mai bine ar fi preluat ceva din grija acesteia pentru mama lor. Şi ar fi putut să-i spună Briannei ce aflase de la Christine Sweeney. Ar fi fost interesant să vadă reacţia Briannei cînd i-ar fi povestit despre trecutul mamei lor.

Dar toate acestea puteau să aştepte. Tot ce îşi dorea acum era o oră cu oameni pe care-i cunoştea, cu o mîncare caldă şi o bere rece în faţă. Numai aşa

putea să uite orele istovitoare de muncă şi faptul că, totuşi, aştepta un telefon de la Rogan.

Pentru că seara era caldă şi dorea să-şi dezmorţească muşchii, încalecă pe bicicletă şi se îndreptă spre satul aflat la trei mile depărtare.

Începuseră zilele lungi de vară. Soarele strălucitor şi căldura plăcută îi ţinea pe fermieri pe cîmp mult timp după masa de seară. Drumul îngust şi şerpuitor era flancat pe ambele părţi de garduri vii înalte, care îi dădeau impresia că trecea printr-un tunel frumos mirositor. Trecu pe lîngă un automobil şi-i făcu semn cu mîna şoferului. Pedalînd voinicește, mai mult din plăcere decît din grabă, Maggie ţîşni din tunelul de verdeaţă într-o vale a cărei frumuseţe pură îţi tăia respiraţia.

Soarele stătea atîrnat de acoperişul de tablă al hambarului de fîn şi îi cădea drept în ochi, orbind-o. Drumul devenise mai neted, dar rămînea la fel de îngust, îşi încetini ritmul pentru a se bucura de briza serii şi de ultimele raze ale soarelui.

Aerul mirosea a caprifoi, a fîn şi a iarbă proaspăt cosită. Irascibilitatea şi neastîmpărul care o stăpîniseră de cînd se întorsese, începeau să se molcomească.

Trecu pe lîngă căsuţele, cu rufe întinse la uscat pe frînghie şi copii jucîndu-se în curte, pe lîngă ruine de castele încă maiestuoase, cu pietrele lor cenuşii şi fantomele strămoşilor, o mărturie al unui mod de

viaţă care încă mai stăruia. Luă o curbă, privi strălucirea rîului care curgea prin iarba înaltă şi o coti spre sat.

Casele erau acum mai multe şi aşezate una lîngă alta. Unele din noile construcţii primiră privirea ei dezaprobatoare. Erau în stil de bloc, urîte pentru ochiul ei de artist şi, de obicei, de o culoare murdară. Doar grădinile, îngrijite şi viu colorate, le salvau de urîţenie.

Ultima curbă lungă o aduse chiar în centrul satului. Trecu pe lîngă măcelărie, farmacie, pe lîngă magazinul alimentar al lui O'Ryan şi pe lîngă hotelul îngrijit care aparţinuse cîndva bunicului ei.

Maggie se opri pentru o clipă să studieze clădirea, încercînd să şi-o imagineze pe maică-sa, ca domnişoară, locuind acolo. O domnişoară frumoasă, după spusele lui Christine Sweeney, cu o voce de înger.

Dacă era adevărat, de ce în casa lor fusese aşa de puţină muzică? Şi de ce, se întrebă Maggie, nu se făcuse niciodată nici cea mai mică aluzie la talentul lui Maeve?

Va trebui să întrebe, hotărî Maggie. Şi probabil, că nu exista un loc mai bun pentru a afla răspunsuri decît la cîrciuma lui O'Malley.

În timp ce îşi împingea bicicleta de ghidon, Maggie observă o familie de turişti care trăgea cadru după cadru pe o cameră video, arătînd foarte

încîntaţi de ei înşişi că reuşiseră să imprime pe casetă imaginea unui sat irlandez pitoresc.

Femeia mînuia camera micuţă şi sofisticată, rîzînd, în timp ce o îndrepta spre soţul ei şi spre cei doi copii. Maggie ar fi trebuit să treacă prin cadru, cînd femeia ridică mîna şi o flutură.

— Bună seara, domnişoară.

— Bună să vă fie inima.

O notă bună pentru Maggie care nici măcar nu tresări cînd o auzi pe femeie şoptindu-i soţului:

— Nu-i aşa că are un accent încîntător? Întreab-o despre mîncare, John. Vreau neapărat s-o înregistrez mai mult.

— Ah... scuzaţi-mă.

Turismul nu putea face nici un rău satului, decise Maggie şi se întoarse spre ei făcîndu-le jocul.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Dacă nu vă deranjează. Căutăm un local unde să putem mînca. Ne puteţi recomanda unul?

— Bineînţeles că da. Şi pentru că ei păreau sincer încîntaţi de ea, Maggie îngroşă accentul vestic din vorbirea ei. Ei bine, dacă vreţi o cină extravagantă, cel mai bine ar fi să mergeţi pe drumul acesta un sfert de oră şi veţi avea o cină regească la *Castelul Dromoland*. Vă va uşura portofelul, dar papilele dumneavoastră gustative vor fi în al nouălea cer.

— Nu sîntem îmbrăcaţi pentru un local elegant, replică femeia. De fapt, am vrea ceva simplu, chiar aici în sat.

— Dacă nu aveţi nimic împotriva mîncării de cîrciumă, le făcu cu ochiul celor doi copii, care o priveau ca şi cînd ar fi coborît dintr-o farfurie zburătoare, atunci sînt sigură că localul lui O'Malley este cel mai indicat. Cartofii lui pai sînt la fel de buni ca oriunde.

— Asta înseamnă cartofi franţuzeşti, traduse femeia. Am sosit în dimineaţa aceasta din America, îi explică ea lui Maggie. Mi-e teamă că nu ştim prea multe despre obiceiurile locale. Copiii au voie în baruri, cîrciumi?

— Aceasta este Irlanda, doamnă. Copiii sînt bineveniţi oriunde. Uitaţi, O'Malley e acolo. Le arătă clădirea joasă de culoare închisă. Şi eu merg tot acolo. Vor fi încîntaţi să vă aibă la masă cu toată familia.

— Mulţumesc. Bărbatul îi zîmbi, copiii se zgîiră la ea, iar femeia trebui să-şi pună camera de luat vederi pe umăr. Vom încerca.

— Atunci poftă bună şi petrecere frumoasă în continuare. Maggie se întoarse şi se îndreptă spre O'Malley. Înăuntru era cam întuneric, plin de fum şi mirosea puternic a ceapă prăjită şi a bere.

— Ce mai faci, Tim? întrebă Maggie în timp ce se cocoţă pe scaunul de la bar.

— Ei poftim, cine ne onorează cu prezenţa! Tim îi zîmbi în timp ce umplea o halbă de bere. Dar tu ce mai faci, Maggie?

— Bine şi am o foame de lup. Schimbă cîteva saluturi cu o pereche de la una din mese şi cu cei doi bărbaţi care beau bere la bar. Vrei să-mi prepari şi mie unul din sandvişurile tale cu cotlet, Tim, cu un munte de cartofi pai? Între timp, dă-mi te rog, o halbă cu bere *Harp*.

Proprietarul răcni comanda lui Maggie peste umăr.

— Ia spune, cum a fost la Dublin? o întrebă în timp ce îi aduse berea.

— Să vă povestesc. Îşi propti coatele pe tejghea şi începu să descrie totul pentru patronii barului. În timp ce vorbea, familia americană îşi făcu apariţia şi se instala la o masă.

— Şampanie şi ficat de gîscă, zici? Tim clătină din cap. Nu-i minunat? Şi toţi oamenii ăia veniţi să-ţi vadă sticla ta. Tatăl tău ar fi mîndru de tine, fetiţo. Mîndru ca un păun.

— Sper. Inspiră profund cînd Tim îi puse farfuria în faţă. Adevărul este însă că prefer sandvişul tău cu cotlet, decît tot ficatul lor de gîscă.

Tim rîse din toată inima.

— Eşti cu adevăral fata noastră.

— Şi bunica tipului care mi-a aranjat expoziţa s-a întîmplat să fie o prietenă de-a bunicii, bunica O'Reilly.

— Nu se poate! Oftînd, Tim îşi scărpină pieptul. Ca să vezi ce mică e lumea.

— Aşa este, remarcă Maggie în treacăt. Ea este din Galway şi se cunoştea cu bunica de cînd erau copile. Au corespondat mulţi ani după ce bunica s-a mutat aici, păstrînd legătura, înţelegi?

— Grozav lucru. Un prieten vechi ţi-este cel mai bun prieten, cum zice proverbul.

— Bunica i-a scris despre hotel şi bineînţeles despre familie. I-a menţionat şi despre cît de frumos cînta mama.

—Oh, asta a fost cu mult timp în urmă. Forţîndu-se să-şi amintească, Tim se apucă să şteargă un pahar. Cu siguranţă înainte de a te fi născut tu. De fapt, acum dacă mă gîndesc, mama ta a cîntat chiar în acest local, o dată sau de două ori înainte de a renunţa.

— Aici? Ai auzit-o cîntînd aici?

— Bineînţeles. Maeve avea o voce aşa de dulce! A călătorit peste tot prin ţară. Aş spune chiar că timp de vreo zece ani abia am zărit-o pe aici. Apoi s-a întors pentru un timp. Mi se pare că doamna O'Reilley era bolnavă. Aşa că am rugat-o pe Maeve să cînte aici în cîteva seri, deşi nu eram de talia unor

orașe ca Dublin sau Cork sau Donnegal, pe unde concertase.

—A dat concerte? Timp de zece ani?

— Ei bine, nu știu dacă a fost chiar așa de la început. Din cîte mi-amintesc, Maeve era tare nerăbdătoare să plece cît mai departe. Nu-i plăcea să facă paturile într-un hotel dintr-un sat ca al nostru, trebuie s-o spun. Îi făcu cu ochiul încercînd să îndulcească asprimea vorbelor. Dar la vremea cînd s-a întors și a cîntat aici, reușise destul de bine. Apoi ea și Tom... ei bine, din momentul în care Tom a intrat aici și a auzit-o cîntînd, n-au mai avut ochi decît unul pentru altul.

— Și după ce s-au căsătorit, spuse Maggie cu grijă, n-a mai cîntat?

— Nu-ți mai bate capul. N-ar fi trebuit să vorbim despre asta. Adevărul este că totul s-a întîmplat demult și aproape că uitasem dacă n-ai fi deschis discuția.

Maggie se îndoia că maică-sa uitase. Cum s-ar simți ea însăși dacă dintr-un motiv sau altul ar fi nevoită să renunțe la arta ei? se întrebă pentru prima dată. Furioasă, tristă, plină de resentimente. Își privi mîinile și se gîndi ce ar deveni viața ei dacă n-ar putea să le mai folosească. Ce s-ar alege de ea dacă acum cînd își începuse drumul spre succes, acesta i-ar fi luat?

Privindu-şi propria carieră din acest unghi, începea să înţeleagă motivul comportamentului mamei ei, chiar dacă nu putea să-i găsească nici o scuză pentru cîtă amărăciune îi produsese în viaţă.

Maggie avea nevoie de timp să reflecteze asupra tuturor acestor lucruri şi să vorbească cu Brianna. Se juca cu halba de bere şi încerca să alăture femeia care fusese mama ei cu femeia care devenise.

Cît de mult din fiecare le transmisese Maeve fiicei sale? se întrebă Maggre.

— Ar trebuie să mănînci sandvişul ăla, îi zise Tim, luînd din raft o altă halbă. Nu-l mai studia atît.

— O să-l mănînc. Şi ca să-şi probeze vorbele, muşcă zdravăn. În local era cald şi bine. Mîine va fi timp suficient să deruleze filmul visurilor de altădată. Îmi mai dai o halbă, Tim?

— Bineînţeles, şi întinse mîna, cînd uşa localului se deschise din nou. Ei bine, se pare că este noaptea străinilor. Unde mi-ai fost, Murphy?

— Mi-ai dus lipsa, fiule? Văzînd-o pe Maggie, Murphy zîmbi cu toată gura şi se aşează lîngă ea la bar. Sper că pot să mă aşez lîngă celebritatea zilei.

— Presupun că îţi pot accepta această favoare, i-o întoarse Maggie. De data asta, oricum. Deci, Murphy, cînd ai de gînd să-i faci curte surorii mele?

Era o glumă veche de-a lor, care încă mai stîrnea chicoteli în jur. Murphy sorbi din paharul lui Maggie şi suspină.

— Draga mea, știu doar că în inima mea nu este loc decît pentru tine.

— Știu că ești un derbedeu. Maggie își luă berea înapoi. Murphy era un bărbat de o frumusețe sălbatică, în plină formă și puternic, cu pielea bătută de soare și vînt ca o scoarță de copac. Părul negru și buclat îi ajungea aproape de umeri și de sprîncene, scoțîndu-i în evidență ochii tot atît de albaștri ca sticla de cobalt din atelierul ei.

Nu are rafinamentul lui Rogan, se gîndi. Primitiv ca un țigan, dar cu o inimă la fel de largă și frumoasă ca valea pe care o iubea atît. Murphy era fratele pe care Maggie nu-l avusese niciodată, dar pe care și-l dorise dintotdeauna.

— M-aș însura cu tine și mîine, declară el în gura mare. Nimeni nu-l luă în seamă, cu excepția americanilor care priveau cu aviditate printre hohote de rîs. Dacă ai fi și tu dispusă.

— Atunci, poți sta liniștit, pentru că nu sînt dispusă. Dar am să te sărut ca să ai ce regreta. Vorbele fură imediat puse în practică și Maggie îl sărută lung și apăsat pînă cînd se despărțiră, zîmbindu-și unul altuia. Deci mi-ai dus dorul? întrebă Maggie.

—Nici un pic. Vreau și eu o halbă de bere Guinness, Tim, și același lucru pe care-l mănîncă celebritatea noastră. Șterpeli un cartof din farfuria lui Maggie. Am auzit că te-ai întors.

— Ah! Vocea ei deveni ceva mai rece. Ai văzut-o pe Brie?

— Nu, am auzit că te-ai întors, repetă el. Cuptorul tău.

— Aha!

— Soră-mea mi-a trimis cîteva decupaje din ziarele din Cork.

— Hmm. Ce mai face Mary Ellen?

— E bine. S-a aranjat şi copiii la fel. Murphy se căută prin buzunare, încruntîndu-se. Ah, iată-le. Scoase două decupaje de ziar, împăturite.

O femeie din Clare triumfă la Dublin, citi el. *Margaret Concannon a impresionat lumea artei prin expoziţia personală de la galeriile* Worldwide, *Dublin, duminică seara.*

— Lasă-mă să văd. Maggie îi smulse decupajul din mînă.

Domnişoara Concannon, artistă în sticlă suflată, şi-a atras preţuirea şi admiraţia tuturor celor prezenţi la vernisajul expoziţiei care a avut loc duminică seara, prin îndrăzneala şi complexitatea sculpturilor şi desenelor. Artista însăşi este la fel de delicată şi fragilă ca şi operele ei.

— Delicată şi fragilă, ha, ha! Maggie văzută de gazetari.

— Dă-mi-l înapoi.

Murphy continuă să citească tare:

—O tînără delicată şi fragilă de un excepţional talent şi frumuseţe. Poftim, tu însăţi, adăugă Murphy, rînjind. *Combinaţia uluitoare dintre carnaţia de culoarea fildeşului, părul roşu şi verdele intens al ochilor a fascinat în egală măsură ca şi operele ei, acest public iubitor de artă.* Worldwide, *una din cele mai mari şi mai prestigioase galerii din lume, se consideră norocoasă de a fi prezentat lucrările domnişoarei Concannon.*

Cred că artista este abia la începutul carierei sale, a declarat Rogan Sweeney, preşedintele galeriilor World wide. *Faptul că am putut aduce opera domnişoarei Con cannon în atenţia lumii este un privilegiu.*

—A zis el asta? Maggie se repezi să-i ia ziarul, da Murphy îl ţinu departe de mîna ei.

—A spus-o. Scrie aici negru pe alb. Şi acum lasă-m să termin. Oamenii vor să audă.

Într-adevăr, în local se făcuse linişte. Toţi ochii era aţintiţi asupra lui Murphy care termina de citit.

În anul viitor, Worldwide *va prezenta în marile oraş ale lumii cîteva din piesele domnişoarei Concannon, iar altele, selectate personal de artistă şi de domnul Sweeney, vor fi expuse permanent la Dublin.*

Mulţumit, Murphy puse decupajul de ziar pe tejgheaua barului, de unde îl luă Tim să-l studieze.

— Şi este şi poza, adăugă, despăturind o altă foaie de ziar. Poze de-ale lui Maggie cea cu pielea de

fildeş şi cîteva din sticlăriile ei. N-ai nimic de spus, frumoaso?

Maggie răsuflă adînc şi trase o buclă rebelă.

— Cred că ar trebui să spun: Băutură pentru toţi prietenii mei!

— Eşti foarte tăcută, Maggie Mae.

Maggie zîmbi auzind cuvintele cu care o alinta numai tatăl ei. Era aşezată mai mult decît confortabil în camionul lui Murphy, cu motorul torcînd liniştit, ca un motan, aşa cum de fapt se întîmpla cu toate maşinile acestuia. Bicicleta ei fusese urcată în partea din spate.

— Cred că sînt cam ameţită, Murphy. M-am îmbătat. Se întinse şi suspină. Şi... Îmi place foarte mult această stare.

— Ei, ai cîştigat acest drept. Maggie era mai mult decît ameţită şi de aceea Murphy îi suise bicicleta în camion înainte ca ea să protesteze. Cu toţii sîntem mîndri de tine, iar în ceea ce mă priveşte o să mă uit cu alţi ochi de acum încolo la sticla aia pe care ai făcut-o pentru mine.

— Aia este o vază, ţi-am mai spus, nu o sticlă. Poţi pune crengi frumoase sau flori de cîmp în ea.

De ce i-ar fi adus cineva crengi frumoase sau flori de cîmp în casă era ceva dincolo de înţelegerea lui.

— Deci, te întorci la Dublin?

— Nu ştiu, oricum, pentru moment, nu. Nu pot lucra acolo şi ceea ce vreau să fac acum este să

muncesc. Se încruntă la un tufiş de răchită, argintat de lumina lunii. Ştii, el niciodată nu s-a comportat ca şi cînd ar fi fost un privilegiu.

— Ce vrei să spui?

—Totdeauna am simţit că eu trebuie să mă simt privilegiată că el s-a arătat interesat de munca mea. Marele şi puternicul Sweeney acordîndu-i unui amărît de artist şansa de a obţine glorie şi bogăţie. Ei bine, am cerut eu glorie şi bogăţie, Murphy? Spune-mi!

O cunoştea bine şi îşi dădu seama după ton că era pusă pe ceartă, aşa că răspunse prudent.

— Nu pot şti, Maggie. Dar nu ţi le doreşti?

— Bineînţeles că da. Artă eu a gîscă? Am cerut eu aşa ceva? Nu, n-am cerut. Nu i-am cerut niciodată nici cel mai mic lucru, doar la început: să mă lase în pace. Şi a făcut-o? Aş! îşi încrucişa braţele pe piept. Ba mai mult, m-a tentat, Murphy, şi diavolul în persoană n-ar fi fost mai viclean şi mai convingător. Iar acum sînt prinsă în capcană, înţelegi, şi nu mai pot să mă întorc din drum.

Murphy îşi tuguie buzele şi frînă uşor în faţa porţii ei.

—Ai vrea să te întorci din drum?

— Nu. Şi asta e cel mai rău. Îmi doresc exact ceea ce el îmi spune că pot avea şi îmi doresc aşa de mult că aproape mă doare inima. Dar, pe de altă parte, nu vreau nici ca lucrurile să se schimbe. Vreau să fiu

lăsată în pace, singură, să lucrez. La dracu'! Nu cred că le pot avea pe amîndouă.

— Poţi avea tot ce-ţi doreşti, Maggie. Eşti prea încăpăţînată ca să le mulţumeşti cu mai puţin.

Ea rîse şi se întoarse să-l sărute.

— Oh, te iubesc, Murphy. De ce nu vii cu mine pe cîmp să dansăm sub clar de lună?

El zîmbi şi îi ciufuli părul.

— De ce să nu-ţi arunc bicicleta şi să nu te duci pe jos...

— Asta o s-o fac eu singură. Se dădu jos din camion, dar el fu mai rapid. Îi dădu jos bicicleta şi o rezemă de gard. Mulţumesc că m-ai condus, domnule Muldoon.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnişoară Concannon. Acum, e timpul să te duci la culcare.

Îşi luase bicicleta şi se strecurase deja pe poartă, cînd îl auzi cîntînd. Se opri în grădină ascultîndu-i vocea puternică şi dulce de tenor, ridicîndu-se în liniştea nopţii şi apoi dispărînd.

Singură, foarte singură, pe ţărmul spălat de valuri Singură, foarte singură, în castelul plin de lume. Castelul e vesel şi valurile sînt înalte Dar inima mea nu e aici, ci departe.

Zîmbi uşor şi sfîrşi cîntecul în minte.

Noapte şi zi inima mea zboară neîncetat întorcîndu-se mereu la bucuriile de altădată.

După cîte își amintea, balada se chema *Slievenamon* sau *Femeia de pe munte*. Ei bine, ea nu sătea pe un munte și nu avea un castel, dar putea să înțeleagă esența cîntecului. Salonul expoziției din Dublin fusese plin de lume și foarte vesel și, totuși, inima ei nu fusese acolo. Se simțea singură. Foarte singură.

Își duse bicicleta în spatele casei, dar în loc să intre, Maggie se îndreptă spre cîmp. E drept că își simțea corpul ușor și nu prea era sigură pe picioare, dar nu voia să piardă o astfel de noapte, dormind. Singură în pat. Și apoi, beată sau trează, nu se putea rătăci pe cîmpurile care cîndva fuseseră ale ei.

Auzi țipătul unei bufnițe și foșnetul a ceva care se ascundea în iarba înaltă dispre est. Deasupra capului, luna străjuia,ca un far luminos, un ocean plin de stele. Noaptea suspină misterios în jurul ei. Din vest veni murmurul de răspuns al pîrîului.

Toate acestea făceau parte din ceea ce își dorea. Măreția singurătății — de asta avea nevoie ea, de aer. Să aibă cîmpiile verzi în jurul ei, argintate acum de lumina lunii și a stelelor și, în depărtare, o luminiță — lampa din bucătăria lui Murphy.

Își aminti cum se plimba cu tatăl ei la fel ca acum, mînuța ei de copil fiind în siguranță în mîna lui mare și caldă. Nu-i vorbise niciodată despre arat sau semănat, doar de visuri. Totdeauna îi vorbise despre

visurile lui. Şi el nu-şi realizase, cu adevărat, nici unul.

Şi ceea ce era şi mai trist, se gîndi, era faptul că mama ei şi le găsise pe ale ei doar ca să le piardă din nou.

Oare cum o fi, se întrebă, să ai tot ce ţi-ai dorit atît de aproape, încît-să-l poţi atinge. Şi apoi să vezi cum îţi alunecă printre degete? Pentru totdeauna.

Şi nu era oare exact acest lucru cel de care se temea cel mai mult?

Se întinse pe spate în iarbă, cu capul vîjîindu-i de prea multă băutură şi de prea multe visuri. Stelele continuau să clipească, iar luna, ca o monedă de argint, privea în jos la ea. În aer plutea trilul unei privighetori. Şi noaptea era numai a ei.

Zîmbi, închise ochii şi adormi.

Capitolul 11

A fost trezită de o vacă. Ochii mari şi umezi studiau forma adormită pe păşune. În creierul unei vaci există puţine alte gînduri în afara păscutului şi mulsului. Aşa că mirosi o dată, de două ori, obrazul lui Maggie, sforăi şi începu să pască din nou.

— Oh, Dumnezeule, ce-i cu zgomotul ăsta?

Capul îi bubuia ca o tobă. Se rostogoli pe burtă, oprindu-se exact între picioarele din faţă ale vacii şi deschise nişte ochi tulburi şi roşii.

— Isuse Christoase! Exclamaţia îi reverberă în cap ca un gong, făcînd-o să-şi astupe urechile pe punctul de a exploda. Vaca, la fel de surprinsă ca şi ea, scoase un muget şi îşi roti ochii. Ce naiba cauţi aici? Ţinîndu-se cu mîna de cap, Maggie reuşi să se ridice în genunchi. Ce naiba caut eu aici? Cînd căzu din nou pe o parte, ea şi vaca se studiară reciproc suspicioase. Cred că am adormit. Oh! într-o încercare disperată împotriva mahmurelii, îşi luă mîinile de la urechi şi le duse la ochi. Asta este pedeapsa pentru

că mi-am întrecut limita la băutură. Dacă n-ai nimic împotrivă, voi mai sta aici un minut sau două, pînă voi avea puterea să mă ridic.

Vaca, după ce îşi roti încă odată ochii, începu să rumege din nou.

Dimineaţa era strălucitoare şi caldă, plină de zgomote. Motorul unui tractor, lătratul unui cîine, cîntecul voios al unei păsări se învălmăşiră dureros în capul al Maggie. În gură simţea un gust de iască, iar hainele îi erau umede de rouă.

— Ei bine, grozav lucru să dormi pe cîmp ca un vagabond beat.

Gemînd, se ridică în picioare. Vaca dădu din coadă a simpatie. Cu grijă, Maggie se întinse. Constatînd că toate oasele îi erau întregi, trecu la dezmorţirea încheieturilor şi apoi îşi lăsă ochii să cerceteze cîmpia.

Mai multe vaci păşteau, neinteresate de persoana vizitatorului. Pe cîmpul alăturat, văzu coloanele de piatră aşezate în cerc, vechi de cînd lumea, pe care localnicii le numeau Coloanele Druizilor. Îşi reaminti acum de sărutul de noapte bună pe care i-l dăduse lui Murphy şi că, păstrînd în minte cîntecul lui, hoinărise pe cîmpul scăldat în lumina lunii.

Şi visul pe care-l avusese, dormind pe cîmp învăluită în lumina argintie, îi reveni în minte atît de viu şi de uluitor, încît uită de ciocanele din cap şi de încheieturile înţepenite.

Visase o lună strălucind luminoasă şi pulsînd ca o inimă. Inundînd cerul şi pămîntul de dedesubt cu o lumină albă şi rece. Apoi, începuse să ardă ca o torţă pînă cînd devenise un amestec de culori albastre şi roşii şi aurii atît de frumoase, încît plînsese chiar şi în somn.

Ea îşi ridicase mîna tot mai sus pînă cînd atinsese globul. Îl luase în căuşul palmelor şi îl simţise neted, solid şi rece. În acea sferă se văzuse pe ea însăşi şi, undeva, în adînc, în interiorul acelor culori fascinante, se afla propria ei inimă.

Viziunea din mintea ei a fost scînteia şi călăuzită de ea, o luă la goană peste cîmp, lăsînd vacile nepăsătoare să pască şi păsările să cînte în aerul pur al dimineţii.

Într-o oră se afla în atelier, disperată să transforme viziunea în realitate. Nu avea nevoie de nici o schiţă, imaginea îi era prea viu imprimată în minte. Nu mîncase nimic, dar nici nu simţea nevoia. Emoţionată, făcu primul calup de sticlă.

Îl netezi pe placa de marmură şi îl centră. Apoi suflă în el.

După ce-l încălzi pentru a deveni din nou fluid, rostogoli sfera peste coloranţii sub formă de pulbere. O duse din nou la flacără pînă cînd culorile pătrunseră în pereţii sferei.

Repetă procesul mereu şi mereu, adăugînd sticlă, căldură, suflare, culoare. Învîrtind tot timpul vergeaua

de sus în jos şi de jos în sus, netezi pereţii strălucitori ai sferei cu ajutorul unor palete, pentru a-i menţine forma.

Odată piesa transferată de la ţeavă la tija metalică, o încălzi puternic la flacără. Trebuia să folosească o vergea umedă acum, pe care să o menţină lipită de gura piesei, astfel încît presiunea aburului să-i lărgească forma.

Îşi concentra toată energia. Ştia că apa de pe vergea se va evapora. Din cauza presiunii create, ar fi avut nevoie de un ajutor, de o altă pereche de mîini care să mînuiască sculele, să adauge sticlă ori de cîte ori era nevoie; dar nu angajase niciodată pe nimeni s-o ajute.

Începu să se bombăne pe sine pentru că era obligată să facă toate drumurile singură, înapoi la cuptor, înapoi la coloranţi, înapoi la scaun.

Soarele se ridicase sus pe cer, pătrunzînd prin fereastre şi scăldînd-o într-un nimb de lumină. Aşa o văzu Rogan cînd deschise uşa: stînd pe scaun, cu o sferă colorată sub mîini, scăldată în lumina soarelui. Maggie îi aruncă o privire ascuţită.

— Scoate-ţi afurisitul ăla de veston şi cravata. Am nevoie de mîinile tale.

— Poftim?

— Am nevoie de ajutorul mîinilor tale, la naiba. Să faci exact ce îţi spun şi să nu vorbeşti.

Rogan nu era sigur că o să poată. Nu i se întîmplase prea des să rămînă fără replică, dar în acel moment, înconjurată de lumina soarelui şi de flăcările cuptorului, Maggie părea întruchiparea unei cumplite zeiţe a focului pe punctul de a crea o lume nouă. Îşi puse de o parte geanta diplomat şi îşi scoase haina.

— Ţine asta foarte bine şi nemişcată, îi spuse Maggie în timp ce se ridica de pe scaun. Apoi vei răsuci pontilul exact aşa cum fac eu acum. Înţelegi? Încet şi constant. Nici o mişcare bruscă, nici o pauză, altfel te omor. Îmi trebuie o cangă.

Era aşa de uluit că ea avea încredere în el s-o ajute, încît se aşeză pe scaun fără un cuvînt. Ţeava pe care o ţinea în mîini era caldă şi mai grea decît se aşteptase. Ea îşi ţinu mîinile peste ale lui pînă cînd simţi că el deprinsese ritmul.

— Nu te opri, îl atenţionă. Crede-mă, însăşi viaţa ta depinde de asta.

Rogan o crezu pe cuvînt. Maggie se duse la cuptor, luă o cange şi se întoarse.

—Vezi cum am făcut asta? Nimic pe partea aceea. Data viitoare vreau s-o faci tu în locul meu. Odată peretele înmuiat, luă cîteva vergele şi le înfipse în sticlă.

— Acum! Ea îi luă ţeava din mînă şi continuă să lucreze. Aş putea strica totul dacă răsuceşti prea repede.

Căldura ce venea de la cuptor îl sufocă. Lăsă ţeava mai jos, urmînd instrucţiunile ei concise şi o roti sub topitură. Văzu cum sticla se acumulează şi atîrnă nişte lacrimi fierbinţi.

— Acum, vino spre mine şi puţin spre dreapta. Anticipîndu-i mişcarea, Maggie înşfacă o pereche de cleşti şi preluă controlul pontilului chiar în momentul cînd îl înclină spre ea.

Ea repetă procesul, amestecînd sticlă în sticlă, culoare în culoare. Cînd obţinu ceea ce dorise, suflă din nou sticla topită, transformînd-o din nou într-o sferă.

Ceea ce văzu acum Rogan, era un cerc perfect, de mărimea unei mingi de fotbal. Interiorul de sticlă transparentă al sferei explodase în culori şi forme, sîngerînd şi palpitînd cu ele. Dacă ar fi fost un tip imaginativ ar fi putut spune că sfera trăia şi respira ca el. Culorile, foarte vii în centru, se răsuceau şi curgeau în nuanţe din ce în ce mai delicate spre pereţi.

Visuri, se gîndi. Un cerc de visuri.

— Dă-mi pila aceea, ordonă Maggie.

—*Ce?*

— Pila, dracu' s-o ia! Se şi deplasase la o masă acoperită cu azbest. După ce fixă pontilul în menghina din lemn, întinse mîna ca un chirurg care cere scalpelul. Rogan îi puse pila în mînă. O auzi cum îşi ţine respiraţia în momentul cînd lovi legătura

de sticlă cu pila. Izbi în ponţii. Mingea de sticlă se rostogoli pe pernele de azbest. Mănuşile! Acelea groase, din azbest, de pe scaun. Repede!

Cu ochii pe globul de sticlă, îşi puse mănuşile. Ah, cum ar fi vrut să-l ţină în palmele goale aşa cum o făcuse în vis! În schimb, alese o furcă metalică, acoperită cu azbest şi transportă sfera la cuptorul de coacere.

Potrivi ceasul şi cîteva clipe rămase nemişcată, privind în gol.

— E luna, înţelegi? spuse blînd. Ea stîrneşte fluxul şi refluxul din mări şi din noi. Vibrăm după ea, recoltăm după ea şi dormim după ea. Şi dacă sîntem suficient de norocoşi putem s-o ţinem în palmele noastre şi să visăm odată cu ea.

— Ce nume îi vei da?

— Nici unul. Fiecare va vedea ceea ce îşi doreşte cel mai mult. Ca şi cînd ea însăşi s-ar fi trezit dintr-un vis, Maggie îşi duse o mînă la frunte. Sînt obosită. Se îndreptă greoi spre scaun, se aşeză şi îşi lăsă capul pe spate.

Rogan observă că era foarte palidă, stoarsă de toată energia care o însufleţise în timpul lucrului.

— Ai lucrat iar toată noaptea?

— Nu, noaptea trecută am dormit. Zîmbi amuzată. Pe cîmpul lui Murphy, sub lună plină.

— Ai dormit pe cîmp?

— Eram beată. Căscă, apoi rîse şi deschise ochii. Un pic. Şi era o noapte minunată.

— Şi cine este Murphy?

— Un bărbat pe care-l cunosc şi care ar fi fost cam surprins să mă găsească dormind pe păşunea lui. Vrei să-mi dai ceva de băut? Şi cum Rogan ridică dintr-o sprînceană, adăugă rîzînd. Ceva fără alcool, dacă vrei. Din frigiderul de colo. Şi serveşte-te şi tu, adăugă politicoasă. Ştii că ai fi un ajutor acceptabil, Sweeney?

— Dacă o afirmi tu, o cred, îi răspunse, luîndu-i spusele drept mulţumire. În timp ce ea luă cutia pe care i-o adusese, Rogan îşi plimbă ochii prin atelier. Maggie nu trîndăvise. Erau cîteva piese noi reprezentînd viziunea ei proprie de artă indigenă americană. Îi atrase atenţia o farfurie mare, puţin adîncă, decorată în culori întunecate, dar intense.

— Frumoasă piesă.

— Mmm. O experienţă care a ieşit nesperat de bine. Am combinat sticla opacă cu sticlă transparentă. Apoi am afumat-o puţin. Căscă din nou, puternic.

— Ai afumat-o? De fapt, nu contează, spuse cînd văzu că Maggie era gata să se angajeze într-o explicaţie tehnică complicată. Oricum n-aş înţelege nimic din ce-mi spui. Chimia nu e punctul meu forte. Mă mulţumesc cu produsul finit.

— Mă aşteptam să spui că e fascinantă, aşa cum sînt şi eu.

El o privi şi zîmbi.

— Ai citit cronicile din reviste, nu-i aşa? Dumnezeu să ne ajute acum. De ce nu te duci să te odihneşti puţin? Vorbim mai tîrziu. Te voi scoate în oraş pentru cină.

— N-ai făcut tot drumul ăsta că să mă scoţi în oraş.

—Totuşi îmi va face mare plăcere.

Maggie realiză că era ceva diferit în felul de a fi al lui Rogan. O schimbare subtilă care se reflecta în profunzimea ochilor lui magnifici. Orice ar fi fost, părea perfect ţinut sub control de voinţa lui. Cîteva ore în compania ei vor trebui să limpezească lucrurile, concluzionă Maggie şi îi zîmbi.

— Mai înlîi mergem în casă, bem un ceai şi mîncăm ceva. Apoi poţi să-mi povesteşti de ce ai bătut atîta drum.

— Să te văd, asta în primul rînd.

Ceva în tonul lui o făcu să devină mai atentă.

— Ei bine, m-ai văzut.

— Aşa este. Îşi luă servieta-diplomat şi deschise uşa. Aş putea folosi ceaiul acela?

— Foarte bine, poţi să-l prepari. Îi aruncă o privire peste umăr, în timp ce păşi afară. Dacă ştii cum.

— Cred că ştiu. Grădina ta arată minunat.

— Brie s-a îngrijit de ea cît am fost plecată. Ce-i asta? Atinse cu piciorul cutia de carton depozitată lîngă uşa din spate a casei.

— Am adus cîteva lucruri cu mine. În primul rînd pantofii tăi. I-ai lăsat în hol.

Rogan îi întinse servieta-diplomat şi aduse cutia în bucătărie.

— Unde este ceaiul?

— În dulapul de deasupra sobei,

În timp ce el se apucă de treabă, Maggie deschise cutia. Cîteva clipe mai tîrziu, se aşeză pe scaun şi începu să rîdă din toată inima.

— Niciodată nu uiţi nimic. Ce naiba, Rogan, dacă nu răspund la telefon de ce aş avea nevoie să ascult un robot tîmpit?

— Pentru că dacă n-o s-o faci, am să te omor.

— Deci aşa! Se ridică din nou şi scoase din cutie un calendar de perete. Impresioniştii francezi, murmură, studind tablourile de deasupra fiecărei luni. Cel puţin astea sînt foarte frumoase.

— Foloseşte-le, spuse el simplu, punînd ceainicul să fiarbă. Şi robotul pentru telefon, şi asta. Scoase el însuşi din cutie o casetă lungă, îmbrăcată în catifea. Fără ceremonie o deschise şi dădu la iveală un ceas fin din aur, al cărui cadran era înconjurat cu diamante.

— Dumnezeule, nu pot purta aşa ceva. E un ceas pentru doamne. O să uit că-l port şi o să intru sub duş cu el.

— N-are a face, rezistă la apă.

— Precis o să-l stric.

— Atunci îţi voi cumpăra altul. Îi luă braţul şi începu să-i descheie nasturii de la manşetă. Ce naiba e asta? întrebă, atingîndu-i bandajul. Ce ţi s-a întîmplat?

— O arsură, nimic altceva. Era preocupată să admire ceasul aşa încît nu văzu furia din ochii lui. Am fost puţin cam grăbită şi neatentă.

— La dracu', Maggie. Nu ai dreptul să fii neatentă. Absolut nici un drept. Trebuie să trăiesc de acum şi spaima că data viitoare o să-ţi dai foc?

— Nu fi ridicol. Ea şi-ar fi retras mîna, dar strînsoarea lui devenise mai puternică. Rogan, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să înţelegi că un artist în sticlă mai capătă cîte o arsură din cînd în cînd. Nu-i deloc fatal.

— Bineînţeles că nu, răspunse el rigid. Se forţă să-şi înăbuşe furia pe care o simţea faţă de lipsa ei de grijă şi îi prinse ceasul la mînă. Nu-mi place să te văd că nu ai grijă de tine. Îi lăsă în sfîrşit mîna şi le vîrî pe ale lui în buzunarele pantalonilor. Deci, nu e o rană serioasă?

— Nu. Maggie îl privi cu atenţie, în timp ce el se îndrepta spre ceainicul care începuse să fluiere.

— Pot să fac şi nişte sandvişuri?

— Te rog, chiar. Nu mi-ai spus cît vei zăbovi pe aici.

— Plec la noapte. Am vrut să vorbesc cu tine personal şi nu prin telefon. Perfect stăpîn pe el din nou, Rogan aduse ceainicul pe masă. Ţi-am adus tăieturile din ziare pe care i le-ai cerut bunicii.

— Ah, tăieturile! Maggie privi la geanta lui diplomat. Ce amabil din partea ei! Le va citi mai tîrziu. Cînd va fi singură.

— Perfect. Mai există şi altceva ce am ţinut să-ţi înmînez personal.

— Altceva? Se opri din tăiat pîinea coaptă de Brianna. Astăzi e ziua cadourilor.

— Nu l-aş califica drept cadou. Rogan deschise servieta şi scoase un plic mare. Trebuie să deschizi plicul.

— Foarte bine. Îşi şterse mîinile şi deschise plicul. A fost nevoită să se sprijine de spătarul scaunului cînd citi suma scrisă pe cecul dinăuntru. Sfîntă Fecioară Măria!

— Am vîndut toate lucrările pe care le-am expus. Mai mult decît încîntat de reacţia ei, o privi cum se lăsă să cadă pe scaun. Aş putea spune că expoziţia ta fost un adevărat succes.

— Toate lucrările, veni glasul ei ca un ecou. Pentru o sumă aşa de mare.

Ea se gîndi la lună, la visuri, la schimbări. Slăbită, îşi puse capul pe masă.

— Nu pot respira. Parcă m-au lăsat pămînii. Într-adevăr, abia putea vorbi.

— Sigur că poţi respira. El veni în spatele ei şi începu să-i maseze umerii. Inspiră adînc, aşa, expiră cu putere, repetă de cîteva ori.

— Dar sînt aproape două sute de mii de lire sterline.

— Foarte aproape. Cu prezentarea lucrărilor tale în diverse oraşe ale lumii şi oferind spre vînzare numai o parte din ele, vom creşte preţul. Sunetul gîtuit pe care îl scoase Maggie, îl făcu să rîdă. Inspiră şi expiră, draga mea. Rar şi profund. Voi avea grijă ca piesele pe care le-ai terminat deja să fie ambalate şi expediate. Vor începe turul lumii în toamnă, pentru că ai terminat deja atîtea. Cred că îţi doreşti puţin timp şi pentru tine. Vacanţă.

— O vacanţă? Ea sări în picioare. Nu pot încă să mă gîndesc la vacanţă. Chiar deloc.

— Dar ai destul timp. O bătu liniştitor pe mînă, se aşeză de cealaltă parte a mesei şi îi turnă ceaiul. Iei masa cu mine diseară să sărbătorim evenimentul?

— Ah, murmură ea. Nu ştiu ce să spun, Rogan. Niciodată n-am crezut cu adevărat că s-ar putea... Pur şi simplu nu-mi vine să cred. Îşi duse ambele mîini la gură. O clipă îi fu teamă că va începe să plîngă dar spre uşurarea lui din gura ei ţîşni un hohot de rîs, sălbatic triumfător. Sînt bogată! Sînt o femeie bogată, Rogan Sweeney. Se ridică din scaun şi veni

să-l sărute, apoi se răsuci îndepărtîndu-se. Ah, știu că pentru tine este o picătură într-un ocean, dar pentru mine — pentru mine este libertatea. Lanțurile fuseseră sfărîmate fie că își dorea sau nu acest lucru.

— Despre ce vorbești?

Ea clătină din cap, gîndindu-se la Brianna.

—Visuri, Rogan, visuri minunate. Ah, dar trebuie să-i spun. Chiar acum. Înșfăcă cecul și, instinctiv, îl puse în buzunarul din spate. Te rog să rămîi și să mă aștepți. Bea-ți ceaiul, găsește-ți ceva de mîncare. Folosește telefonul, care îți este așa drag. Tot ce dorești.

— Unde te duci?

— Nu voi lipsi mult. Se întoarse, îl sărută din nou și o luă la goană ca și cînd ar fi avut aripi la picioare. Sărutarea nu-i nimeri buzele ci bărbia. Să nu pleci, îi strigă peste umăr, în timp ce zbură peste cîmp.

Cînd ajunse la gardul de piatră ce marca proprietatea Briannei, sufla ca o locomotivă sub presiunea aburului. Dar oricum, chiar înainte de cursă, abia putuse respira. Cît pe ce să-i calce în picioare panselele soră-sii, un păcat pentru care s-ar fi pedepsit singură, apoi o coti pe poteca îngustă din piatră care șerpuia printre florile catifelate.

Era pe punctul de a-i striga numele cînd o zări pe Brianna în micuța poieniță verde de deasupra grădinii, punînd lenjeria la uscat. Cu cîrligele de rufe

în gură şi cearceafuri ude în mînă, Brianna privi cu încăpăţînare la straturile de pansele şi căldăruşe cînd Maggie se opri lîngă ea, apăsîndu-şi mîinile pe inima ce-i bătea nebuneşte. Fără să spună nimic, Brianna, cu un gest expert, apucă un cearceaf şi îl întinse pe sîrmă, prinzîndu-l cu cîrlige.

Maggie observă că sora ei era încă supărată. Şi îndurerată. Totul amestecat cu acea demnitate rece şi autocontrol, specific Briannei. Cîinele-lup lătra fericit şi o porni spre Maggie, ca apoi să se oprească scurt la ordinul stăpînei. Se aşează pe labele dinapoi la picioarele Briannei şi privi cu regret spre Maggie. Brianna luă un alt cearceaf şi îl prinse pe sîrmă.

— Bună, Maggie.

După ton, Maggie realiză că bate un vînt rece.

— Bună, Brianna. Ai oaspeţi?

— Da. Nu mai avem nici un loc liber, pe moment. Un cuplu de americani, o familie de englezi şi un tînăr din Belgia.

— Naţiunile Unite în plină sesiune. Îşi ridică nasul în aer. Ai copt plăcintele.

— Le-am copt şi acum sînt la răcit pe pervazul ferestrei. Briannei nu-i plăceau confruntările de nici un fel, aşa că îşi ţinu ochii concentraţi pe rufele pe care le întindea, cînd vorbi. Ştii, Maggie, m-am tot gîndit la ce mi-ai spus şi aş vrea să ştii că îmi pare cu adevărat rău. Trebuia să fiu acolo, cu tine. Ar fi trebuit să găsesc o cale.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

Brianna respiră iute, singurul semn care denota agitaţia ei interioară.

— Nu uşurezi niciodată situaţia, nu-i aşa?

— Am obligaţii — nu numai faţă de ea, spuse înainte ca Maggie, să poată vorbi. Dar şi faţă de acest loc. Nu eşti singura care are ambiţii sau visuri.

Maggie îşi înghiţi cuvintele usturătoare ce-i stăteau pe limbă. Se întoarse să studieze partea din spate a casei. Era proaspăt zugrăvită în alb; ferestrele, deschise spre după-amiaza de vară, străluceau de curăţenie. Perdelele din dantelă albă fluturau romantic, ca un voal de mireasă. Flori multicolore acopereau grădina sau se revărsau din ghivece şi jardiniere.

— Ai făcut o treabă minunată aici, Brianna. Bunica ar fi fost încîntată.

— Dar tu nu eşti.

— Aici te-nşeli. Din dorinţa de a fi ieertată, îşi puse mîna pe braţul surorii sale. Nu pretind că înţeleg cum faci toate astea sau de ce îţi place să le faci, dar nu este treaba mea să mă amestec. Dacă locul acesta este visul tău, Brie, l-ai făcut să strălucească. Îmi pare nespus de rău că am ţipat la tine.

— Oh, sînt obişnuită cu asta. În ciuda tonului ei resemnat, era clar că gheaţa se topise. Dacă poţi să aştepţi pînă termin de întins rufele, o să fac un ceai

pentru amîndouă. Am şi ceva bun care merge cu ceaiul.

Stomacul gol al lui Maggie reacţiona prompt, dar ea scutură din cap.

— N-am timp de mîncare acum. L-am lăsat pe Rogan în căsuţă.

— L-ai lăsat aşa pur şi simplu? Ar fi trebuit să-l aduci cu tine. Nu poţi să-ţi părăseşti aşa un musafir.

— El nu-i musafir, e... ei bine, nu prea ştiu cum l-aş putea defini, dar asta nu are importanţă. Vreau să-ţi arăt ceva.

Deşi simţul ei de proprietate fusese ofensat, Brianna luă ultima faţă de pernă.

— Foarte bine, arată-mi. Apoi, întoarce-te la Rogan. Dacă nu ai mîncare în casă, adu-l aici. În fond, omul a făcut tot drumul de la Dublin pînă aici şi...

— Vrei să încetezi odată cu grija pentru Sweeney? i-o reteză Maggie nerăbdătoare şi scoase cecul din buzunar. Mai bine priveşte aici. Cu o mînă pe frînghia de rufe, Brianna privi hîrtia. Căscă gura de miraree şi cîrligele de rufe căzură pe iarbă, urmate de faţa de peernă.

— Ce-i asta?

— Un cec, nu vezi? Un cec mare, gras şi frumos. Rogan a vîndut tot, Brie. Adică tot ce hotărîse să vîndă.

— Pentru atîţia bani? Brianna nu-şi putea lua ochii de la toate acele zerouri. Pentru atîţia bani? Cum e posibil?

— Simplu, sînt un geniul Maggie o prinse pe Brianna de umeri şi începu să o învîrtească. N-ai citit cronicile din reviste? Şi încă nu am dat întreaga măsură a creativităţii mele. Rîzînd, o învîrti pe Brianna într-un dans marinăresc bine-cunoscut. Ah, şi mai spuneau ceva despre sufletul meu şi despre sexualitatea mea. N-am memorat încă totul.

— Maggie, opreşte-te. Mi se învîrte capul.

— Lasă-l să se învîrtă. Sîntem bogate, nu-ţi dai seama? Se rostogliră împreună în iarbă, Maggie cutremurîndu-se de rîs, iar Con învîrtindu-se nebuneşte în jurul lor. O să-mi pot cumpăra în sfîrşit strungul acela pentru sticlă pe care mi-l doresc de atîta timp, iar tu o să ai soba cea nouă de care pretinzi că nu ai nevoie. Şi vom pleca în vacanţă. Oriunde în lume, absolut oriunde. Voi avea un pat nou. Începu să se joace cu Con. Şi o să poţi adăuga o aripă nouă la casă, dacă asta doreşti.

— Nu pot primi nimic. Pur şi simplu nu pot.

—Vom găsi o casă. Se ridică în picioare şi îşi trecu braţele pe după gîtul lui Con. Genul de casă pe care ea şi l-a dorit dintotdeauna şi o să angajăm pe cineva care să-i convină şi care să aibă grijă de ea.

Brianna închise ochii, încercînd să-şi reprime senzaţia vinovată de exaltare.

— S-ar putea să nu vrea...

—Va avea ce-şi doreşte. Ascultă-mă. Maggie luă mîna surorii ei şi o strînse. Va pleca, Brie. Şi va fi foarte bine îngrijită. Va avea tot ce-i face cu adevărat plăcere. Mîine mergem la Ennis să vorbim cu Pat O'Shea. El se ocupă cu vînzarea de case. O vom instala cît se poate de bine şi de repede, i-am promis tatei că o să fac tot ce stă în puterile mele pentru voi amîndouă şi asta am de gînd să fac.

— N-aveţi nici un fel de consideraţie? Maeve apăruse pe poteca grădinii, purtînd în jurul umerilor un şal, în ciuda căldurii. Rochia îi era apretată şi călcată, de mîna Briannei. Maggie nu avea nici o îndoială. Ţipaţi şi rîdeţi în gura mare, cînd oamenii încearcă să se odihnească. Îşi strînse şi mai mult şalul şi îndreptă un deget acuzator spre fiica cea mai mică. Ridică-te din iarbă. Ce te-a apucat? Te comporţi ca o fată prost crescută, tocmai acum cînd avem şi oaspeţi în casă.

Brianna se ridică, rigidă, şi se apucă să şteargă sîrma de rufe.

— Este o zi minunată. Poate ţi-ar plăcea să stai la soare.

— Poate. Cheamă-ţi pacostea aia de cîine.

— Jos, Con. Brianna îşi puse o mînă protectoare pe capul cîinelui. Vrei un ceai?

— Da, şi prepară-l cum trebuie de data aceasta. Maeve se îndreptă spre colţul grădinii unde Brianna

aşezase o masă şi fotolii din răchită, realizînd un locşor încîntător. Băiatul acelea, belgianul, face alîta zgomot cînd coboară scările! De două ori a deranjat pe toată lumea pînă acum. Trebuie să-i spui să arate mai mult respect faţă de odihna celorlalţi. Aşa se întîmplă cînd părinţii îşi lasă copii să umble de capul lor.

— Ceaiul e gata imediat. Maggie, rămîi?

— Nu pentru ceai, mulţumesc. Dar vreau să vorbesc ceva cu mama. Îi aruncă surorii ei o privire de oţel avertizînd-o să nu comenteze. Ce crezi Brie, poţi fi gata mîine pe la zece să mergem la Ennis şi să şofezi tu?

— Eu... Da, pot.

— Ce înseamnă toate acestea? întrebă Maeve în timp ce Brie se îndreptă spre uşa bucătăriei. Ce puneţi voi două la cale?

—Viitorul tău. Maggie se aşează în fotoliul alăturat şi îşi întinse picioarele. Ar fi vrut ca discuţia să decurgă altfel. După toate cele aflate recent, sperase că ea şi mama ei vor găsi cumva un teren comun de discuţie dincolo de vechile răni şi resentimente. Dar, deja, simţea că fierbe la amintirea atîtor amărăciuni şi vinovăţii. Încercă să se calmeze, rememorînd luna din noaptea ce trecuse şi gîndurile ei despre visuri pierdute. Spuse liniştit: Mergem să-ţi cumpărăm o casă.

Maeve scoase un sunet de dezgust şi trase de ciucurii şalului.

— N-are nici un rost. Mă simt bine aici, cu Brianna care are grijă de mine.

— Sînt convinsă că aşa e, numai că această situaţie trebuie să ia sfîrşit. O să angajez pe cineva care să-ţi ţină companie. Nu-ţi face griji, nu va trebui să înveţi să-ţi porţi singură de grijă. Dar n-ai s-o mai exploatezi pe Brie.

— Brianna înţelege responsabilităţile pe care un copil le are faţă de propria lui mamă.

— Oh, mult mai mult decît atît, fu de acord Maggie. A făcut tot ce i-a stat în putere ca să te mulţumească, mamă. Se pare că n-a fost suficient şi acum, în sfîrşit, am început să înţeleg.

— Nu înţelegi nimic.

— Poate, dar aş vrea să înţeleg. Respiră adînc. Deşi nu reuşea să ajungă la sufletul mamei ei, vocea i se îmblînzi. Aş vrea foarte mult să înţeleg. Îmi pare foarte rău pentru renunţările tale. Am aflat despre cariera ta de cîntăreaţă doar...

— Să nu mai vorbeşti niciodată despre asta. Vocea lui Maeve era de gheaţă. Faţa ei palidă se albi sub imperiul durerii pe care n-o uitase şi nici n-o iertase. Să nu-mi vorbeşti niciodată de timpurile acelea.

— Am vrut doar să ştii că îmi pare foarte rău.

— N-am nevoie de părerea ta de rău. Cu buzele strînse, Maeve privi într-o parte. Nu putea suporta să

i se reînvie trecutul, să fie compătimită pentru că păcătuise şi pierduse tot ce avusese mai de preţ. Să nu-mi mai vorbeşti niciodată de acest subiect.

— Perfect. Maggie se aplecă în faţă pînă cînd Maeve trebui s-o privească în ochi. Vreau să-ţi spun următoarele: mă faci pe mine vinovată pentru ceea ce ai pierdut; pe de altă parte, nu eu am vrut să mă nasc, dar voi face tot ce stă în puterea mea. Vei avea o casă frumoasă şi respectabilă, o femeie competentă care să aibă grijă de tine, cineva care să-ţi ţină companie şi care sper să-ţi devină şi prietenă. Fac acest lucru pentru tata şi pentru Brie. Şi pentru tine.

— N-ai făcut nimic pentru mine în toată viaţa ta. Mi-ai produs numai necazuri.

Deci mama ei nu avea de gînd să se îmblînzească, realiză Maggie. Nici un fel de înţelegere nouă pe un teren nou.

— Am auzit aceste lucruri dinlotdeauna. Vom găsi un loc suficient de aproape ca Brie să te poată vizita, pentru că va simţi nevoia s-o facă. De asemenea, voi mobila casa după gustul tău. Vei avea o alocaţie lunară pentru mîncare, îmbrăcăminte şi orice altceva de care ai nevoie. Dar jur în faţa lui Dumnezeu că vei părăsi această casă şi te vei instala în cea nouă în cel mult o lună de acum încolo.

—Visuri deşarte. Tonul ei era rece şi tăios, dar Maggie simţi fiorul de teamă de dedesubt. Ca şi tatăl

tău, ai capul plin de visuri deşarte şi scheme nebuneşti.

— Nu sînt nici deşarte, nici nebuneşti. Maggie scoase din nou cecul din buzunar. De data asta, avu satisfacţia de a vedea cum ochii mamei ei se cască mari şi goi. Da, da, este perfect real şi este al meu. L-am cîştigat prin muncă. L-am cîştigat pentru că tata, într-unul din visurile lui nebuneşti, a crezut în mine şi crezînd mi-a dat posibilitatea să învăţ şi să încerc.

Maeve o fulgeră pe Maggie cu privirea.

— Ce ţi-a dat tatăl tău îmi aparţine şi mie.

— Banii pentru Veneţia, pentru şcoală şi pentru acoperişul de deasupra capului, da, este adevărat. Dar restul, tot ceea ce tata mi-a dat din sufletul lui, nu are nici o legătură cu tine. Deci, îţi întorc acum datoria bănească. Maggie îi arătă din nou cecul. După asta, nu-ţi mai datorez nimic.

— Îmi datorezi viaţa pe care eu ţi-am dat-o.

—Viaţa mea a însemnat extrem de puţin pentru tine şi chiar dacă acum înţeleg de ce, nu înseamnă că sufleteşte mă simt mai bine. Să mă înţelegi clar, vei pleca fără tapaj şi fără să faci din aceste ultime zile o mizerie pentru Brianna.

— N-o să plec deloc, nicăieri. O mamă are nevoie de îngrijire din partea propriului ei copil.

— Nici pe Brianna n-o iubeşti, mamă. Amîndouă ştim perfect de bine acest lucru. Ea poate crede că

da, dar aici şi acum este timpul să vorbim deschis. Ai profitat de sufletul ei, este adevărat, şi numai Dumnezeu ştie că ea merită toată dragostea ce mai există în inima ta de piatră. După o inspiraţie profundă, Maggie aruncă în joc cartea pe care o ţinea în mînecă de cinci ani. Vrei să-i povestesc de ce Rory McAvery a plecat în America, părăsind-o şi rupîndu-i inima?

Mîinile lui Maeve tresăriră uşor.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Oh, ba înţelegi foarte bine. Cînd ai văzut că Rory este îndrăgostit de Brianna şi că are intenţii serioase, l-ai luat deoparte şi i-ai spus că nu poţi să-l vezi, conştiinţa nu te lasă, că îşi dăruieşte inima fiicei tale. Nu atîta timp cît ea şi-a dăruit trupul altuia. L-ai convins, în fond era foarte tînăr, că Brie s-a culcat cu Murphy.

— E o minciună sfruntată. Maeve îşi ridică bărbia cu aroganţă, dar în ochi i se citea frica. Eşti un copil afurisit şi mincinos, Margaret Mary.

—Tu eşti mincinoasă şi mult mai mult decît atît. Ce fel de femeie este aceea care fură fericirea propriului ei copil, sînge din sîngele ei, pentru că ea însăşi nu a fost fericită? Murphy mi-a povestit tot, spuse Maggie tăios. După ce el şi Rory s-au bătut aproape să se omoare unul pe altul, Rory nu i-a crezut dezminţirea. Şi cum ar fi putut, cînd însăşi mama Briannei, în lacrimi şi cu inima zdrobită, îi povestise totul.

— Era prea tînără să se mărite, adăugă Maeve repede. N-am vrut să facă aceeaşi greşeală ca mine şi să-şi ruineze viaţa în felul acesta. Băiatul nu era potrivit pentru ea. N-avea un ban.

— Dar Brie îl iubea.

— Dragostea nu ţine loc de pîine pe masă. Maeve îşi încleşta pumnii, răsucind batista. De ce nu i-ai spus pînă acum?

— Pentru că ştiam că ar fi suferit şi mai mult. L-am rugat şi pe Murphy să nu-i spună nimic, ştiind cît de mîndră este Brianna şi cît de zguduită ar fi fost. Şi probabil pentru că am fost furioasă pe el că te-a crezut şi că n-a iubit-o suficient ca să vadă minciuna. Dar acum îi voi spune. Mă voi duce direct în bucătărie să-i povestesc totul. Şi dacă trebuie, o să-l aduc cu forţa pe Murphy, aici, să-mi confirme spusele.

Maggie nu ştiuse că răzbunarea poate avea un gust aşa de amar. Îl simţi amar şi greţos pe limbă în timp ce continuă. Nu voi spune nimic dacă faci ceea ce am spus. Şi îţi promit că o să am grijă de tine cît timp trăieşti şi voi face tot ce pot ca să fii mulţumită. Nu-ţi pot da ceea ce ai avut sau ţi-ai dorit să ai înainte de a mă naşte pe mine.

Dar pot să-ţi dau ceva care să te facă mai fericită decît ai fost de atunci încoace. Propria ta casă. Este suficient să fii de acord cu oferta mea şi vei avea

ceea ce ţi-ai dorit dintotdeauna: bani, o casă frumoasă şi o servitoare care să te îngrijească.

Maeve îşi strînse buzele. Ah, cît de umilită se simţea lîrguindu-se cu fata ei.

— De unde ştiu că îţi vei ţine promisiunea?

— Pentru că obişnuiesc să-mi ţin promisiunea şi ştii foarte bine acest lucru. Şi pentru că îţi jur pe sufletul tatălui meu. Maggie se ridică. Asta trebuie să te liniştească. Spune-i Briannei că vin s-o iau mîine la zece. Şi cu aceste cuvinte, Maggie se răsuci pe călcîie şi se îndepărtă.

Capitolul 12

Pentru a se întoarce acasă o luă peste cîmp, renunțînd din nou la drumeagul de țară. În drum, culese tot felul de flori sălbatice: crețuşcă şi valerină, care creşteau din belşug prin iarbă. Vacile lui Murphy, bine hrănite şi cu ugerele pline, gata de muls, păşteau liniştite şi nu-i acordară nici o atenție cînd se cățără pe zidurile care separau păşunea de ogor şi ogorul de fîneață.

Apoi îl văzu chiar pe Murphy, cocoțat pe tractor împreună cu tînărul Brian O'Shay şi Dougal Finnian, toți trei ocupați să strîngă fînul proaspăt cosit. În irlandeză, această întrajutorare se numea comhair, dar Maggie ştia că aici, în Vest, cuvîntul însemna mult mai mult decît traducerea literară de ajutor. Însemna comunitate. Aici, nici un om nu era singur, nu cînd era vorba de cosit, de strîns recolta toamna, de arat primăvara sau de deschis un nou filon de turbă.

Dacă astăzi O'Shay şi Finnian îl ajutau pe Murphy, mîine sau poimîine Murphy îi va ajuta pe ei. Nu era nevoie de rugăminţi. Tractorul sau plugul sau două braţe vînjoase şi un spate puternic apăreau pur şi simplu şi treaba era făcută.

Zidurile de piatră puteau separa o proprietate de alta, dar dragostea de pămînt îi unea pe oameni.

Maggie ridică mîna pentru a răspunde la salutul celor trei fermieri şi, strîngîndu-şi buchetul la piept, îşi continuă drumul spre casă.

O stăncuţă îi trecu pe deasupra capului, ţipînd speriată. O clipă mai tîrziu, Maggie realiză motivul, cînd îl văzu pe Con sărind peste brazdele de iarbă cosită, fericit şi cu limba scoasă.

— Iar l-ai ajutat pe Murphy, nu-i aşa? Se aplecă şi-l scarpină după urechi. Pe deasupra mai eşti şi un fermier straşnic. Aşa că, du-te înapoi la lucru!

Cu lătrături vesele şi pline de importanţă, Con alergă înapoi la tractor. Maggie rămase privind în jur aurul fînului cosit, verdele păşunii cu vacile ei leneşe şi umbrarele proiectate de soare pe cercul coloanelor de piatră pe care generaţii de Concannoni, şi acum Murphy, nu le deranjaseră din timpuri imemoriale. Văzu pămîntul negru şi gras în care se cultivaseră cartofii. Şi peste toate, un cer tot atît de albastru ca o floare de nu-mă-uita.

Un rîs fericit îi gîlgîi în gîtlej şi se pomeni alergînd spre casă.

Poate că frumusețea zilei cuplată cu exaltarea primului ei succes major făceau ca sîngele să-i alunece mai repede prin vene. Sau poate cîntecul păsărelelor sau mirosul florilor de cîmp, culese cu propriile mîini. Cert este că atunci cînd se opri la propria ușă și privi în propria ei bucătărie, inima îi bătea mult mai nebunește decît ar fi fost justificat de alergarea ei pe cîmp.

Rogan stătea la masă, elegant în costumul lui englezesc și pantofii lucrați manual. Servieta era deschisă și ținea stiloul în mînă. Zîmbi văzîndu-l lucrînd chiar acolo, în mijlocul harababurii, pe o masă de lemn care acasă la el ar fi hrănit focul din șemineu.

Soarele, filtrat prin ferestre și prin ușa deschisă, făcea să scînteieze stiloul de aur cu care scria de zor în carnet. Apoi, degetele atinseră clapele calculatorului, ezitară o clipă, și începură să alerge rapid. Privindu-l din profil, observă cuta de concentrare dintre sprîncenele negre și linia fermă a gurii.

Întinse mîna după ceașca de ceai și sorbi în timp ce contemplă cifrele. Nu era genul de bărbat să alerge pe cîmp într-o zi cu soare sau să doarmă afară și să viseze sub lună.

Dar era mai mult decît și-l imaginase ea la început, mult mai mult, și acum, în sfîrșit, înțelegea.

Simţi o dorinţă nebună să-i desfacă nodul perfect de la cravată, să-i descheie cămaşa şi să găsească bărbatul de dedesubt.

Maggie îşi înfrînase rareori propriile-i dorinţe.

Se strecură înăuntru. Chiar cînd umbra ei căzu peste hîrtiile de pe masă, i se aşeză pe genunchi şi îl sărută pe gură.

Şocul, plăcerea şi pasiunea pătrunseră în fiinţa lui ca o săgeată cu trei vîrfuri, toate la fel de ascuţite şi de dureroase. Stiloul îi căzu pe podea şi îşi cufundă ambele mîini în părul ei înainte să-şi poată recăpăta suflul. Ca prin ceaţă, simţi cum îi desface nodul cravatei.

— Ce faci? reuşi să articuleze răguşit. Nevoia de a-şi păstra demnitatea îl făcu să-şi revină şi s-o îndepărteze. Ce înseamnă asta?

— Ştii... Maggie îşi însoţea cuvintele cu sărutări uşoare pe toată faţa. Mirosea aşa de frumos, a săpun scump şi a lenjerie fină, realiză ea. Întotdeauna m-am gîndit ce lucru prostesc este o cravată, un fel de pedeapsă pentru un bărbat care vrea să fie bărbat. Nu eşti şocat?

Nu era, doar că îşi simţea inima în gît.

— Nu. Îi îndepărtă mîinile, dar răul fusese deja produs. Degetele ei rapide îi desfăcuseră şi cravata şi gulerul. Ce ai de gînd, Maggie?

— Cred că ar trebui să fie destul de clar. Rîse, iar ochii ei verzi scînteiară ca smaraldele. Ţi-am adus flori.

Acestea din urmă zăceau strivite între ei doi. Rogan privi petalele ofilite.

— Sînt foarte frumoase. Cred că au nevoie de apă.

Maggie îşi dădu capul pe spate şi rîse.

— Întotdeauna foarte logic, nu-i aşa? Dar, Rogan, de-aici de unde stau eu se vede că îţi trece altceva prin minte, decît să te duci după o vază.

El nu putea să-şi nege reacţia foarte clară şi umană.

— Ai trezi şi un mort din groapă, murmură el şi cuprinzîndu-i coapsele o trase mai aproape. Se lipi de el, torturîndu-l.

— Ei bine, mi-ai făcut un mare compliment. Dar tu nu eşti mort, nu-i aşa? Îl sărută din nou, folosindu-şi şi dinţii pentru a-şi întări spusele. Crezi că ar trebui să-ţi termini mai întîi calculele?

— Nu. Îşi ţinea încă mîinile pe coapsele ei, dar degetele începuseră să-i frămînte carnea. Ea mirosea a flori de cîmp şi a fum. Tot ceea ce putea vedea era faţa ei, pielea albă cu tenta de roz din obraji, ridurile aurii şi verdele profund al ochilor. Cu un efort eroic îşi păstră vocea egală. Cred însă că lacem o greşeală. Scoase un geamăt cînd buzele ei îi atinseră urechea. Doar că ar trebui ales momentul şi locul potrivit.

— Pe care ar urma să le alegi tu, murmură ea, degetele ei desfăcîndu-i şi ultimii nasturi ai cămăşii.

— Da... nu. Dumnezeule! Cum putea un bărbat să gîndească limpede într-un astfel de moment? Pe care să le alegem amîndoi, după ce stabilim cîteva priorităţi.

— În acest moment, nu am decît o singură prioritate. Îi mîngîie pieptul, culegînd petalele lipite de piele. Te voi avea acum, Rogan. Rîse din nou provocator, înainte de a-şi lipi buzele de ale lui. Haide, respinge-mă!

Nu intenţiona s-o atingă. Acesta a fost ultimul lui gînd coerent, înainte ca palmele să-i cuprindă sînii. Ea scoase un geamăt de plăcere, care se răspîndi în gura lui ca vinul, bogat şi ameţitor. Apoi el îi descheie bluza, descoperindu-i umerii şi braţele.

— La naiba cu asta, murmură el lîngă gura ei lacomă şi se ridică brusc în picioare, cu ea în braţe.

Braţele şi picioarele ei se înfăşurară în jurul lui ca o frînghie de mătase, bluza atîrnîndu-i într-un singur nasture, de la manşeta care nu fusese descheiată. Dedesubt, Maggie purta o cămaşă simplă din bumbac care lui Rogan i se păru la fel de erotică precum un furou din cea mai fină dantelă.

Era mică şi uşoară, dar cu sîngele pulsîndu-i puternic în tîmple, Rogan era convins că ar fi putut duce şi un munte. Gura ei neobosită şi pătimaşă

alerga de la obraji la bărbie, de la buze la ureche şi înapoi, în timp ce gemea uşor şi excitant.

Cu ea în braţe, Rogan ieşi din bucătărie, se încurcă în covorul uzat şi o lovi cu spatele de tocul uşii. Ea rîse cu respiraţia întretăiată şi îşi strînse mai tare picioarele în jurul taliei lui.

Buzele li se uniră din nou într-un sărut brutal şi disperat. Apoi gura lui se eliberă pentru a se ocupa de sînii ale căror sfîrcuri începu să le sărute cu lăcomie prin materialul cămăşii. Plăcerea se revărsă în trupul ei ca un torent de foc şi ea realiză, cu inima zvîcnindu-i ca un capac sub presiune, că era mult mai mult decît se aşteptase. Mai mult decît era pregătită să facă faţă. Dar nu mai exista cale de întoarcere.

El se îndepărtă de perete.

— Grăbeşte-te, atît reuşi să spună, în timp ce el se îndrepta spre scară. Grăbeşte-te. Cuvintele se precipitau ca şi pulsul ei. Repede. Repede. Bătăilor nebuneşti ale inimii ei le răspundeau bătăile furioase ale inimii lui. Cu Maggie încolăcită în jurul lui, reuşi să urce scara, lăsînd în urmă o trenă de petale. Ajuns la etaj, coti spre stînga şi pătrunse în dormitorul scăldat în lumina aurie a soarelui, în care briza parfumată umfla uşor perdelele de la fereastra deschisă. Se prăbuşiră îmbrăţişaţi pe patul cu cearceafurile deja răvăşite.

Dacă nebunie se chema ceea ce îl cuprinsese, atunci şi ea era în aceeaşi situaţie. Nu a fost loc pentru vorbe sau mîngîieri tandre. S-au repezit unul la altul ca două fiare sălbatice, smulgîndu-şi hainele, trăgînd, sfîşiind, aruncînd, iar în tot acest timp continuînd să se sărute, înfometaţi, cu pasiune şi cu violenţă.

Trupul ei era ca un motor gata alimentat pentru plecarea în cursă. Toate dorinţele ei stăteau gata să explodeze. Gemea, se zvîrcolea şi respira sacadat. Poate că în alte condiţii, mîinile lui fine i-ar fi mîngîiat trupul, dar acum acestea doar frămîntau, răneau şi prădau, pro-ducîndu-i o plăcere atît de intensă, încît începu să tremure ca zguduită de un curent electric. Îi cuprinse din nou sînii goi în palme şi îi luă sfîrcurile tari în gură.

Ea ţipă, dar nu de durere, ci în culmea primului orgasm, pe cît de violent pe atît de rapid. Nu se aşteptase să reacţioneze aşa de prompt şi nici să se simtă atît de vulnerabilă şi de neajutorată. Înainte de a reuşi să se dumirească, dorinţa începu să urce din nou în ea.

Vorbi în limba galică, cuvinte pe jumătate uitate de care Maggie nu fusese conştientă că inima ei le reţinuse. Niciodată nu crezuse că pasiunea o poate înghiţi şi o poate lăsa tremurînd. Dar tremura sub mîinile lui şi sub dorinţa imperioasă a gurii lui posesive.

El nu sesiză schimbarea. Ştia doar că ea vibra sub el ca un arc. Era umedă, fierbinte şi insuportabil de pasionată. Avea trupul neted, dulce şi suplu, iar el putea să-i exploreze toate curbele şi adînciturile minunate. Nu simţea decît dorinţa disperată de a cuceri, de a poseda şi se cufundă în parfumul fiinţei ei pînă cînd i se păru că însăşi esenţa ei îi curge prin vene, odată cu propriul său sînge. Ea ţipă din nou, pronunţîndu-i numele ca un suspin.

Camera se învîrtea în faţa ochilor ei, iar Maggie îşi vîrî degetele în părul lui. Dorinţa se ridică iar în ea, ca un val uriaş, devorîndu-o. Îşi ridică bazinul în întîmpinarea lui.

— Acum! Cuvintele imperioase îi ţîşniră răguşit din gît. Rogan, pentru numele lui Dumnezeu...

Dar el plonjase deja în ea, adînc şi tare. Ea se arcui pe spate, îşi ridică şi mai sus coapsele, sub imperiul unei dorinţe nesăţioase de a-l absorbi cu totul. Trupurile lor se potriveau perfect şi amîndouă, strîns lipite, îşi potriviră ritmul, contralovitură pentru fiecare lovitură disperată. Unghiile mîinilor ei îi trasau dîre sîngerînde pe spatele lui, dar nici unul nu era conştient de asta.

Cu ochii împăienjeniţi şi nesiguri, Rogan o privi şi văzu cum pe faţa ei se oglindeau rînd pe rînd toate senzaţiile pe care le trăia. Nu va fi suficient, îşi spuse ametit. Chiar în momentul cînd amărăciunea îşi

croise drum prin vălul pasiunii, ea deschise ochii şi îi pronunţă din nou numele.

Atunci, se pierdu în acea mare verde şi îngropîndu-şi faţa în focul părului ei, capitulă. Cu o ultimă străfulgerare de lăcomie victorioasă se goli în interiorul ei.

În orice război, de orice fel, există şi pierderi. Nimeni, se gîndi Maggie, nu ştia mai bine decît irlandezii ce înseamnă victoria, sau amărăciunea sau preţul unei bătălii. Şi, chiar dacă, aşa cum se temea în acest moment, trupul ei nu-i va mai aparţine pentru tot restul vieţii ca urmare a acestui mic şi minunat război, ea nu-i va calcula costul.

Soarele strălucea încă pe cer. Acum cînd sîngele încetase să-i mai bată în tîmple, auzi ciripitul păsărelelor, zgomotul cuptorului şi zumzetul unei albine la fereastră.

Zăcea întinsă de-a latul patului, cu capul atîrnîndu-i dincolo de saltea. O dureau braţele. Probabil pentru că erau încă încolăcite în jurul lui Rogan, care, prăbuşit peste ea, nu dădea nici un semn de viaţă.

Îşi ţinu respiraţia şi simţi, cu uşurare, bătăile accelerate ale inimii lui. Au avut noroc că nu s-au ucis unul pe altul, realiză ea. Fiind mulţumită să-i simtă greutatea şi acea senzaţie de somnolenţă a creierului, privi razele soarelui dansînd pe tavan.

Mintea lui Rogan se limpezi încet pînă cînd deveni conştient de lumină şi linişte şi mai ales de trupul mic şi cald de sub el. Închise ochii din nou şi rămase nemişcat.

Ce ar trebui să spună? se întrebă. Dacă i-ar spune, de exemplu, că descoperise, spre totala lui surpriză şi derută, că o iubea, de ce l-ar crede? Să spună aceste lucruri acum, cînd amîndoi erau încă ameţiţi şi satisfăcuţi de sex, n-ar fi fost ceva pe placul unei femei ca Maggie. Şi nici n-ar putea s-o facă să vadă adevărul.

Ce cuvinte ar trebui spuse după ce un bărbat trînteşte pe pat o femeie şi apoi o posedă ca un animal? Oh, ştia foarte bine că ei îi plăcuse, chiar foarte mult, dar asta nu schimba faptul că el îşi pierduse complet controlul — controlul minţii, al trupului şi a tot ceea ce-l separă pe omul civilizat de animale.

Pentru prima dată în viaţa lui, luase o femeie fără linişte, fără menajamente şi, tresări la acest gînd, fără a se gîndi nici măcar o secundă la consecinţe.

El încercă să se ridice, dar ea murmură un protest şi îl strînse şi mai tare în braţe.

— Nu pleca.

— Nu plec. Realiză că ea stătea cu capul atîrnat peste marginea patului. Îi strecură o mînă sub cap şi se rostogoli pe spate pentru a inversa poziţiile. Această mişcare, bruscă aproape că îi aruncă peste

cealaltă margine a patului. Cum poţi dormi într-un pat de dimensiunile astea? Pînă şi o pisică ar fi incomodată.

— Oh, a fost destul de bun pentru mine. Dar intenţionez să-mi cumpăr altul acum că am bani. Unul mare şi grozav, la fel ca acela din casa ta.

Rogan se gîndi la patul lui, stil Chippendale, cu patru stîlpi şi baldachin şi zîmbetul îi dispăru.

— Maggie. Faţa îi era strălucitoare şi ţinea ochii închişi pe jumătate. Avea un zîmbet mic în colţul gurii.

— Rogan, îi replică ea cu acelaşi ton serios şi apoi rîse, nu cumva intenţionezi să-mi spui că îţi pare rău că mi-ai tîrît onoarea în noroi, sau ceva de genul ăsta? Dacă onoarea cuiva a fost tîrîtă în noroi, atunci a ta a fost. Şi nu-mi pare deloc rău de ea.

— Maggie, spuse el din nou şi îi dădu la o parte buclele de pe faţă. Ce femeie extraordinară eşti! E foarte dificil să-ţi pară rău că ai dezonorat sau ai fost dezonorat cînd eu... Se opri brusc. În timp ce vorbea îi luase mîna şi începuse să-i sărute degetele cînd privirea îi poposi pe vînătăile de pe braţ. Disperat, adăugă: Te-am rănit.

— Mmm. Acum că ai menţionat acest lucru, începe să mă doară. Îşi mişcă umărul. Cred că m-am lovit destul de rău de tocul uşii. Să lăsăm asta, ce voiai să-mi spui?

El se ridică.

— Îmi pare treribil de rău, spuse cu o voce ciudată.

— N-am nici o scuză. Nu găsesc un cuvînt adecvat pentru comportarea mea.

El clătină din cap. Maggie îl privi lung. Are rasă, îşi spuse din nou. Cum altfel ar putea, un bărbat gol, aşezat pe marginea unui pat sărăcăcios, să arate atît de demn?

— Comportarea ta? repetă ea. Aş zice mai curînd comportarea noastră, Rogan, şi a fost grozav de ambele părţi. Rîzînd, se ridică la rîndul ei şi îi cuprinse gîtul cu braţele. Crezi cumva că două-trei vînătăi mă vor face să arăt ca un curcubeu? Îţi promit că n-o să se întîmple aşa, mai ales că le-am cîştigat prin muncă.

— Adevărul este că...

— Adevărul este că ne-am luptat unul cu altul. Acum încetează să te porţi cu mine ca şi cînd aş fi o lloare gingaşă care nu poate admite că i-a plăcut o partidă bună şi fierbinte de sex. Pentru că mi-a plăcut foarte mult şi tot aşa şi ţie, minunatul meu companion.

Rogan îşi trecu degetele peste zgîrietura uşoară de la încheietura mîinii ei.

— N-ar fi trebuit să-ţi las nici un semn.

— Dar nu va dura o veşnicie.

— Nu, nu va dura. Maggie, n-am premeditat nimic şi nici cînd am plecat din Dublin azi-dimineaţă n-am plănuit ca întrevederea noastră să se încheie aşa. Şi

oricum, este prea tîrziu să mă gîndesc acum la o comportare responsabilă. Nefericit, îşi trecu o mînă prin păr. S-a putea să rămîi însărcinată?

Ea tresări şi se întinse din nou în pat, respirînd profund. Născut în flăcări. Îşi aminti de tatăl ei care îi spusese că ea se născuse în flăcări. Deci aşa ceva voise să spună.

— Nu, îi răspunse pe un ton impersonal, nedorind să-şi exploreze emoţiile prea amestecate şi nesigure. Mă aflu în afara zilelor periculoase, iar pe de altă parte, a? vrea să ştii că sînt propria mea stăpînă, Rogan.

— Ar fi trebuit să te protejez. Dar m-ai înnebunit, Magggie, cînd te-ai aşezat pe genunchii mei cu florile tale de cîmp. Mă înnebuneşti şi acum.

Ei îi reveni zîmbetul, mai întîi luminîndu-i ochii, iar apoi arcuindu-i buzele.

— Pe drumul de întoarcere de la Brianna spre casă, am luat-o peste cîmp. Soarele era aşa de strălucitor, Murphy cosea iarba pe fîneaţa lui, iar peste tot pe unde călcam erau numai flori. M-am simţit foarte fericită. De la moartea tatălui meu, acum cinci ani, n-am mai ştiut ce înseamnă fericirea. Apoi, te-am văzut în bucătărie, lucrînd. Şi probabil, m-ai înnebunit şi tu pe mine. Se aşează din nou în genunchi pe pat şi îşi puse capul pe umărul lui. Chiar trebuie să te întorci la Dublin în seara asta, Rogan?

Ca un vîrtej, toate detaliile programului pentru ziua următoare îi trecură lui Rogan prin minte. Parfumul ei amestecat cu al lui îi învăluia pe amîndoi ca o ceață.

— Cred că aș putea rearanja unele lucruri și să plec mîine dimineață.

Ea se retrase din nou și zîmbi.

— Și nu mai ieșim în oraș pentru cină.

—Voi contramanda rezervarea la avion. Rogan privi prin cameră. Nu ai telefon și la etaj?

— Pentru ce? Ca să-mi sune la ureche și să mă trezească?

— Nu știu de ce am întrebat. Se ridică de pe pat și își adună hainele împrăștiate pe podea. Mă duc jos să dau niște telefoane. Privi înapoi și o văzu cum stătea în genunchi, pe patul îngust și răvășit. Doar telefoane scurte.

— Ar putea să aștepte, strigă Maggie după el.

— Nu vreau să fiu deranjat de nimeni pînă mîine dimineață. Coborî în grabă la parter și, în drumul lui, adună cu sentimentalism florile căzute pe jos.

La etaj, Maggie aștepta cinci minute, apoi se dădu jos din pat. Se întinse și se strîmbă puțin de durere. Își privi rochia ce atîrna neglijent pe spătarul scaunului, apoi, scuturînd energic din cap, renunță la ea și se îndreptă spre parter.

Rogan era încă la telefon, cu receptorul între umăr şi obraz, scriind de zor în carnet. Lumina, mai blîndă acum, desena o pată la picioarele lui.

— Reprogramează întîlnirea pentru ora unsprezece. Nu, unsprezece, repetă el. Voi fi la birou, în jur de ora zece. Da, şi ia legătura cu Joseph, te rog, Eileen. Spune-i că va primi o altă încărcătură din Clare. Piese de-ale domnişoarei Concannon, da. Eu...

Auzise zgomotul uşor din spatele lui şi-şi întoarse capul. Maggie stătea în picioare ca o zeiţă încununată de flăcări, statuie din alabastru şi curbe netede, cu ochi experimentaţi. Vocea secretarei îi bîzîia în urechi ca o muscă enervantă.

— Cum? Ce-ai spus? Privirea i se împăienjeni la început, apoi se aprinse coborînd şi urcînd pe trupul lui Maggie şi, în cele din urmă, rămase fixată pe faţa ei. Voi rezolva problemele cînd mă întorc. Muşchii stomacului i se contractară cînd Maggie se apropie de el şi-i deschise fermoarul pantalonilor. Nul reuşi să articuleze cu voce gîtuită. Nu voi fi de găsit astăzi. Eu... Respiraţia i se acceleră în momentul cînd Maggie îl cuprinse între degetele ei lungi şi artistice. Isuse Christoase! Mîine, spuse cu ultima brumă de voce. Te văd mîine.

Încearcă să pună telefonul în furcă, dar acesta îi scăpă din mînă, izbindu-se de masă.

— Ţi-am întrerupt convorbirea, spuse Maggie, şi rîse cînd o trase spre el.

Se întîmpla din nou. Rogan nu putea decît să asiste cum animalul din el ieşea din nou la iveală fără a putea fi stăvilit. Cu un gest disperat, îşi înfipse mîinile în păr ei, trăgîndu-i capul spre spate şi o sărută sălbatic pe gură şi pe gît. Dorinţa de a o poseda era devastatoare, acţionînd ca un drog ce i se strecurase în sînge, accelerîndu-i bătăile inimii şi tulburîndu-i mintea.

Putea s-o rănească din nou. Şi totuşi, nu se putea opri. Scoase un sunet nearticulat, în parte furie, în parte triumf, şi o culcă cu spatele pe masa din bucătărie.

Simţi o satisfacţie răutăcioasă, văzînd-o căscînd ochii de surpriză.

— Rogan, hîrtiile tale.

Îşi strecură mîinile sub fesele ei ridicînd-o spre el. O privi drept în ochi, aşa cum un războinic îşi priveşte prada, şi o pătrunse.

Mîna lui Maggie căzu în lături, izbi ceaşca şi farfurioara, trimiţîndu-le la podea. Porţelanul se sparse chiar în momentul cînd servieta-diplomat căzu la pămînt de pe masa şubredă.

Lui Maggie i se păru că în faţa ochilor i-au explodat zeci de stele şi că începe să delireze. Simţea lemnul tare al mesei sub spatele ei şi transpiraţia care începea să-i umezească pielea. Şi cînd îşi

încolăci picioarele după torsul lui, ridicîndu-şi bazinul pentru a-l primi mai adînc în ea, ar fi putut jura că a simţit cum i-a atins inima.

Apoi n-a mai simţit nimic decît vîntul sălbatic care o purta în sus, tot mai sus, spre culmi. Deschise gura ca un înecat ce avea nevoie de aer, apoi expiră într-un geamăt lung şi languros.

Ceva mai tîrziu, cînd reuşi să vorbească, era cuibărită în braţele lui.

— Înseamnă că ai terminat convorbirile telefonice, nu-i aşa?

El rîse şi o purtă afară din bucătărie.

Era dis-de-dimineaţă cînd Rogan părăsi patul. Ploua cu soare şi pe cerul pur apăruse curcubeul. Maggie se oferi somnoroasă să-i facă ceaiul şi adormi la loc, aşa că se duse singur în bucătărie.

În dulap, nu exista decît un borcan amărît de Ness întărit şi un singur ou în frigider. I se strînse inima.

Începuse să-şi adune hîrtiile risipite pe jos, încercînd să le aşeze în ordine, cînd Maggie intră poticnindu-se în bucătărie. Cu ochii grei de somn şi ciufulită, aproape că nu-l văzu cînd se îndreptă spre ceainic.

— Cred că am folosit ultimul tău prosop curat. Ea mormăi ceva şi scoase cutia cu ceai.

— Şi mi s-a oprit apa caldă în mijlocul duşului. De data asta, doar căscă.

— Nu mai ai ouă.

Ea murmură ceva despre găinile lui Murphy. El își puse hîrtiile ordonate în servietă.

— Ți-am lăsat pe masă ziarele pe care mi le-ai cerut. Pînă după-amiază va veni un camion să ridice piesele. Va trebui să le ambalezi în lăzi pînă la ora treisprezece. Rogan se gîndi că totul semăna prea mult cu un adio. Între doi amanți. Cum ea nu făcu nici un comentariu la cele zise de el, își închise cu zgomot servieta și adăugă. Trebuie să plec. Neliniștit, se apropie de ea, îi ridică ferm bărbia și o sărută. O să-mi lipsești foarte mult.

Era deja dincolo de ușă cînd Maggie reuși în sfîrșit să se adune și să fugă după el.

— Rogan! Pentru Dumnezeu, așteaptă o clipă. Abia am deschis ochii.

Se întoarse exact în momentul cînd ea se repezi spre el. Dezechilibrat, se rostogoli împreună cu Maggie în stratul de flori. Strîngîndu-se în brațe, se sărutară pasional în ploaia ușoară și plină de soare.

— Și tu o să-mi lipsești, fir-ar să fie. Își ascunse fața în umărul lui, respirînd adînc.

—Vino cu mine. Pune-ți cîteva lucruri într-un sac și vino cu mine.

— Nu pot. Se îndepărtă puțin de el, surprinsă de părerea de rău pe care o simțea că trebuia să-l refuze. Sînt cîteva lucruri pe care trebuie neapărat să le fac. Și... efectiv nu pot lucra la Dublin.

— Nu, spuse el după cîteva clipe lungi. Presupun că nu poţi.

— Ai putea să te întorci? Să-ţi iei liber o zi sau două?

— Nu-i posibil acum. Dar peste vreo două săptămîni cred că pot.

— Ei bine, două săptămîni nu înseamnă prea mult. I se păreau o eternitate. Amîndoi trebuie să facem întîi ce trebuie făcut şi apoi...

— Şi apoi...?. Se aplecă s-o sărute. Să te gîndeşti la mine, Margaret Mary.

— Mă voi gîndi.

Îl urmări cu privirea cum se îndepărtează, cu servieta-diplomat în mîna dreaptă, cum porneşte maşina, cum dă cu spatele pînă la drum.

Rămase acolo, în picioare, mult timp după ce zgomotul motorului se pierduse în depărtare, pînă cînd ploaia încetă şi soarele, singur, puse stăpînire pe cerul dimineţii.

Capitolul 13

Maggie traversă living-ul gol şi privi lung pe lereastra din faţă a casei, apoi se întoarse. Era a cincea casă pe care o vizita într-o săptămînă, singura care nu era ocupată de vînzători plini de speranţă şi ultima pe care intenţiona să o viziteze.

Era situată la marginea oraşului Ennhis, puţin cam prea departe după părerea Briannei şi nu suficient de departe pentru gustul lui Maggie. Era nouă, ceea ce cîntărea în favoarea ei, o casă cu toate camerele la parter.

Două dormitoare, recapitula Maggie cînd o parcurse încă o dată. Baie, bucătărie cu un separeu penlru lual masa, o cameră de zi foarte luminoasă şi un şemin din cărămidă, frumos colorat.

Mai aruncă o ultimă privire şi îşi puse mîinile în şolduri. Asta este.

— Maggie, casa este exact ce-i trebuie. Dar n-ai putea găsi ceva mai aproape de casa noastră?

— De ce? Ştii bine că o urăşte.

—Dar...

— Casa asta este avantajoasă şi din alte puncte de vedere. Magazine, farmacie, restaurante unde poate mînca, dacă i-ar veni cheful să iasă.

— Dar nu iese niciodată.

—A venit timpul s-o facă. Şi cînd n-o să te mai aibă pe tine prin apropiere gata să sări doar cît pocneşte din degete, va trebui s-o facă, nu crezi?

— Eu nu sar, replică Brianna care, cu spinarea ţeapănă, se îndreptă spre fereastră. Şi oricum, este foarte probabil că va refuza să se mute aici.

— Nu va refuza. Nu cu ghimpele ce i l-am înfipt în inimă, se gîndi Maggie. Şi dacă ai renunţa măcar pentru o clipă să te simţi vinovată, vei admite că este cel mai bun lucru pentru toată lumea. Ea va fi mai fericită într-un loc care să-i aparţină numai ei, sau cel puţin atît de fericită cît poate fi o femeie ca ea. Tu poţi să-i dai orice lucru din casă pe care vrea să-l ia cu ea sau o să-i dau bani să-şi cumpere altele noi. Ceea ce cred că va prefera.

— Maggie, locul ăsta este lipsit de farmec.

— La fel este şi mama ta. Înainte ca Brianna să poată replica, Maggie se apropie de ea şi îi înconjură umerii cu braţul. Îi vei face o grădină chiar dincolo de uşa aceea. Vom zugrăvi pereţii sau vom pune tapet, cum doreşte.

— S-ar putea face ceva frumos.

— Nimeni nu-i mai potrivit pentru această treabă ca tine. Vei cheltui cîţi bani vei avea nevoie aşa încît amîndouă să fiţi mulţumite.

— Dar nu e corect, Maggie, ca tu să suporţi toate cheltuielile.

— E mult mai corect decît îţi imaginezi. A sosit timpul să-i vorbesc Briannei despre mama noastră, hotărî Maggie. Ai ştiut că a fost cîntăreaţă? Profesionistă?

— Cine, mama? Ideea era atît de fantastică, încît Brianna rîse. De unde-ai mai scos-o şi pe-asta?

— Este purul adevăr. Am aflat cu totul întîmplător, dar apoi am verificat ca să fiu sigură. Căută în poşetă şi scoase la iveală decupajele îngălbenite. Poţi să judeci şi singură. S-a scris despre ea în cîteva rînduri.

Fără un cuvînt, Brianna răsfoi articolele, privind fotografiile decolorate.

—A cîntat la Dublin, murmură. Acolo locuia. *Un glas la fel de cristalin şi dulce ca al clopotelor în dimineaţa de Paşte*, se spune aici. Dar cum e posibil aşa ceva? N-a pomenit niciodată despre asta. Nici tata.

— În ultimele zile m-am gîndit mult la aceste lucruri. Maggie se duse, din nou, la fereastră. Ea a pierdut ceva ce şi-a dorit şi a căpătat în schimb

ceva ce nu şi-a dorit. După aceea, toată viaţa s-a pedepsit pe ea însăşi şi pe noi toţi.

Uluită, Brianna abandonă decupajele din ziare.

— Dar niciodată nu a cîntat acasă. Nici măcar o notă. Niciodată.

— Cred că nu suporta să mai cînte, sau a considerat că, refuzînd, se pedepseşte pentru păcatul comis. Probabil şi una şi alta. O mare oboseală o cuprinse, dar Maggie încercă s-o alunge. Încerc să-i găsesc scuze, Brie, şi să-mi imaginez disperarea ei cînd şi-a dat seama că este însărcinată cu mine: Şi fiind cine era, nu avea altă alternativă decît căsătoria.

— Dar a fost nedrept din partea ei să te facă răspunzătoare pe tine, Maggie. Întotdeauna a fost şi e valabil şi astăzi.

— Poate. Totuşi, aceste lucruri mă fac să înţeleg şi chiar mai mult, de ce nu m-a iubit şi nu mă va iubi niciodată.

— Ai... Brianna împături cu grijă tăieturile din ziare şi le puse în propria-i poşetă. Ai vorbit cu ea despre asta?

— Am încercat. Nu va vorbi niciodată despre aceste lucruri. Totul ar fi putut fi altfel. Maggie se răsuci pe călcîie, furioasă că nu putea scăpa de sentimentul apăsător de vinovăţie. Ar fi putut fi. Dacă n-a putut avea cariera pe care şi-a dorit-o, îi

rămăsese totuşi muzica. A fost oare o soluţie să renunţe la toate numai pentru că nu a putut avea totul?

— Nu ştiu răspunsul. Unii oameni vor ori totul ori nimic.

— Acum nu se mai poate schimba nimic, spuse Maggie cu fermitate. Dar îi vom oferi această casă şi o viaţă independentă, de fapt ni le oferim şi nouă.

Cît de repede se duc banii, observă Maggie cîteva zile mai tîrziu. Se pare că, cu cît ai mai mulţi, cu atît ai nevoie de mai mulţi. Dar casa fusese cumpărată pe numele lui Maeve, iar detaliile privind transformarea ei într-o locuinţă confortabilă, foarte multe de altfel, fuseseră discutate unul cîte unul.

Ce păcat însă că detaliile vieţii ei personale rămaseseră în suspensie. Abia dacă discutase cu Rogan, se gîndi, cu sufletul greu, aşezată fiind la masa din bucătărie. Oh, primise multe mesaje prin Eileen şi Joseph, dar foarte rar se deranjase să ia legătura cu ea personal. Sau să se întoarcă, aşa cum spusese.

Ei bine, la urma urmei era de preferat aşa. Oricum, era foarte ocupată. Avea multe schiţe care aşteptau să fie turnate în sticlă. Şi dacă în dimineaţa asta încă nu se apucase de lucru era numai din cauză că nu se hotărîse încă cu ce

proiect să înceapă. În nici un caz pentru că aştepta să sune afurisitul ăsta de telefon.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă cînd o văzu pe Brianna pe fereastră, urmată de devotatul ei cîine-lup.

— Excelent. Am sperat să te prind înainte de a te apuca de lucru. Şi în timp ce intra în bucătărie, îşi scoase coşul de pe braţ.

— Ai fost? Cum merg lucrurile?

— Foarte bine. Cu mişcări rapide, Brianna dădu la iveală franzeluţele încă fierbinţi pe care le adusese. Faptul că am găsit-o pe Lottie Sullivan este un dar al cerului. Zîmbi, gîndindu-se la sora de caritate, pensionată, pe care o angajaseră drept companie pentru Maeve. Este pur şi simplu minunată, Maggie. Deja e ca o parte din familie. Ieri cînd am fost să aranjez brazdele de flori, mama perora despre cît de tîrziu este pentru a mai planta ceva şi cît de neinspirată este culoarea zugrăvelii exterioare. Bineînţeles, numai pentru a fi mereu de altă părere. Şi Lottie stătea acolo rîzînd şi nefiind de acord cu nimic din ce spunea mama. Pot să jur că amîndouă se distrează bine împreună.

— Mi-ar fi plăcut să văd scena. Maggie rupse o franzelă. Mirosul îmbietor şi tabloul descris de Brianna aproape că o făcură să-şi amîne lucrul din

acea dimineaţă. Ai găsit o comoară, Brie. Lottie o va ţine în frîu.

— E mai mult decît atît. Se pare că realmente îi face plăcere.. De fiecare dată cînd mama spune ceva neplăcut, Lottie doar rîde, clipeşte şi îşi vede de treabă. N-am crezut că o s-o spun vreodată, Maggie, dar acum cred cu adevărat că o să meargă.

— Bineînţeles că o să meargă. Maggie rupse o bucată de franzelă şi i-o aruncă răbdătorului Con. L-ai întrebat pe Murphy dacă te poate ajuta să-i cari patul şi celelalte lucruri pe care le vrea?

— N-a fost nevoie. Vestea că i-ai cumpărat o casă lîngă Ennis s-a împrăştiat foarte repede, aşa că zeci de oameni s-au vînturat pe-acolo în ultimele două săptămîni; ca din întîmplare, bineînţeles. Murphy îşi oferise, deja camionul şi propria spinare.

— Asta înseamnă că pînă la sfîrşitul săptămînii viitoare ea şi Lottie vor fi complet instalate. Am cumpărat o sticlă cu şampanie numai pentru noi două, aşa că ne vom îmbăta turtă cînd totul va fi terminat.

Brianna zîmbi, dar vocea îi era serioasă.

— Nu-i un eveniment ce trebuie sărbătorit.

— Atunci o să trec pe la tine din întîmplare, spuse Maggie cu un surîs timid. Cu o sticlă de şampanie spumoasă sub braţ.

Deşi Brianna îi întoarse zîmbetul, Maggie simţi că inima surorii ei era tristă.

— Maggie, am încercat să vorbesc cu ea despre cariera ei de cîntăreaţă. Am crezut că fac bine, că o să înţeleagă. Îi păru rău pentru sora ei cînd o văzu întristîndu-se.

— Bineînţeles că ai făcut bine. Brusc, îşi pierdu apetitul pentru pîinea caldă şi i-o aruncă lui Con. Ai avut mai mult succes?

— Nu. N-a vrut să discute cu mine, doar s-a supărat îngrozitor. Brianna consideră că n-avea nici un sens să reproducă cuvintele muşcătoare pe care i le aruncase mama ei. N-ar fi făcut decît să se simtă şi mai nefericită. S-a retras în camera ei, dar a luat decupajele din ziare cu ea.

— Ei bine, e ceva totuşi. Probabil că o va reconforta. Cînd începu să sune telefonul, Maggie sări atît de iute de pe scaun, încît Brianna se înecă. Alo. Ah, tu eşti Eillen? Dezamăgirea din vocea ei era cît se poate de evidentă. Da, am primit fotografiile pe care le-ai trimis pentru catalog. Arată mai mult decît minunat. Aş vrea să-i spun personal domnului Sweeney că... ah, e în şedinţă. Nu, nu, e perfect. Poţi să-i transmiţi că sînt de acord cu fotografiile. N-ai pentru ce. La revedere.

— Ai răspuns la telefon, comentă Brianna.

— Bineînțeles că am răspuns. Sună doar, nu-i așa?

Tonul tăios al surorii ei o făcu pe Brianna să ridice, mirată, sprîncenele.

— Așteptai un telefon?

— Nu. Ce te face să crezi așa ceva?

— Păi, iuțeala cu care ai țîșnit de pe scaun, ca și cînd ai fi vrut să salvezi un copil din fața unei mașini.

Așa făcuse? se întrebă Maggie. Făcuse ea așa ceva? Era umilitor.

— Nu-mi place ca afurisitul ăsta de obiect să-mi țîrîie în urechi, atîta tot. Trebuie să mă apuc de lucru. Și cu aceste cuvinte în chip de la revedere, ieși din bucătărie.

Nu-mi pasă nici cît negru sub unghie dacă Rogan o să sune sau nu, își spuse Maggie. Se scurseseră trei săptămîni de cînd se întorsese la Dublin, și în tot acest timp vorbise cu el doar de două ori, dar nu-i păsa. Era prea ocupată ca să-și piardă timpul cu convorbiri telefonice sau să-l distreze dacă ar veni din nou s-o vadă. Așa cum promisese afurisitul naibii că va face, adăugă în gînd și trînti ușa în spatele ei.

N-avea nevoie de compania lui Rogan Sweeney și a nimănui altcuiva. Se avea pe sine și îi era suficient.

Maggie își luă uneltele și se apucă de lucru.

Sufrageria oficială a familiei Connelly i-ar fi amintii lui Maggie de decorul strălucitor din opera pe care o văzuse la televizor în ziua cînd murise tatăl ei. Totul strălucea, scînteia, orbea. Vinul, din cele mai bune recolte, scînteia auriu în paharele de cristal, descompunîndu-se în culorile curcubeului pe numeroasele fațete și muchii. Lumînările, zvelte și albe, aduceau un plus de eleganță luminii ce se revărsa din candelabrul enorm.

Persoanele așezate în jurul mesei acoperite cu o față de masă din dantelă erau la fel de elegante și sofisticate ca și încăperea. Anne, într-o rochie de mătase albastră, purtînd diamantele bunicii, era întruchiparea gazdei grațioase. Dennis, îmbujorat de mîncarea bună și compania veselă, radia de încîntare privindu-și fiica. Patricia arăta într-adevăr minunat și tot atît de delicată ca și perlele roz pe care le purta.

De cealaltă parte a mesei, chiar în fața ei, Rogan își sorbea vinul, încercînd din răsputeri să nu se gîndească la Maggie.

— E așa de plăcut să luăm masa în familie. Anne începu să ciugulească din bucățica de fazan din farfurie. Cîntarul o avertizase că luase un kilogram în greutate în ultima lună și asta nu putea fi tolerat.

Sper că nu eşti dezamăgit, Rogan, că n-am invitat mai multă lume.

— Bineînţeles că nu. E o plăcere pentru mine, o plăcere rară în aceste zile, să petrec o seară liniştită între prieteni.

— Exact ce îi spuneam şi eului Dennis continuă Anne. Abia te-am văzut în ultimul timp. Munceşti prea mult, Rogan.

— Un bărbat nu poate munci prea mult cînd face ceea ce îi place, interveni Dennis.

— Of, bărbaţii şi munca lor. Anne rîse uşor şi rezistă cu greu să nu-şi atenţioneze soţul pe sub masă. Prea multă muncă îl face pe un bărbat să fie nervos, am spus-o dintotdeauna. În special cînd nu are o soţie care să-l calmeze.

Ştiind prea bine spre ce fel de discuţie se îndrepta mama ei, Patricia făcu tot posibilul să schimbe subiectul.

— Ai avut un suces deosebit cu expoziţia domnişoarei Concannon, Rogan. Şi am auzit că şi arta indienilor americani a fost bine primită.

— Da, ambele au mers bine. Arta americană va fi transferată la galeria *Cork* în săptămîna aceasta, iar lucrările lui Maggie — ale domnişoarei Concannon vreau să spun — vor pleca la Paris în cel mai scurt timp. Chiar luna trecută a terminat cîteva piese uluitoare.

— Am văzut cîteva din ele. Joseph mi-a arătat un fel de glob. Unul cu tot felul de forme şi culori în interior. Ceva cu adevărat fascinant. Patricia îşi împreună mîinile în poală, în timp ce se servi desertul. Mă întreb cum a fost făcut.

— Din întîmplare, am fost acolo, cînd l-a făcut. Am ajutat-o chiar. Îşi aminti căldura insuportabilă, culorile care curgeau una într-alta, scînteile. Şi totuşi n-aş putea să vă explic cum l-a făcut.

Privirea din ochi lui o puse pe Anne în alertă.

— Cînd ştii prea multe despre procesul artistic nu te mai poţi bucura din toată inima de produsul finit. Nu credeţi? Sînt convinsă că pentru domnişoara Concannon este doar rutină. Patricia, nu ne-ai povestit încă despre micul tău proiect. Cum merge şcoala?

— Bine, mulţumesc.

— Imaginaţi-vi-o pe mica noastră Patricia punînd pe roate o şcoală. Anne zîmbi cu indulgenţă.

Rogan realiză cu un început de vinovăţie că n-o mai întrebase pe Patricia despre proiectul ei de cîteva săptămîni.

— Ai găsit deci un loc pînă la urmă?

— Da. O casă lîngă Piaţa Hountjoy. Clădirea necesită unele reparaţii, bineînţeles. Am angajat un arhitect. Terenul din jur e mai mult decît convenabil

şi oferă spaţiu de joacă. Sper că totul să fie gata pînă în primăvara viitoare.

Vedea totul cu ochii minţii. Bebeluşii şi copiii de grădiniţă ale căror mame aveau nevoie de un loc civilizat şi de încredere unde să-şi lase odraslele cît timp ele sînt la lucru. Copiii mai mari care vor putea veni după orele de şcoală. Spera din toată inima ca toată această activitate să-i umple o parte din golul ce-l simţea în suflet. Ea şi Robert nu avuseseră copii. Erau atît de siguri că au toată viaţa înainte. Atît de siguri!

— Sînt convinsă că Rogan te-ar putea ajuta să termini mai repede, Patricia, continuă Anne. În fond, nu ai nici un fel de experienţă.

— E fiica mea, nu-i aşa? interveni Dennis făcînd cu ochiul. Se va descurca de minune.

— Sînt sigură. Din nou, Anne trebui să se abţină să nu-i facă semn cu piciorul pe sub masă soţului ei.

Anne îşi aşteptă fiica în salon, în timp ce bărbaţii rămaseseră în sufragerie să-şi savureze vinul de porto, obicei pe care Anne refuza cu încăpăţînare să-l declare depăşit de vreme. După ce fură servite cafelele şi rămaseră singure, se întoarse spre fiica ei.

—Nu înţeleg ce tot aştepţi, Patricia? Laşi pur şi simplu un astfel de bărbat să-ţi scape printre degete.

—Te rog, mamă, nu începe iar. Deja Patricia simţea că o apucă durerea de cap.

— Presupun că nu vrei să rămîi văduvă toată viaţa. Ţi-am spus de repetate ori că a trecut suficient timp.

— Prima dată mi-ai spus acest lucru la un an după moartea lui Robbie.

— Şi aceasta-i adevărul, continuă Anne. Nu-i plăcea să-şi vadă fiica tînjind încă după un mort. Ea însăşi plînsese mult şi amarnic nu numai pentru că pierduse un ginere pe care-l iubise, ci şi pentru că nu reuşise să-i uşureze durerea fiicei sale. Draga mea, oricît de mult ne-am dori să nu fie aşa, Robert a murit şi nu se va mai întoarce niciodată.

— Ştiu asta. Am acceptat-o şi încerc să merg înainte.

— Punînd în funcţiune un sistem de îngrijire zilnică a copiilor unor oameni străini?

— Parţial, da. Mamă, fac acest lucru şi pentru mine, pentru că am nevoie să lucrez şi să am satisfacţia muncii mele.

— Renunţ să mai discut cu tine despre acest lucru. Într-un gest de împăcare, Anne îşi ridică ambele mîini. Şi dacă ăsta este lucrul care ţi-l doreşti cu adevărat, atunci asta îmi doresc şi eu.

— Îţi mulţumesc, mamă, pentru aceste cuvinte. Trăsăturile Patriciei se îndulciră cînd se aplecă s-o sărute pe obraz. Ştiu că nu îmi doreşti decît binele.

— Exact. Şi acesta este motivul pentru care îl vreau pe Rogan pentru tine. *Nu*, nu te zbîrli la mine, fetito.

Nu-mi spune că nu-l vrei la fel de mult ca şi mine.

— Ţin la el, spuse cu precauţie Patricia. Foarte mult. Dintotdeauna am ţinut.

— Şi el ţine la tine. Dar tu stai în umbră, răbdătoare, şi aştepţi să facă el primul pas. Şi în timp ce tu aştepţi, mintea lui rătăceşte pe alte meleaguri. Şi un orb îşi poate da seama că este interesat de domnişoara Concannon nu numai ca om de artă. Iar ea nu este tipul de femeie care aşteaptă, adăugă Anne. Categoric, nu. Întîlneşte un bărbat ca Rogan, cu avere şi provenind dintr-una din cele mai vechi şi nobile familii, şi ce crezi că va face? Îl va înhăţa înainte ca el să-şi dea seama.

— Rogan nu este tipul de bărbat care poate fi înhăţat fără voia lui, spuse Patricia sec. Are o voinţă puternică şi o minte clară.

— În cele mai multe domenii, sînt de acord. Dar, draga mea, bărbaţii au nevoie să fie dirijaţi şi ispiliţi. Încă nu ţi-ai pus în cap să-l ispiteşti pe Rogan

Sweeney. Trebuie să-l faci să vadă în tine femeia şi nu soţia prietenului său. Îl doreşti, nu?

— Cred că...

— Bineînţeles că îl doreşti. Deci nu-ţi rămîne decît să faci să te dorească şi el.

Patricia a vorbit puţin în drumul spre casă, întovărăşită de Rogan. Casa pe care o împărţise cu Robert la care nu putea să renunţe. Nu mai umbla din cameră în cameră sperînd că o să-l găsească aşteptînd-o. Cînd îşi amintea de clipele minunate petrecute împreună nu mai suferea ca la început şi încetase să se mai dea cu capul de pereţi.

Acum era doar o casă cu amintiri frumoase. Dar voia, oare, să trăiască tot restul vieţii, singură, în această casă? Voia, oare, să-şi petreacă zilele îngrijind de copiii altor femei în loc să aibă proprii ei copii care să-i lumineze viaţa?

Dacă mama ei avea dreptate şi Rogan era ceea ce îşi dorea, atunci puţină cochetărie din partea ei nu ar strica.

— Nu vrei să intri puţin? îl întrebă cînd el o conduse pînă la uşă. Este încă devreme şi nu mi-e somn.

Rogan se gîndi la casa lui goală şi la orele ce urmau pînă dimineaţă cînd începea o nouă zi de muncă.

— Dar îmi promiţi un whisky?

— Pe terasă, adăugă ea şi intră în casă.

Casa Patriciei reflecta eleganţa rafinată şi gustul impecabil al stăpînei. Deşi se simţise întotdeauna ca la el acasă în această ambianţă, Rogan se gîndi la căsuţa dezordonată a lui Maggie şi la patul ei îngust şi mototolit.

Chiar şi paharul cu whisky îi reaminti de Maggie. Îşi aminti modul cum izbise paharul de şemineu într-un acces de furie. Şi de pachetul care îi parvenise cîteva zile mai tîrziu şi care conţinea un pahar făcut de ea însăşi pentru a-l înlocui pe cel spart.

— E o noapte frumoasă, spuse Patricia, pentru a-i atrage atenţia.

— Poftim? Oh, da, într-adevăr. Învîrtea paharul între degete, fără să guste.

O lună în creştere gonea pe cer, cînd acoperită de nori, cînd strălucind albă şi diafană îndată ce norii erau împrăştiaţi de briza uşoară. Aerul era cald şi înmiresmat, tulburat doar de zgomotul înfundat al traficului de dincolo de gardul viu al grădinii.

— Spune-mi mai multe despre şcoală, începu el. Ce arhitect ai angajat? Ea îi spuse numele firmei cu care el se declară de acord. Fac treabă bună. I-am folosit şi noi, de cîteva ori.

— Ştiu. Joseph i-a recomandat. Mi-a fost de mare ajutor, deşi m-am simţit vinovată că-l distrag de la treburile lui.

— Oh, Joseph este în stare să facă o mulţime de lucruri în acelaşi timp.

Încercînd să-l testeze pe Rogan, dar şi pe ea, Patricia veni mai aproape de el.

— Mi-ai lipsit.

— Am avut nişte săptămîni foarte agitate. Îi trecu o şuviţă de păr după ureche, un gest vechi, o veche obişnuinţă de care nici nu era conştient. Trebuie să ne facem timp. N-am mai fost la teatru de cîteva săptămîni, nu-i aşa?

— Nu. Ea îi prinse mîna şi i-o strînse. Dar mă bucur că avem timp, acum. Singuri.

În capul lui Rogan sună un clopoţel de alarmă. Îl ignoră rapid ca fiind ridicol şi îi zîmbi.

—Vom face chiar mai mult. De ce să nu mergem împreună la această proprietate pe care ai cumpărat-o să văd şi eu despre ce este vorba?

— Ar fi minunat. Ştii doar că ţin mult la părerea ta. Inima începu să-i bată mai repede. Te preţuiesc foarte mult.

Înainte să-şi schimbe hotăr?rea, Patricia se aplecă îl sărută pe gură. Închise ochii şi nu văzu panica din ochii lui. De data aceasta n-a mai fost un sărut dulce şi platonic, îşi împleti degetele în părul

lui şi se abandonă cu totul acestui sărut, dorind cu disperare să simtă din nou ceva.

Dar braţele lui nu se încolăciră în jurul trupului ei. Buzele lui nu ardeau. Rămăsese rece şi liniştit ca o statuie. Nici un fluid de plăcere sau dorinţă nu circula între ei. Doar suflul rece al şocului. Se trase înapoi şi îi văzu uluirea şi, mai mult decît atît, regretul ce i se citea în ochi. Jignită şi copleşită de ruşine, se îndepărtă de el.

Rogan puse paharul cu whisky pe masă.

— Patricia.

— Nu, te rog. Patricia îşi ţinea ochii strîns închişi. Nu spune nimic.

— Bineînţeles că o să spun. Trebuie. Ezitînd, îşi puse mîinile pe umerii ei. Patricia, ştii cît de mult... Care erau cuvintele adecvate? se întrebă cu toată sinceritatea. Cuvintele adecvate dar care să nu rănească? Ţin foarte mult la tine, spuse şi se urî pe sine.

— Să nu mai vorbim despre asta. Mă simt şi aşa destul de umilită. Patricia îşi strînse mîinile una în alta pînă cînd unghiile îi intrară în carne.

— Niciodată nu m-am gîndit, adăugă Rogan înjurîndu-se în gînd, din nou şi, pentru că se simţea atît de mizerabil, o înjură şi pe Maggie pentru că avusese dreptate. Patty, spuse neajutorat, îmi pare nespus de rău.

— Sînt sigură că îţi pare rău, răspunse Patricia pe un ton rece şi distant, în ciuda faptului că el folosise numele cu care o alinta întotdeauna. La fel îmi pare şi mie pentru că te-am pus într-o astfel de situaţie.

— Este vina mea. Ar fi trebuit să înţeleg.

— Şi de ce ar fi trebuit? Îngheţată, se îndepărtă de atingerea mîinilor lui. La lumina stelelor, faţa ei părea la fel de fragilă ca sticla, iar ochii la fel de transparenţi şi goi. Eu sînt mereu aici, nu-i aşa? Disponibilă ori de cîte ori ai o seară liberă. Sărmana Patricia, fără nici un scop în viaţă, agăţîndu-se cu disperare de micul ei proiect pentru a-şi da iluzia că este ocupală şi folositoare. Tînăra văduvă care se mulţumeşte cu o strîngere de mînă şi un zîmbet indulgent.

— Nu este adevărat. Nu asta simt eu pentru tine.

— Nu ştiu ce simţi tu şi cum. Vocea ei deveni ascuţită, apoi se frînse, alarmîndu-i pe amîndoi. Nu ştii nici ce simt eu. Ceea ce ştiu este că vreau să pleci înainte ca amîndoi să spunem lucruri care ar face situaţia şi mai neplăcută decît este.

— Nu pot să te părăsesc aşa. Hai să intrăm în casă, să ne aşezăm şi să discutăm.

Nu, îşi repetă Patricia, aş începe să plîng şi umilirea mea ar fi completă.

— Insist, Rogan, spuse cu o voce lipsită de viaţă. Vreau să pleci, acum. Nu mai avem ce ne spune în

afară de noapte bună. Cunoşti drumul spre ieşire. Trecu rigidă pe lîngă el şi intră în casă.

La naiba cu toate femeile, îşi spunea Rogan, a doua zi după-amaiză, cînd ajunse la galerie. Naiba să le ia pentru abilitatea lor înnăscută de a-l face pe un bărbat să se simtă vinovat, şi mizerabil, şi idiot.

Pierduse un prieten la care ţinea foarte mult. O pierduse pentru că fusese orb faţă de sentimentele ei. Sentimente pe care Maggie le văzuse de la prima ochire, îşi aminti cu ciudă. Urcă scările furios pe el însuşi. De ce nu ştia cum să se poarte cu cele două femei care însemnau aşa de mult pentru el?

Din neglijenţă, frînsese inima Patriciei. Şi Maggie, afurisită să fie, putea să i-o frîngă pe-a lui.

Oare or fi existînd iubiri perfect reciproce? Se pare că oamenii nu se îndrăgostesc niciodată de cei nerăbdători să le întoarcă iubirea.

Ei bine, el, unul, va avea suficientă minte să nu-şi pună sentimentele la picioarele lui Maggie ca ea să le poată distruge. Nu acum. Nu după ce el însuşi a făcut la fel cu sentimentele altcuiva. În fond, se simţea bine aşa cum era. Propriul lui stăpîn.

Pătrunse în prima sală şi se întunecă la faţă. Erau expuse mult mai multe piese din opera lui Maggie. Aruncă o ultimă privire la ceea ce urma să facă turul lumii în următoarele douăsprezece luni. Globul pe care ea îl creease în faţa ochilor lui părea

să conţină toate visurile pe care Maggie le ţinuse închise în sufletul ei, visuri care acum îşi rîdeau de el în timp ce privea fix în interiorul sferei multicolore.

Aceeaşi senzaţie din noaptea trecută cînd nu-l răspunsese la telefon. Probabil că în acel moment avusese nevoie de ea, din cauza sentimentului de vinovăţie faţă de Patricia. Avusese nevoie să-i audă vocea, să se aline cu ea. În schimb îşi auzise propria voce, înregistrată clar de robot. Ea refuzase pînă şi să-şi înregistreze vocea.

Aşa că în loc de o conversaţie nocturnă şi probabil intimă, lăsase un alt mesaj care, fără îndoială, o s-o plictisească pe Maggie tot atît de mult ca şi pe el.

Dumnezeule, o dorea.

— Ah, exact persoana pe care voiam s-o văd. Voios ca un cintezoi, Joseph intră în încăpere. Am vîndut-o pe Carlotta. Zîmbetul de autosatisfacţie îi dispăru însă repede, transformîndu-se în curiozitate, cînd Rogan se întoarse. O zi proastă, nu-i aşa?

— Au fost altele şi mai rele. Carlotta, ai spus? Cui?

— Unui turist american, care a vizitat galeria în dimineaţa asta. A fost pur şi simplu fascinat de Carlotta. Am expediat-o — pictura vreau să spun — într-un loc numit Tucson.

Joseph se aşează în colţul canapelei şi îşi aprinse o ţigară. Americanul mi-a declarat că adoră nudurile primitive şi că nudul Carlottei noastre este cu siguranţă primitiv. Şi eu sînt amator de nuduri, dar Carlotta n-a fost niciodată genul meu. Coapse greoaie şi tuşe groase de vopsea. Am putea spune că artistului i-a lipsit subtilitatea.

— Este totuşi o pictură excelentă în ulei, spuse Rogan absent.

— În genul ei. Dar pentru că prefer ceva mai puţin net, nu regret că am trimis-o pe Carlotta la Tucson. Dintr-un buzunar scoase la iveală o scrumieră miculă cu capac şi îşi scutură ţigara în ea. Ah, şi acuarelele scoţianului care a sosit acum o oră. Foarte frumoase, Rogan. Cred că ai descoperit o altă stea.

Rogan nu putea să facă altceva pentru a-şi arăta înţelegerea decît să-i ia mîna.

— Şi eu l-am iubit, Patricia. A fost prietenul meu cel mai bun.

— Ştiu că l-ai iubit. Şi tu ai fost acela care m-ai ajutat să trec prin toate acestea şi să ies la suprafaţă. Întîi ai plîns împreună cu mine apoi tot împreună am lăsat plînsul în urmă. Cu tine am putut vorbi de Robbie, am rîs şi am plîns. Ai fost cel mai bun dintre prieteni pentru mine, aşa că era firesc să te iubesc. Mi se părea doar o problemă de timp —

timpul necesar ca tu să începi să vezi în mine femeia în locul prietenului. Şi apoi, n-ar fi fost la fel de firesc ca tu să te îndrăgosteşti de mine şi să mă ceri în căsătorie?

Degetele lui îi strînseră nervos mîna.

— Dacă aş fi fost mai atent...

— N-ai fi văzut nimic mai mult din ceea ce voiam să ascund, sfîrşi ea. Pentru motive pe care nu vreau să le discut, seara trecută am hotărît să fac eu primul pas. Cînd te-am sărutat, m-am aşteptat să mă simt, ah, în al nouălea cer, printre pulbere de stele şi raze de lună. M-am angajat în acest sărut sperînd să fie tot ce-am aşteptat, acel amestec minunat de extaz şi chin, de plăcere şi durere. Mi-am dorit aşa de mult să mai simt din nou aşa ceva. Dar n-am simţit.

— Patricia, nu spui asta pentru că eu... Se opri brusc şi-şi îngustă ochii. Poftim?

Ea începu să rîdă, nedumerindu-l şi mai mult.

— După ce mi-am terminat partida de plîns, am analizat la rece tot episodul. Şi pot să-ţi spun că nu numai tu ai fost luat prin surprindere ci şi eu. Mi-am dat seama că n-am simţit absolut nimic cînd te-am sărutat.

— Absolut nimic, repetă Rogan după cîteva clipe.

— Nimic altceva decît un sentiment de jenă că am dat naştere la o situaţie imposibilă şi falsă pentru amîndoi.

Am realizat dintr-o dată că deşi te iubesc din toată inima, nu sînt îndrăgostită de tine. A fost pur şi simplu un sărut pentru cel mai bun prieten pe care îl am.

— Înţeleg. Era ridicol să se simtă jignit, dar se simţea, ca şi cînd bărbăţia lui i-ar fi fost pusă la îndoială. Dar, la urma urmei era bărbat. E un noroc, nu-i aşa?

Patricia îl cunoştea însă foarte bine. Rîzînd, îi mîngîie obrazul.

— Acum, eu sînt cea care te-am insultat.

— Nu este adevărat. Sînt doar uşurat că am ieşit atît de elegant dintr-o situaţie neplăcută. Privirea ei goală îl făcu să izbucnească. Perfect, la dracu', cu toate că m-ai insultat, aşa este. Sau cel puţin mi-ai umilit mîndria masculină, îi zîmbi la rîndul lui. Atunci, rămînem prieteni?

— Pentru totdeauna. Respiră adînc. Nici nu-ţi pot spune cît de uşurată mă simt că toată încurcătura a luat sfîrşit. Ştii, cred că o să accept ceaiul oferit de Joseph. Nu vrei să ni te alături?

— Îmi pare rău. Tocmai am primit o încărcătură de la Inverness şi aş vrea să mă uit la ea.

Patricia se ridică.

— Ştii, trebuie să fiu de acord cu mama într-o singură problemă. Munceşti prea mult, Rogan. A început să se vadă. Ai nevoie de cîteva zile de relaxare..

— Peste vreo lună sau două.

Clătinînd din cap, se aplecă să-l sărute.

— Mereu ai spus aşa. Mi-aş dori ca de data aceasta să se adeverească. Cred că vila voastră din sudul Franţei este un loc excelent nu numai pentru relaxare, dar şi pentru inspiraţie creatoare. Culorile şi materialele de acolo vor atrage fără nici o îndoială un suflet de artist.

Rogan deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc.

— Cred că mă cunoşti prea bine, murmură el.

— Aşa este. Gîndeşte-te puţin la ideea mea. Îl lăsă meditînd şi coborî la bucătărie. Şi pentru că Joseph era în galeria principală cu cîţiva clienţi întîrziaţi, se apucă să prepare singură ceaiul.

Joseph apăru exact în momentul cînd îşi lua prima ceaşcă.

— Îmi pare tare rău, spuse. N-au putut fi grăbiţi cu nici un chip şi nici nu voiau să plece fără să nu achiziţioneze ceva. Şi am încheiat ziua prin vînzarea sculpturii din aramă. O ştii, sculptura aceea care seamănă cu un măslin. Gata, au şi luat-o.

—Vrei puţin ceai pentru consolare?

— Bineînțeles, mulțumesc. Vrei să... Se opri brusc, cînd Patricia se întoarse spre el și îi văzu fața în plină lumină. Ce este? Ce s-a întîmplat?

— De ce întrebi? Ah, nimic. Patricia aduse cești le la masă, scăpîndu-le aproape din mînă cînd Joseph o prinse de braț.

— Ai plîns, spuse cu o voce răgușită. Și ai cearcăne la ochi.

Nervoasă, Patricia așeză cești le pe masă. De ce naiba sînt cosmeticele așa de scumpe dacă nu își fac datoria? O femeie nu și-ar permite o partidă de plîns binefăcător dacă ar ști că nu poate conta pe pudra ei. Ea încercă să se așeze pe scaun, dar mîinile lui o prinseră ferm de umeri. Surprinsă, Patricia își ridică privirea spre el. Și ceea ce văzu în ochii lui o făcu să se bîlbîie:

— Nu s-a întîmplat nimic serios! Doar o mică nebunie. Acum... acum mă simt bine.

Joseph se simțea pierdut. O mai ținuse în brațe și înainte. Dansaseră împreună de atîtea ori. Dar, acum, nu exista nici un fel de muzică. Doar ea. Încet, își ridică o mînă și îi trecu delicat degetele peste cearcănele de sub ochi.

— Încă îi simți lipsa lui Robbie, nu-i așa?

— Da. Totdeauna îi voi simți lipsa. Dar fața soțului atît de iubit se estompă. Îl vedea doar pe Joseph. Nu știu exact de ce am plîns.

Ce dulce este, îşi spuse Joseph. Ochii ei erau atît de blînzi şi de tulburaţi. Şi pielea ei — nu îndrăznise niciodată s-o atingă pînă acum — era ca mătasea.

— Nu trebuie să plîngi, Patty, se auzi spunînd. Apoi o sărută, gura lui înfometată luînd-o în posesie pe a ei, în timp ce îşi strecura mîinile în coama părului mătăsos.

Simţi cum se cufundă în parfumul ei, îl duru felul în care buzele i se desfăcură de surpriză pentru a-i permite s-o guste îndelung. Trupul fragil se lipi de al lui, trezindu-i dorinţe insuportabile şi conflictuale. Să ia, să protejeze, să mîngîie şi să posede.

Suspinul ei, parţial din cauza şocului, parţial din cauza uimirii, îl trezi la realitate ca un duş cu apă rece.

— Îmi... Îmi cer scuze. Se bîlbîia şi nu îşi găsea cuvintele, apoi se desprinse rigid şi cu regret în timp ce ea îl privea fix. Emoţii amestecate se învălmăşeau în sufletul lui. Nu am nici o scuză.

Se întoarse pe călcîie şi dispăru înainte ca Patricia să-şi simtă din nou capul pe umeri. Făcu un pas după el, pronunţîndu-i numele, apoi se opri, îşi apăsă mîna pe inima care bătea nebuneşte şi cu genunchii tremurînd se lăsă să cadă pe un scaun.

— Joseph? Îşi duse ambele palme la obrajii înfierbîntaţi, Joseph, repetă în gînd înmărmurită. De

ce? Era de-a dreptul ridicol. Erau doar prieteni ocazionali care împărtăşeau aceeaşi afecţiune pentru Rogan şi pentru artă. Joseph era... ei bine, un boem, decise Patricia. Încîntător, fără îndoială, fapt atestat de fiecare femeie care punea piciorul în galerie.

Şi nu fusese decît un sărut. Doar un sărut, îşi repetă iar şi iar în timp ce mai bău o ceaşcă de ceai. Dar mîna îi tremura aşa de tare încît mai mult vărsă ceaiul decît îl bău.

Un sărut, realiză cu o puternică tresărire, care o făcuse să se simtă în al nouălea cer, care îi adusese pulberea de stele şi razele de lună şi tot acel amestec de extaz şi chin, plăcere şi durere, pe care şi-l dorise şi la care sperase.

Joseph, repetă în gînd şi ieşi alergînd din bucătărie să-l caute.

Îl zări afară şi zbură pe lîngă Rogan fără să-l vadă.

— Joseph!

El se opri şi înjură. A sosit clipa, îşi spuse cu amărăciune, îl pusese la punct cum nu se poate mai clar şi pentru că fusese atît de prost încît nu dispăruse mai repede, urma acum acelaşi tratament în public. Resemnat să facă faţă situaţiei, se întoarse şi cu o mişcare hotărîtă a capului îşi zbîrli pletele cîrlionţate peste umăr.

Patricia reuşi să se oprească la cîţiva centimetri de el.

— Joseph, eu... Uitase complet ce dorise să-i spună.

— Ai tot dreptul să fii supărată, chiar furioasă, începu el. Nu mai are importanţă că n-am vrut să te ofensez, de fapt, am vrut numai să... La naiba, nu sînt un sfînt. Arătai atît de tristă şi de frumoasă. Atît de pierdută. Mi-am pierdut şi eu mintea şi îmi cer mii de scuze.

Într-adevăr se simţise pierdută, realiză Patricia. Se întrebă dacă Joseph ar putea să înţeleagă o astfel de stare: să ştii unde te afli, să crezi că ştii încotro mergi şi în acelaşi timp să te simţi pierdut. Ajunse la concluzia că ar putea.

—Vrei să cinăm împreună?

El clipi repede şi se dădu un pas înapoi. Se holbă la ea.

— Poftim?

—Vrei să cinăm împreună? repetă ea. Se simţea ameţită şi aproape îndrăzneaţă. Diseară. Acum.

—Vrei să cinezi? Joseph vorbea rar, pronunţînd clar fiecare cuvînt. Cu mine? În seara asta?

Arăta atît de derutat, încît Patricia izbucni în rîs.

— Da. De fapt, nu, nu asta doresc cu adevărat.

— Atunci, e perfect. Înclină ţeapăn capul şi o luă în josul străzii.

— Nu vreau să cinez, strigă după el în gura mare, încît toate capetele se întoarseră spre ea. Aproape îndrăzneață? se întrebă. Ah, nu, totalmente îndrăzneață, decise. Vreau să mă săruți din nou.

Jospeh se opri ca împietrit. Se întoarse și se îndreptă spre ea, ca un orb care își pipăie drumul, ignorîndu-l pe bărbatul cu cămașa înflorată care îi striga cuvinte de încurajare și îi făcea complice cu ochiul.

— Sînt sigur că nu am înțeles bine.

— Atunci am să vorbesc deschis. Își înghiți mîndria. Vreau să mă duci acasă la tine, Joseph. Și vreau să mă săruți din nou. Și dacă nu mă înșel prea mult asupra sentimentelor pe care le avem unul pentru celălalt, vreau să facem dragoste. Făcu și ultimul pas spre el. Acum ai înțeles? Și dacă da, este suficient de agreabil pentru tine?

— Agreabil, suficient de agreabil? Jospeh îi cuprinse fața în mîini, privind-o intens în ochi. Cred că ți-ai pierdut mintea. Mulțumesc, Doamne. Rîse și o luă în brațe. Ah, este mai mult decît agreabil, Patty, iubita mea. Mult mai mult.

Capitolul 14

Maggie moţăia la masa din bucătărie, cu capul pe braţul drept îndoit pe masă. Era extenuată. Mutarea lui Maeve se dovedise a fi un coşmar.

Maică-să fusese nemulţumită de orice, de la ploaia măruntă care cădea fără încetare pînă la perdelele pe care Brianna le pusese la ferestrele largi, care dădeau spre stradă, ale noii ei case. Dar faptul de a o vedea pe Maeve instalată în propria ei casă răscumpără cele îndurate. Maggie îşi ţinuse promisiunea şi Brianna era acum liberă.

Totuşi, Maggie nu se aşteptase să simtă valul apăsător de vină care o copleşise atunci cînd Maeve începuse să plîngă, îngropîndu-şi faţa în palme, cu lacrimile fierbinţi şiroindu-i pe obraji şi printre degete. Nu se aşteptase să se simtă vinovată sau să-i fie atît de milă de femeia care o amărîse o viaţă întreagă şi care o ocărîse pînă cu cîteva clipe înainte să izbucnească în plîns.

În cele din urmă, Lottie fusese cea care preluase controlul situaţiei, în felul ei direct şi vesel. Le condusese pe Brianna şi pe Maggie spre ieşire, spunîndu-le să nu-şi facă nici o grijă, absolut nici una, pentru că lacrimile erau la fel de normale ca şi ploaia. Şi în timp ce le împingea spre uşă, se tot minuna ce casă frumoasă şi cît de bine era aranjată, şi cît de bine se vor împăca ele două.

Aproape că le sui cu forţa în camioneta lui Maggie.

Aşa că totul se terminase şi se terminase cu bine. Numai că în seara asta nu va fi nici o petrecere cu şampanie, îşi zise Maggie.

Dăduse peste cap un pahar cu whisky şi se aşezase pe scaun, copleşită de emoţii şi sentimente contradictorii, în timp ce ploaia care continua să cadă şi soarele care apunea nu făceau decît să-i adîncească starea de tristeţe.

Ţîrîitul strident al telefonului nu reuşi să o trezească. Dar vocea lui Rogan răzbătu ca prin ceaţă şi o făcu să tresară, alungîndu-i somnul.

— Aştept să mă suni dimineaţă, întrucît nu am nici timpul şi nici răbdarea necesară de a veni eu însumi acolo şi de a te lua pe sus.

— Cum? Ameţită, Maggie clipi din ochi ca o bufniţă, privind roală prin încăperea în care amurgul

trimisese umbre lungi şi tremurătoare. Ce naiba, ar fi putut să jure că Rogan era acolo, mustruluind-o.

Enervată că fusese trezită din somn, şi că acum, trează, îşi amintise că îi era foame iar frigiderul era gol cu desăvîrşire, se ridică brusc de pe scaun.

Se va duce la Brie, hotărî ea. Şi-i va goli cămara. Şi poate că se vor înveseli una pe cealaltă. Tocmai îşi căuta o şapcă, cînd văzu beculeţul roşu al robotului telefonic, clipind cu insistenţă.

— Ce pacoste, murmură ea, dar apăsă pe butoane la întîmplare, pînă cînd banda se derula de la început, apoi nimeri butonul de *play*.

— Maggie. Din nou, vocea lui Rogan umplu încăperea. Zîmbi cînd realiză cine era cel care o trezise, chiar de la aşa mare depărtare. De ce dracu' nu răspunzi niciodată la chestia aia? E ora amiezei. Vreau să suni în clipa cînd te întorci din atelier, înţelegi? Este o problemă pe care aş dori s-o discut cu tine. Aşa că, mi-e dor de tine. Naiba să te ia, Maggie, mi-e dor de tine.

Mesajul se termină, dar înainte ca ea să se simtă prea grozav, un allul începu.

— Crezi că n-am altceva mai bun de făcut decît să-mi pierd vremea vorbind cu maşina asta?

— Nu, îi răspunse ea, dar tu eşti cel care a instalat-o.

— E patru şi jumătate acum, şi trebuie să trec pe la galerie. Poate că n-am fost suficient de clar. Trebuie să vorbesc cu tine, astăzi. Voi fi la birou pînă la ora şase, apoi mă găseşti acasă. Nu-mi pasă cît de prinsă eşti cu munca ta, vreau să mă suni neapărat. Naiba să te ia pentru că eşti atît de departe.

— Omul ăsta îşi petrece cea mai mare parte din timp ocărîndu-mă, mormăi Maggie. Şi tu eşti departe de mine, Sweeney.

Ca şi cum i-ar fi răspuns, vocea lui se auzi din nou pe bandă.

— Femeie insuportabilă şi fără minte ce eşti. Acum trebuie să-mi fac griji ca nu cumva să-ţi fi dat foc sau să te fi intoxicat cu chimicalele tale? Mulţumită surorii tale, care răspunde la telefon cum face orice om civilizat, ştiu că eşti acolo. E aproape opt şi am o întîlnire de afaceri şi cîţiva invitaţi la cină. Acum ascultă bine ce-ţi spun, Margaret Mary. Vino urgent la Dublin, şi ia-ţi paşaportul cu tine. N-o să-mi pierd vremea să-ţi explic de ce, tu doar să faci cum ţi-am spus. Dacă nu poţi să aranjezi pentru biletele de avion, spune-mi şi trimit avionul meu. Aştept să mă suni dimineaţă, întrucît nu am nici timpul şi nici răbdarea necesară de a veni eu însumi acolo şi de a te lua pe sus.

— Să mă iei pe sus? Dacă poţi. Maggie rămase locului şi scoase limba la robotul telefonic. Deci ar trebui să se ducă la Dublin, nu? Fiindcă aşa voia el. Nici te rog, nici dacă vrei, nimic. Doar ordine.

Pentru nimic în lume nu i-ar face pe plac.

Uitînd că îi era foame, Maggie ieşi din cameră ca o furtună şi urcă scările cîte trei trepte deodată. Să se ducă urgent la Dublin, spumegă ea. Ce tupeu pe capul lui, să-i comande ei.

Îşi scoase valiza din dulap şi o aruncă pe pat.

Chiar îşi închipuia că îi este atît de dor de el încît o să-şi lase baltă munca şi tot, doar pentru a nu ieşi din cuvîntul lui? Ei bine, o să vadă el. Da, hotărî ea în timp ce îşi arunca cîteva lucruri în valiză. O să vadă că nu-i deloc aşa, şi o să-i spună personal. Faţă în faţă. Şi Maggie se îndoia că Rogan îi va mulţumi pentru asta.

— Eillen, am nevoie ca cei din Limmerick să-mi trimită prin fax cifrele estimative pînă diseară. Stînd la birou, Rogan bifa o linie din agenda sa de lucru şi îşi frecă gîtul încordat. Şi vreau să văd raportul asupra studiului construcţiilor de acolo imediat ce ne parvine.

— Au promis că-l vor trimite la prînz. Eileen, o brunetă zveltă şi decisă, care conducea biroul cu la fel de multă îndemînare şi abilitate ca şi pe soţul şi cei trei copii ai ei, îşi notă ceva în carnet. La ora

două ai o întîlnire cu domnul Greenwald. În legătură cu modificările din catalogul pentru Londra.

— Da, știu. Și probabil că va servi un Martini.

—Votcă, zise Eileen. Cu două măsline în pahar. Să-i aduc și cîteva bucăți de brînză, ca să-i domolească elanul?

— Ar fi bine. Rogan bătea ușor cu degetele în birou. Nici o veste de la Clare?

— Nici una. Eileen îi aruncă o privire curioasă pe sub gene. Te anunț imediat ce va suna domnișoara Concannon.

El scoase un sunet, echivalentul vocal al indiferenței, ca și cum ar fi înălțat nepăsălor din umeri.

—Bine, acum, dacă vrei, du-te și încearcă să suni la Roma, da?

— Imediat. Oh, și am proiectul acela de scrisoare pentru Inverness, este gata, dacă vrei să te uiți peste el.

— Grozav. Și ar fi bine să dăm o telegramă la Boston. Cît e ceasul acolo? Tocmai se uita la ceas, cînd zări cu coada ochiului o pată de culoare ce apăruse brusc în ușă. Maggie.

— Exact. Maggie. Își lăsă valiza să cadă pe podea cu un zgomot înfundat și își înfipse mîinile în șolduri. Am cîteva lucruri pe alese să-ți spun, domnule Sweeney. Își înăbuși furia suficient pentru a-i face un semn din cap femeii care tocmai se

ridica din fotoliul din fața biroului lui Rogan. Tu probabil că ești Eileen?

— Da. Este o plăcere să vă întîlnesc în sfîrșit, domnișoară Concannon.

— Frumos din partea ta să spui așa ceva. Trebuie să mărturisesc că arăți remarcabil de bine pentru o femeie care lucrează pentru un astfel din tiran, adăugă Maggie accentuînd ultimul cuvînt.

Eileen își mușcă buzele. Își drese vocea și închise carnetul pentru steno.

— Frumos din partea dumitale să spui așa ceva. Mai aveți nevoie de altceva, domnule Sweeney?

— Nu. Te rog să răspunzi tu la telefoane și să numi dai legătura, nu vreau să fiu deranjat.

— Da, domnule. Eileen ieși din birou, închizînd ușa cu discreție.

— Așa. Rogan se lăsă pe spate în fotoliu, jucîndu-se cu stiloul. Deci ai primit mesajul meu.

— L-am primit...

Maggie se apropie de el, cu mîinile înfipte în șolduri, cu ochii aruncînd scîntei.

Lui Rogan nu îi era rușine să recunoască că îi lăsa gura apă cînd o vedea așa.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine te crezi? Maggie lovi cu palmele în birou, împrăștiindu-i creioanele. Am semnat un contract cu tine, Rogan Sweeney, și da, m-am culcat cu tine, spre marele

meu regret. Dar nimeni şi nimic nu-ţi dă dreptul să-mi comanzi tu ce să fac sau să mă înjuri din cinci în cinci minute.

— N-am vorbit cu tine de zile întregi, aşa că ar fi fost destul de greu să te înjur, îi reaminti el.

— Ba da, ai putut, prin maşinăria aia hidoasă, pe care am şi aruncat-o la gunoi, chiar în dimineaţa asta.

Foarte calm, el îşi făcu o însemnare în agendă.

— Nu începe iar.

— Nu fac decît să-mi notez că ai nevoie de un alt robot telefonic, atîta tot. După cîte văd, n-ai avut nici un fel de probleme să-ţi găseşti un loc la avion.

— Nici un fel de probleme? Din clipa în care ai intrat în atelierul meu, n-am avut parte decît de probleme. Şi tu ai fost cauza. Crezi că poţi controla totul, nu doar munca mea — ceea ce e suficient de rău — dar şi pe mine? Am venit să-ţi spun că nu poţi. Nu voi tolera... unde dracu' te duci? Încă n-am terminat.

— Nici nu mi-a trecut prin cap că ai fi terminat. Rogan se îndreptă spre uşă, o încuie şi se întoarse spre ea.

— Descuie uşa.

— Nu.

Faptul că el zîmbea cînd se apropie de ea nu avu darul s-o calmeze deloc.

— Să nu îndrăznești să pui mîinile pe mine.

— Exact asta vreau. De fapt, sînt pe a face ceva ce n-am făcut niciodată în cei doisprezece ani de cînd lucrez în biroul acesta.

Inima ei își înteți bătăile.

— Ba nu.

Deci, se gîndi el, în sfîrșit o șocase. Îi urmări privirea îndreptîndu-se pe furiș spre ușă, apoi o trase spre el.

— După ce am terminat cu tine, poți să strigi la mine și să te înfurii cît vrei.

— După ce termini cu mine?! Încercă să-i dea un pumn, dar deja buzele lui puseseră stăpînire pe ale ei. Ia-ți labele de pe mine, brută ce ești.

— Parcă îți plăceau mîinile mele, îi șopti Rogan la ureche și cu o mișcare rapidă o dezbrăcă de pulover. Tu mi-ai spus-o.

— E o minciună. Nu vreau, Rogan. Dar refuzul ei se transformă într-un geamăt cînd simți buzele lui fierbinți plimbîndu-i-se pe gît. O să țip, mai reuși ea să articuleze cu ultimele puteri.

— N-ai decît. O mușcă de gît, nu prea blînd. Îmi place mai mult cînd țipi.

— Naiba să te ia, murmură ea și se abandonă în brațele lui, care o lăsară ușor pe podea.

Făcură dragoste cu frenezie și pasiune, o acuplare fierbinte care se termină aproape imediat

ce începuse. Dar iuțeala nu diminuase plăcerea. Rămaseră înlănțuiți o clipă, cu trupurile vibrînd de efort și plăcere, apoi Rogan întoarse capul și o sărută pe bărbie.

— Frumos din partea ta că ai trecut pe-aici, Maggie.

Ea își adună toate puterile și încercă să-l lovească în umăr cu pumnul.

— Lasă-mă-n pace, brută. Tocmai voia să-i facă vînt, cînd el își schimbă poziția, răsucindu-se și trăgînd-o după el, pînă cînd Maggie se pomeni stînd în brațele lui, cu capul pe umărul lui Rogan.

— Mai bine așa?

— Decît ce? Maggie zîmbi, apoi își aminti că era furioasă pe el. Se desprinse din brațele lui și se așeză pe covor, adunîndu-și hainele împrăștiate peste tot. Ai într-adevăr tupeu, Rogan Sweeney.

— De ce, pentru că te-am întins pe podea?

— Nu, răspunse ea îmbrăcîndu-și blugii. Ar fi o prostie să spun așa ceva, cînd este evident că mi-a plăcut.

— Extrem de evident.

Ea îi aruncă o privire furioasă, în timp ce el se ridică și îi oferi mîna.

— Nu despre asta era vorba. Cine te crezi să-mi comanzi tu mie, să-mi spui ce să fac, fără ca măcar să spui *te rog* sau *dacă vrei?*

El se aplecă şi o ridică în picioare.

— Dar eşti aici, nu-i aşa?

— Sînt aici, ticălosule, să-ţi spun că eu nu voi tolera aşa ceva. A trecut aproape o lună de cînd ai plecat fluierînd de la uşa mea, şi nici măcar...

— Ţi-a fost dor de mine. Ea se încruntă la el.

— Nu mi-a fost deloc. Am o grămadă de lucruri cu care să-mi umplu timpul. Oh, îndreaptă-ţi cravata aia caraghioasă, arăţi de parcă-ai fi un beţiv.

El continuă pe acelaşi ton.

— Ţi-a fost dor de mine, Margaret Mary, deşi nu te-ai deranjat să mi-o spui ori de cîte ori am încercat să vorbesc cu tine la telefon.

— Nu pot să vorbesc la telefon. Cum vrei să vorbesc cu cineva pe care nu pot să-l văd? Şi te îndepărtezi de la subiect.

— Şi care este subiectul? Rogan se rezemă confortabil de marginea biroului.

— Nu accept să mi se dea ordine. Nu sînt nici servitoarea, nici angajata ta, aşa că să-ţi intre bine în cap. Notează în agenda ta elegantă din piele dacă ai nevoie să-ţi aduci aminte, dar să nu mai îmi spui vreodată ce trebuie să fac. Maggie răsuflă lung, uşurată şi satisfăcută că terminase ce avusese de spus. Acum că ţi-am spus ce-am avut de spus, am plecat.

— Maggie. Dacă nu aveai intenţia să rămîi, de ce ai mai adus valiza?

O prinsese şi ştiau amîndoi. Rogan aşteptă răbdător, urmărind cum pe chipul ei se succedau enervarea, decepţia şi confuzia.

— Poate că am de gînd să stau în Dublin o zi-două, doar sînt liberă să vin şi să plec după cum vreau, nu?

— Mmm. Ai adus paşaportul? Ea îi aruncă o privire obosită.

— Şi ce dacă l-am adus?

— Bine. Rogan ocoli biroul şi se aşeză în fotoliu. Facem economie de timp. Am crezut că ai fost suficient de încăpăţînată şi l-ai lăsat acasă şi ar fi fost o pierdere de vreme prostească să ne ducem pînă la Clare pentru asta. Se rezemă confortabil de spătarul fotoliului şi zîmbi. De ce nu stai jos? Vrei s-o rog pe Eileen să ne aducă un ceai?

— Nu vreau să stau jos şi n-am chef de ceai. Încrucişîndu-şi braţele, îi întoarse spatele şi privi ţintă portretul lui Gerogia O'Keeffe, care era atîrnat pe perete. De ce nu te-ai întors?

— Am avut cîteva motive. Unu, am fost realmente ţinuit aici. Am avut cîteva probleme pe care a trebuit să le rezolv, pentru că am vrut să am o perioadă de timp liber la dispoziţie. Şi în al doilea

rînd, am vrut să stau departe de tine pentru o vreme.

— Ah, deci aşa, zise Maggie în continuare cu spatele spre el. Şi de ce, mă rog?

— Pentru că n-am vrut să admit cît de mult simţeam nevoia de a fi împreună. Rogan făcu o pauză, aşteptă şi clătină din cap. Văd că nu spui nimic. Tu nu ai simţit nevoia să fim împreună?

— Ba da. Nu pentru că n-aş avea propria mea viaţă şi muncă, dar au fost anumite clipe cînd mi-ar fi plăcut să fii lîngă mine.

Şi se părea că Rogan trebuia să se mulţumească cu atît.

— Eşti pe aproape. Acum vrei să iei loc, Maggie? Sînt cîteva lucruri pe care trebuie să le discutăm.

— Bine, răspunse ea şi se întoarse încet spre el, apoi se aşează în fotoliul din faţa biroului. Rogan părea în elementul lui, îşi spuse Maggie. Se potrivea perfect, era calm, competent, într-un cuvînt era imaginea ideală a omului de afaceri plin de succes. Nu părea deloc genul de bărbat care ar fi făcut dragoste pe podeaua biroului. Ideea o făcu să zîmbească.

— Ce este? întrebă el.

— Mă gîndeam doar ce-o fi crezînd secretara ta despre noi, auzindu-ne.

El ridică dintr-o sprînceană.

— Sînt sigur că presupune că avem o discuţie de afaceri în adevăratul sens al cuvîntului.

— Ha! Mie mi s-a părut o femeie cu picioarele pe pămînt, dar dacă tu vrei să crezi asta, n-ai decît. Încîntată de felul neliniştit în care Rogan aruncă o privire spre uşă, Maggie se aşează picior peste picior. Deci, despre ce fel de afaceri avem de discutat?

— Ah, piesele pe care le-ai lucrat în ultimele săptămîni sînt excepţionale. După cum ştii, am oprit zece piese de la prima expoziţie, cu scopul de a le expune în cadrul unui turneu de un an de zile prin întreaga lume. Aş vrea să ţinem cîteva din lucrările tale cele mai recente aici, în Dublin, iar restul să le trimitem la Paris, de fapt, în acest moment sînt pe drum.

— Asta este exact ce mi-a spus foarte eficienta ta secretară, Eileen. Maggie începu să bată din degete, nerăbdătoare. Nu cred că m-ai chemat pînă la Dublin pentru a-mi spune asta încă o dată, după cum nu cred că m-ai chemat nici pentru un număr iute pe podeaua biroului tău.

— Nu. Aş fi preferat să discut aceste planuri cu tine prin telefon, dar niciodată nu te-ai ostenit să-mi răspunzi la nenumăratele metele apeluri şi mesaje.

— Am fost plecată o bună parte din timp. Rogan, poţi să ai tu drepturi de exclusivitate asupra creaţiei

mele, dar nu şi asupra mea. Aşa cum ţi-am mai explicat, am propria mea viaţă.

— Da, mi-ai explicat de nenumărate ori. Rogan simţea că începe din nou să se enerveze. Eu nu mă amestec în viaţa ta particulară, ci doar îţi îndrum cariera profesională. Şi exact în acest scop, voi pleca la Paris pentru a superviza ultimele detalii ale aranjamentului pentru expoziţie.

Paris. De-abia erau de o oră împreună şi el deja vorbea de plecare. Dezorientată de bătăile repezi ale propriei inimi, Maggie zise cu un nod în gît:

— Atunci e o adevărată minune că afacerile îţi merg bine, Rogan. Crezusem că ai angajat subordonaţi care să fie în stare să se ocupe de astfel de detalii, fără a fi nevoie să îi supraveghezi tot timpul personal.

— Angajaţii mei sînt mai mult decît capabili, le asigur. Se întîmplă însă să am un interes aparte în legătură cu operele tale, şi vreau să mă ocup eu însumi de pregătiri şi detalii. Vreau ca totul să iasă bine.

— Ceea ce înseamnă că vrei să iasă cum vrei tu.

— Exact. Şi vreau să vii cu mine.

Comentariul sarcastic care îi stătuse pe vîrful limbii fu dat uitării.

— Cu tine? La Paris?

— Îmi dau seama că ai unele obiecţii de ordin artistic sau moral cu privire la promovarea propriilor tale creaţii, dar te-ai descurcat suficient de bine la expoziţia de la Dublin, şi ar fi un lucru foarte bun dacă ai apare, chiar şi numai pentru un timp scurt, la prima ta expoziţie internaţională.

— Prima mea expoziţie internaţională, repetă ea uimită, pătrunzînd cu greu semnificaţia cuvintelor. Dar eu nu... nu ştiu o boabă de franceză.

— Nici o problemă. O să-ţi arunci o privire asupra aranjării pieselor la galeria din Paris, îţi vei arăta o fărîmă din farmecul tău personal şi vei avea suficient timp să cunoşti Parisul.

Rogan aşteptă răspunsul ei, dar nu primi decît o privire fixă.

— Ce zici?

— Cînd?

— Mîine.

— Mîine?! Primul val de panică o făcu să-şi apese pieptul cu o mînă. Adică să merg la Paris cu tine mîine?

— Numai dacă nu ai alte aranjamente presante.

— Nu, nu am.

— Atunci ne-am înţeles. Rogan simţi o senzaţie bruscă de uşurare. După ce ne vom convinge că expoziţia de la Paris va fi un succes răsunător, vreau să mergem împreună în Sud. Am o vilă pe

Coasta de Azur. Vreau să fim numai noi doi. Fără întreruperi, fără alte persoane în jur. Doar noi doi.

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Acea perioadă de timp liber despre care mi-ai vorbit? Dacă mi-ai fi explicat, n-aş mai fi ţipat la tine.

—A trebuit să-mi explic mie însumi întîi. Vrei să vii cu mine?

— Da, vreau, răspunse ea zîmbind. Trebuia numai să mă întrebi.

O oră mai tîrziu, Maggie dădu buzna la galerie, pentru a se opri şi a fierbe în suc propriu, în timp ce aştepta ca Joseph să termine de disculat cu un client. În timp ce el o flata pe o doamnă suficient de în vîrstă pentru a-i fi mamă, Maggie se plimbă nervoasă prin sală, băgînd de seamă că expoziţia de Artă Amerindiană fusese înlocuită de o prezentare de sculpturi în metal. Intrigată şi atrasă de îndrăzneala formelor, se pierdu în contemplarea lor, uitînd şi de încordarea nervoasă, şi că era grăbită.

— Un artist german, auzi vocea lui Joseph din spate, iar această piesă este, după părerea mea atît visceralã cît şi plină de veselie, ca o sărbătoare a forţelor elementare.

— Pămînt, foc, apă, vînt, toate închipuite în bronz. Maggie adoptă un accent ciudat, care

semăna cu al lui. O motivaţie puternică şi profundă, dar cu un neîndoielnic aer şăgalnic care sugerează satira.

— Şi poate fi a ta pentru doar două mii de lire.

— Într-adevăr, o ocazie unică. Ce păcat că n-am la mine decît două lire. Maggie se întoarse şi îl sărută pe obraz. Arăţi excelent, Joseph. Cîte inimi ai mai zdrobit de cînd nu ne-am mai văzut?

— Nici una, pentru că inima mea ţi-am dăruit-o ţie.

— Ha! Ce bine că amîndoi ştim că ăsta e felul tău de-a fi. Ai un minut liber?

— Pentru tine, draga mea, zile întregi. Săptămîni. Îi sărută galant mîna, apoi adăugă: ani.

— Un minut îmi ajunge. Joseph, ce haine îmi trebuie pentru Paris?

— Un pulover negru mulat pe bust, o fustă ultra scurtă şi pantofi cu toc înalt.

— Groazav. Zău, Joseph, trebuie să plec la Paris şi n-am nici cea mai vagă idee despre ce aş avea nevoie. Am încercat s-o găsesc pe doamna Sweeney, dar este plecată astăzi.

— Deci eu sînt alegerea de-a doua. Onoarea mă copleşeşte. Jospeh făcu un semn unuia din subordonaţii săi să preia îndatoririle de gazdă. Tot ceea ce ai nevoie pentru Paris, Maggie, este o inimă romantică.

— De unde pot să cumpăr una?

— O ai pe-a ta, Maggie. Oricît ai vrea, nu poţi s-o ascunzi. Nu faţă de mine, Maggie, pentru că eu ţi-am văzut operele.

Ea făcu o grimasă, apoi îl luă de braţ.

— Ascultă, asta e ceva care rămîne doar între noi, bine? N-am mai călătorit niciodată. La Veneţia, singurele mele griji erau să învăţ, să nu port nimic care ar fi putut lua foc şi să plătesc chiria în fiecare lună. Dacă e vorba să plec la Paris, nu vreau să mă fac de rîs.

— Nici o grijă, n-o să te faci. Bănuiesc că pleci împreună cu Rogan şi el cunoaşte Parisul la fel de bine ca un localnic. Tu trebuie doar să pari un pic arogantă, un pic plictisită, şi te vei potrivi de minune.

— Am venit la tine să mă sfătuieşti cum să mă îmbrac. Oh, e umilitor să recunosc, dar nu mă pot duce îmbrăcată aşa. Nu că aş vrea să par un manechin, dar nici să fiu luată drept verişoara de la ţară a lui Rogan.

— Hmm. Joseph îşi luă rolul în serios, se îndepărtă la o lungime de braţ de ea şi o studie cu atenţie. Dacă ai merge aşa, ai arăta grozav, dar...

— Dar?

— Cumpără-ţi o bluză de mătase, bine croită, dar moale. Ceva în culori vesele, fata mea, cele

pastelate nu-s de tine. Şi pantaloni de acelaşi fel. Foloseşte-ţi simţul artistic pentru a alege culorile. În orice caz, ceva contrastant. Şi fusta scută de care ţi-am spus îţi trebuie neapărat. Mai ai rochia aceea neagră?

— N-am adus-o cu mine.

El făcu un gest critic, întocmai ca o mătuşă bătrînă ce-şi dojeneşte nepoata.

— Trebuie să fii pregătită întotdeauna. Bine, rochia neagră nu intră în discuţie, aşa că îţi trebuie alta. De data asta, ceva strălucitor, care îţi ia ochii. Joseph puse mîna pe sculptura din spatele lui. Ceva în genul ăsta de culoare cred că ar fi nimerit. Dar nu ceva clasic, ci cît mai îndrăzneţ — decoltată, mulată pe corp, eventual cu spatele gol. Încîntat de imaginea pe care o vedea cu ochii minţii, zîmbi şi încuviinţă din cap. Cum ţi se pare?

— Complicat. Mi-e ruşine să realizez că astfel de lucruri contează pentru mine.

— Nu ai nici un motiv să-ţi fie ruşine. Este doar o simplă problemă de aspect vestimentar, de prezentare, dacă vrei.

— Aşa o fi, dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu i-ai spune nimic lui Rogan.

— Consideră-mă drept confesorul tău, dragă. Joseph aruncă o privire peste umărul ei, şi Maggie văzu cum în ochi îi înflori un zîmbet plin de fericire.

Pe uşă intră Patricia, ezită o clipă, apoi se îndreptă spre ei.

— Bună, Maggie. Nu ştiam că eşti în Dublin.

— Nici eu nu ştiam că vin, m-am hotărît abia azi-dimineaţă. Ce mult se schimbase Patricia, se minună Maggie. Oare care era motivul schimbării? Umbrele tristeţii întipărite pe chip dispăruseră, la fel rezerva şi timiditatea. Dar văzînd felul în care Patricia îi zîmbi lui Joseph, nu-i trebui decît o clipă pentru a înţelege. Aha, îşi zise ea. Deci dintr-acolo bate vîntul.

— Îmi cer scuze că vă înterup. Voiam doar să-i spun lui Joseph... Ah, da, tocmai treceam pe-aici şi mi-am amintit de afacerea de care am discutat. Aveam o întîlnire la ora şapte.

— Da, îmi amintesc. Joseph îşi înfundă mîinile în buzunare, pentru a rezista tentaţiei de a o lua în braţe. La ora şapte.

— Mi-e teamă că va trebui să amînăm pentru şapte şi jumătate, mai am ceva de rezolvat pînă atunci. Voiam doar să fiu sigură că nu-ţi încurc programul.

— Nu-i nimic, îl modilic.

— Bine. Atunci e-n ordine. Rămase tăcută o clipă, uitîndu-se pierdută la el, apoi îşi aminti de Maggie şi de bunele maniere. Rămîi în oraş pentru mai mult timp?

— Nu, de fapt plec chiar mîine. Între cei doi avu loc un schimb de priviri atît de fierbinți, încât Maggie se miră că sculpturile nu se topesc. De fapt, tocmai plecam.

— Oh, nu, te rog, nu pleca din cauza mea. Eu trebuie să plec. Patricia mai aruncă o privire plină de dorință și dragoste spre Joseph, apoi continuă. Mă așteaptă cineva și deja am întîrziat. Voiam doar, ei bine la revedere.

Maggie așteptă o clipă.

— Ai de gînd să rămîi aici pironit ca o momîie? șuieră ea printre dinți, în timp ce Joseph se uita lung cum Patricia se îndrepta către ușă.

— Hmm? Cum? Scuză-mă o clipă. În două secunde era la ușă. Patricia se întoarse cu fața spre el, roși, apoi zîmbi. Apoi se îmbrățișară cu patimă.

Inima romantică pe care Maggie refuza să admită că o avea își înteți bătăile, plină de bucurie pentru cei doi. Așteptă pînă cînd Patricia plecă, lăsîndu-l pe Joseph să se uite după ea, ca un om lovit în cap cu leuca.

— Deci inima ta îmi aparține mie, nu-i așa? îl apostrofă ea.

Privirea năucă dispăru din ochii lui Joseph.

— Nu-i așa că-i minunată?

— N-ai cum să tăgăduiești așa ceva.

— Sînt îndrăgostit de ea de atîta vreme, încă dinainte să se fi măritat cu Robbie. N-am crezut niciodată, nici măcar n-am sperat. Rîse puţin, încă sub vraja dragostei. Credeam că Rogan este alesul.

— Şi eu credeam la fel. E limpede ca bună-ziua că o faci fericită. Maggie îl sărută pe obraz. Mă bucur pentru tine.

— Este... ăăă, deocamdată încercăm să ţinem secret. Cel puţin pînă cînd... pentru o vreme. Familia ei... pot să garantez că maică-sa nu va fi niciodată de acord.

— La dracu' cu maică-sa.

— Şi Patricia a spus cam acelaşi lucru. Gîndul îi aduse un zîmbet pe buze. Dar eu nu vreau să se stîrnească discuţii din cauza mea. Aşa că ţi-aş fi recunoscător dacă ai păstra micul nostru secret.

— Chiar faţă de Rogan?

— Lucrez pentru el, Maggie. Da, sîntem prieteni, dar lucrez pentru el. Patricia este văduva unuia dintre cei mai vechi prieteni ai săi, o femeie cu care el însuşi a ieşit o vreme. Mulţi credeau că se vor căsători.

— Eu nu cred că Rogan se numără printre ei.

— Poate că da, poate că nu, dar prefer să-i spun eu atunci cînd voi crede de cuviinţă.

— E treaba ta, Joseph. A ta şi a Patriciei. Aşa că sîntem chit. Secret contra secret.

— Îți sînt recunoscător.

— N-ai pentru ce. Dacă Rogan e atît de caraghios încît să nu fie de acord, merită să fie arătat cu degetul.

Capitolul 15

Parisul era fierbinte, aglomerat şi trepidant. Traficul era îngrozitor. Maşini, autobuze, motorete de toate felurile se îngrămădeau, claxonau, se strecurau unele printre altele şi accelerau, de parcă şoferii ar fi fost într-o peramanetă înfruntare pe străzi, un adevărat duel. Pe trotuare, învălmăşeala pestriţă a pietonilor era şi mai mare. Femei îmbrăcate în acele fuste scurte care îi plăceau atît de mult lui Joseph, păreau plictisite şi blazate şi incredibil de şic. Bărbaţi la fel de eleganţi şi de blazaţi le urmăreau de la mesele numeroaselor cafenele, unde savurau un pahar de vin roşu sau o ceaşcă de cafea neagră.

Flori peste tot, de toate culorile şi formele, trandafiri, gladiole, petunii, begonii se revărsau din ghivece puse la ferestre, de pe tarabele vînzătorilor, în vitrine şi în braţele fetelor cu picioare lungi şi nervoase.

Băieţi pe paline cu rotile se strecurau printre trecători, cu faimoasele cornuri croissant, lungi de un metru, ieşind din plasele cu cumpărături. Grupuri de turişti cu nelipsitele aparate de fotografiat încercau să surprindă pe peliculă atmosfera unică a vieţii trepidante a Parisului.

Şi cîini. Oraşul părea plin de cîini, smucindu-se în lese, plimbîndu-se prin parcuri şi alei, trecînd prin faţa magazinelor. Chiar şi cel mai neînsemnat pudel părea exotic, extrem de francez şi arogant.

Maggie admira panorama oraşului de la fereastra ei care dădea spre Place de la Concorde.

Era într-adevăr la Paris. Aerul era înmiresmat şi plin de gălăgie şi totul era scăldat într-un soare vesel. Iar iubitul ei dormea buştean în pat.

Sau cel puţin aşa credea.

Rogan o urmărea de cîtăva vreme privind Parisul. Se aplecase pe fereastră, fără să bage de seamă că neglije-ul străveziu îi alunecase de pe umărul stîng. Cînd ajunseseră, cu o seară înainte, oraşul nu păruse să o impresioneze deloc. Deşi lăcuse ochii mari cînd văzuse holul luxos al hotelului *Crillon,* nu spusese nici un cuvînt cînd se înregistraseră la recepţie.

Nu spusese nimic nici cînd intraseră în apartamentul luxos, ci se mulţumise să se plimbe

prin sufragerie, în timp ce Rogan îi dădea un bacşiş liftierului.

Cînd o întrebase dacă îi place apartamentul, ridicase din umeri şi spusese că merge.

Asta îl făcuse să izbucnească în rîs şi să o tragă în pat.

Dar acum nu mai era atît de blazată, remarcă Rogan. Vedea clar cît era de emoţionată, în timp ce se apleca pe fereastră în dorinţa de a absorbi cît mai mult din viaţa agitată a oraşului. Nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decît să-i ofere lui Maggie Parisul.

— Dacă te mai apleci mult pe fereastră, s-ar putea să se blocheze traficul.

Maggie tresări, îşi îndepărtă părul din ochi ?i se întoarse spre el, privindu-l cum zace într-un munte de perne şi aşternuturi răvăşite.

— Nici măcar o bombă n-ar putea opri traficul ăsta. De ce vor cu tot dinadinsul să se omoare unii pe alţii?

— Este o chestiune de onoare şi mîndrie. Cum ţi se pare oraşul la lumina zilei?

— Este supraaglomerat. Mai rău chiar decît Dublinul. Apoi se îmblînzi şi-i zîmbi. Este minunat, Rogan. Plin de culoare şi de viaţă, plin de temperament. Acolo jos e un negustor care vinde flori. Şi ori de cîte ori vine cineva să cumpere sau

doar să se uite, îi ignoră de parcă ar fi sub demnitatea lui să îi bage în seamă. Dar le ia banii şi numără fiecare monedă.

Se strecură înapoi în pat şi se întinse deasupra lui.

— Ştiu exact ceea ce simte, murmură ea. Nimic nu te irită mai mult decît să vinzi ceea ce iubeşti.

— Dacă nu le-ar vinde, ar muri cu toţii, Rogan o sărută uşor pe bărbie. Şi dacă tu n-ai vinde cceea ce iubeşti atunci o parte din tine ar muri.

— Ei da, cel puţin acea parte din mine care are nevoie să mănînce în fiecare zi. Ai de gînd să suni pentru a ni se servi micul dejun la pat?

— Ce ai dori? Ochii ei sclipiră.

— Oh, orice începînd cu asta... Cu o mişcare bruscă, dădu la o parte cearşafurile şi îi înfăşură trupul.

Mai tîrziu, Maggie ieşi de sub duş şi îşi puse halatul alb şi pufos care stătuse atîrnat în cuierul fix de pe spatele uşii. Îl găsi pe Rogan stînd la o măsuţă lîngă fereastra mare a sufrageriei, citind ziarul şi turnîndu-şi o ceaşcă de cafea.

— Ziarul acela e în franceză, zise Maggie în timp ce mirosea croissant-urile proaspete din coş. Ştii şi franceza şi italiana?

— Mmm. Fruntea îi era încruntată, iar ochii parcurgeau atenţi pagina financiară cu cotaţiile

bursei. Tocmai se gîndea să-l sune pe agentul său de brusă.

— Şi mai ce?

— Cum adică şi mai ce?

— Şi mai ce şlii să vorbeşti, adică ce altă limbă.

— Puţină germană. Şi ceva spaniolă, suficient cît să mă descurc într-o conversaţie uzuală.

— Galeza veche?

— Nu. Rogan dădu pagina, parcurgînd în fugă ştirile despre licitaţiile şi tranzacţiile din lumea artei. Tu?

— Bunica din partea tatălui ştia, aşa că am învăţat şi eu. Mîinile ei se mişcau fără-ncetare, în timp ce întindea gem pe un croissant fierbinte. Presupun că nu este de foarte mare folos, decît dacă vrei să ocărăşti pe cineva. Oricum, nu e genul de limbă care să-ţi confere cea mai bună masă dintr-un restaurant francez.

— Dar este valoroasă. Ne-am pierdut o mare parte a moştenirii spirituale, şi de aceea puţinele lucruri rămase sînt atît de valoroase. Acesta era un lucru la care se gîndise adesea. Este un mare păcat că în toată Irlanda nu au mai rămas decît cîteva locuri unde poţi să auzi vorbindu-se irlandeza. Şi pentru că discuţia îi reaminti un lucru la care se gîndise mai demult, împături la loc ziarul şi îl puse deoparte. Spune-mi ceva în celtă.

— Mănînc acum.

— Spune ceva pentru mine. Maggie, spune-mi ceva în limba veche a strămoşilor noştri.

Ea făcu un gest de nerăbdare, dar îi făcu pe plac. Sună melodic, exotic şi străin, semănînd puţin cu greaca veche.

— Ce-ai spus?

— Că ai o figură pe care îţi face plăcere să o vezi dimineaţa, răspunse ea, zîmbind. După cum vezi, este o limbă la fel de bună pentru a flata pe cineva, pe cît este de potrivită pentru a te certa. Acum spune-mi şi tu ceva în franceză.

El îi dădu mai mult decît un simplu răspuns. Se aplecă spre ea, îi atinse buzele uşor, şi îi murmură la ureche. *Me reveiller a cote de toi, c'est le plus beau de tous les reves.* Inima ei începu să bată mai repede.

— Ce înseamnă?

— Că a mă trezi dimineaţa alături de tine este mai minunat decît orice vis al meu.

Ea îşi coborî privirea.

— Ei da. Se pare că franceza este mai potrivită pentru lucruri sensibile decît engleza.

Reacţia ei rapidă şi pur feminină, cu totul neaşteptată, îl amuză şi îl încîntă, deopotrivă.

—Te-am prins, Maggie. Trebuia să fi încercat în franceză cu mult timp în urmă.

— Nu fi prostuț. Dar o atinsese. Vorbele lui îi atinseseră o coardă sensibilă, undeva adînc în suflet, și coarda începu să vibreze. Maggie își alungă slăbiciunea atacînd micul dejun. Ce este asta?

— Omletă Benedict.

— E bună, zise ea cu gura plină. Poate puțin cam grețoasă, dar e bună. Ce facem astăzi, Rogan?

— Încă mai ai obrajii în flăcări, Maggie.

— Nu-i adevărat. Îl privi sfidătoare, cu ochii îngustați. Aș vrea să știu ce planuri ai pentru astăzi. Presupun de data asta îmi spui și mie despre ce e vorba înainte, nu mă mai tîrîi după tine ca pe-un cîine.

— Începe să-mi placă din ce în ce mai mult de cheslia aia ascuțită pe care tu o numești limbă, zise el amuzat. Probabil că mi-am pierdut mințile. Și înainte să mă înșel din nou, îți spun că m-am gîndit că ți-ar plăcea să vezi puțin orașul. Fără îndoială că o să-ți placă la Louvre. Aș că avem toată dimineața la dispoziție să ne plimbăm, facem cumpărături sau orice altceva vrei. Apoi după-amiază trecem pe la galerie.

Gîndul de a vedea celebrul muzeu îi plăcu. Își turnă o ceașcă de cafea și se așeză într-un fotoliu.

— Presupun că mi-ar plăcea să ne plimbăm puţin. Cît despre cumpărături, vreau să iau ceva pentru Brie.

— Ar trebui să iei ceva şi pentru Maggie.

— Maggie n-are nevoie de nimic. Şi-apoi, nu-mi pot permite.

— Asta-i absurd. N-are rost să-ţi negi dreptul de a-ţi cumpăra un cadou, două. Le meriţi pe deplin.

— Ce-am cîştigat am cheltuit deja. Luă o înghiţitură de cafea şi se strîmbă. Au tupeul să spună că asta e cafea?

— Cum adică ce-ai cîştigat ai cheltuit? zise Rogan punînd jos furculiţa. De-abia acum o lună ţi-am înmînat personal un cec cu şase cifre. E destul de greu să fi topit atîţia bani într-un timp atît de scurt.

— Arăt eu ca cineva care aruncă banii pe fereastră? întrebă ea, făcînd semne de nervozitate cu cuţitul..

— Dumnezeule, nu.

— Şi atunci ce înseamnă asta? Că nu am gustul şi nici stilul de a-mi cheltui banii cum se cuvine?

El ridică o mînă în semn de împăcare.

— Nu înseamnă altceva decît nu. Dar dacă ai prăpădit banii pe care ţi i-am dat, aş dori să ştiu.

— N-am prăpădit nimic, şi asta nu e treaba ta, nu te interesează.

—Tu mă interesezi, iar dacă nu te pricepi să-ţi gestionezi banii, o voi face eu pentru tine.

— Ba nu o să faci nimic. De ce, scîrţar egoist ce eşti, doar sînt banii mei, nu? Şi s-au dus, sau mă rog, cea mai mare parte din ei. Aşa că va trebui să îmi vinzi în continuare piesele şi să îmi faci rost de alţii.

— Exact asta o să fac. Acum, unde s-au dus şi pe ce?

— S-au dus, şi atîta tot. Înfuriată şi stînjenită în acelaşi timp se ridică de la masă. Am şi eu cheltuieli, nu-i aşa? Aveam nevoie să-mi cumpăr ceva provizii şi am fost suficient de proastă să-mi iau o rochie.

El îşi încrucişa braţele, calm.

— Deci ai cheltuit într-o lună aproape două sute dee mii de lire sterline pe provizii şi o rochie.

—Aveam o datorie de plătit, se înfurie ea. Şi de ce mă rog să-ţi explic ţie? În afurisitul tău de contract nu scrie nimic despre felul cum trebuie să-mi cheltui eu banii.

— Asta n-are nimic de-a face cu contractul, zise el răbdător, pentru că vedea clar că nu furia o împiedica să-i spună, ci teama de a nu fi umilită. Pur şi simplu te-am întrebat ce-ai făcut cu banii, dar cu siguranţă că n-ai nici un fel de obligaţie să-mi spui.

Voce lui potolită şi înţelegătoare nu făcu decît să-i sporească chinul, stînjenind-o şi mai tare.

— I-am cumpărat mamei o casă, deşi n-o să-mi mulţumească niciodată pentru asta. Apoi a trebuit să o şi mobilez, nu? Altminteri i-ar fi luat Briannei şi ultima pernă. Frustată, îşi trecu mîinile prin păr, răvăşindu-l. Şi a trebuit s-o angajez pe Lottie şi să le cumpăr o maşină. Şi Lottie va trebui plătită în fiecare săptămînă, aşa că i-am lăsat lui Brie suficienţi bani pentru salariul ei pe şase luni, pentru mîncare şi pentru altele. Apoi mai era şi ipoteca, deşi Brie se va supăra cînd va afla că am plătit-o. Dar era de datoria mea să o plătesc, pentru că tata a făcut-o pentru mine. Aşa că s-a terminat şi mi-am ţinut promisiunea făcută tatei înainte de a muri, şi n-am chef să-mi spui tu ce-ar trebui sau n-ar trebui să fac cu banii mei.

În timp ce vorbea, se plimba prin cameră cu paşi mari, ca o leoaică în cuşcă, şi în cele din urmă se opri în faţa lui Rogan, care continua să stea liniştit şi răbdător la masă.

— Deci să recapitulăm, zise el. Ai cumpărat o casă pentru mama ta, ai mobilat-o, apoi ai cumpărat o maşină şi ai angajat pe cineva ca să-i ţină companie lui Maeeve. Ai plătit o ipotecă, ceea ce îi va displăcea surorii tale, dar aşa ai crezut tu că trebuie să faci, fiind responsabilitatea ta. Apoi i-ai

dat Briannei suficienţi bani ca să acopere cheltuielile mamei pentru şase luni, ai făcut aprovizionarea. Şi cu ce a mai rămas, ţi-ai cumpărat o rochie.

— Exact aşa am făcut. Şi ce dacă?

Ea stătea în picioare, tremurînd de furie, cu ochii strălucind, nerăbdătoare să se ia la harţă. Ar putea, îşi spuse el, să-i spună cît de mult îi admira increbila ei generozitate şi loialitate faţă de familie. Dar se îndoia că în acea clipă ea ar aprecia acest lucru.

— Aşa se explică totul, răspunse el calm, luînd o înghiţitură de cafea. Voi aranja ca să primeşti un aconto.

Maggie nu era sigură deloc că va putea vorbi. Şi totuşi cînd deschise gura, cuvintele i se precipitară pe buze, într-un şuierat ameninţător.

— N-am nevoie de aconto-ul tău! N-am nevoie! Ceea ce am nevoie îmi cîştig cu propria muncă, ai înţeles?

— Şi exact asta faci, dealtfel destul de bine. Nu e din milă, Maggie, nu e nici măcar un împrumut. Este pur şi simplu o tranzacţie obişnuită între doi oameni de afaceri.

— La dracu' cu afacerile tale. Obrajii îi ardeau ca focul, se simţea stînjenită. Nu voi accepta nici măcar un penny pînă nu îl cîştig pe merit. Tocmai

am scăpat de datorii şi n-am chef să-mi fac altele acum.

— Dumnezeule, ce încăpăţînată eşti. Bătea uşor cu degetele în masă, analizîndu-i reacţia, încercînd să înţeleagă motivul izbucnirii ei. Dacă mîndria şi amarul propriu erau cauza, putea s-o ajute. Foarte bine, atunci vom proceda altfel. Am avut cîteva oferte pentru *Surrender,* dar pe care le-am refuzat.

— Refuzat?

— Mmm. Ultima cred, a fost de treizeci de mii.

— Lire sterline! izbucni ea. Mi-au fost oferite treizeci de mii de lire pentru ea, şi tu ai refuzat? Eşti nebun? Poate că pentru tine nu înseamnă nimic suma asta, Rogan Sweeney, dar cu banii ăştia eu aş fi putut trăi mai mult decît confortabil un an de zile. Dacă aşa înţelegi tu să-mi conduci...

— Linişte. Şi pentru că o spusese pe un ton atît de degajat, de absent, ea tăcu. Am refuzat oferta pentru că intenţionam să cumpăr eu piesa, după ce am fi expus-o în întreaga lume. Aşa că o voi cumpăra acum şi va continua turul ca parte din colecţia mea. Să zicem, treizeci şi cinci de mii.

Numise preţul de parcă ar fi fost nişte mărunţiş aruncat pe birou.

Ceva în sufletul ei tremura ca o pasăre speriată.

— De ce?

— Pentru că nu este etic să o cumpăr cu același preț ca un client.

— Nu, vreau să spun, de ce o vrei. Atît de mult? El se opri din calculele mentale pe care le făcea și o privi adînc.

— Pentru că e o piesă superbă și intimă. Pentru că de cîte ori o privesc, îmi amintesc cum am făcut dragoste pentru prima oară cu tine. Pentru că tu nu voiai s-o vinzi. Crezi că n-am înțeles sentimentele tale în ziua cînd mi-ai arătat-o? Credeai că n-am înțeles cît de mult te-a durut să te desparți de ea?

Incapabilă să rostească un cuvînt, ea clătină doar din cap și își coborî privirea.

— Era a mea, Maggie, chiar înainte s-o fi terminat. La fel de mult, cred, cît era și a ta. Și nu va aparține niciodată altcuiva. Nici măcar o clipă nu m-am gîndit la așa ceva.

Tăcută, ea se îndreptă spre fereastră.

— Nu vreau să-mi plătești pentru ea.

— Nu fi absurdă.

— Nu vreau banii tăi, zise ea iute, atîta timp cît mai putea vorbi. Ai dreptate, piesa asta este teribil de specială pentru mine, așa că voi fi recunoscătoare dacă o vei accepta. Respiră adînc și chinuit, privind fix pe fereastră. Mi-ar face plăcere să o știu în posesia ta.

—A noastră, spuse el pe un ton care o făcu să-şi întoarcă privirea spre el, ca un magnet. A noastră, aşa cum a fost predestinată să fie.

—A noastră, atunci. Oftă adînc, apoi continuă. Cum să mă supăr eu pe tine? întrebă ea liniştită. Cum să mă lupt cu tine, cînd tu îmi faci ceea ce îmi faci?

— N-ai cum.

Şi ei îi era teamă că avea dreptate în această privinţă.

— Îţi sînt recunoscătoare pentru că îmi oferi un aconto, dar nu pot să-l accept. Pentru mine este foarte important să primesc numai pentru ceea ce lucrez, atunci cînd termin ceva. Am pus de-o parte destul deocamdată, şi pentru moment nu-mi doresc mai mult. Ceea ce a trebuit rezolvat s-a rezolvat odată pentru totdeauna. De-acum înainte, toţi banii pe care-i cîştig vor fi ai mei.

— Maggie, este vorba doar de nişte bani.

— E uşor pentru tine să spui asta, cînd ai mai mult decît vei avea nevoie vreodată. Asprimea din propria ei voce, atît de asemănătoare acum cu cea din vocea lui Maeve, o opri brusc. Respiră adînc şi îşi deschise sufletul. Banii au fost mereu o problemă în casa mea, ca o rană deschisă; lipsa lor, îndemînarea tatălui meu de a-i risipi şi pretenţiile mamei de mai mult. Eu nu vreau ca

fericirea mea să depindă de bani, Rogan. Şi mă înspăimîntă şi ruşinează în acelaşi timp faptul că s-ar putea să se întîmple astfel.

Deci, îşi spuse el, în timp ce o studia cu atenţie, ăsta era motivul pentru care ea i se împotrivise tot timpul.

— Nu mi-ai spus tu odată că nu te apuci de lucru dimineaţa cu gîndul la profitul pe care-l vei realiza pînă la sfîrşitul zilei?

— Ba da, dar....

— Acum te gîndeşti la el?

— Nu. Rogan...

—Te chinui în zadar, Maggie, zise el ridicîndu-se de la masă şi venind spre ea. Tu ai decis cu multă vreme în urmă că viitorul va fi diferit de trecut, aşa că n-ai ce să-ţi reproşezi.

— Nu mă pot întoarce la ce-a fost odată, murmură ea. Chiar dacă aş vrea, nu mai pot.

— Nu, nu poţi. Tu eşti şi vei fi mereu genul de om care priveşte înainte, adăugă el, sărutînd-o tandru pe frunte. Acum vrei să te îmbraci, Maggie? Dă-mi voi să-?i ofer Parisul.

Şi exact asta făcu. Timp de aproape o săptămînă, îi oferi tot ce oraşul avea de oferit, de la măreţia catedralei Notre Dame pînă la farmecul intim al cafenelelor de cartier, îi cumpără zilnic flori de la vînzătorul cel semeţ pînă cînd apartamentul

se transformă într-o grădină. Se plimbară pe malul Senei în lumina lunii, Maggie cu pantofii în mînă şi părul răvăşit de briza nopţii. Dansară în cluburi pe muzică americană cîntată de artiştii locali şi cinară la *Maxim*.

Îl urmări pe Rogan intrînd în galerii de artă de mîna a doua, întotdeauna în căutarea unui nou talent, a aurului în ţărînă. Şi, deşi avu o strîngere de inimă cînd el cumpără o pictură cu turnul Eiffel, pictură de o calitate îndoielnică, rîse şi îi spuse că arta, deşi totdeauna prezentă în suflet, nu e neapărat şi în execuţie.

Orele petrecute în marea galerie *Worldwide* din Paris erau la fel de interesante. În timp ce Rogan dădea ordine, coordona şi îndruma, ea îşi vedea creaţia strălucind sub privirea lui vigilentă.

Un interes controlat, spusese el odată. Şi ea nu putea nega că îşi urmărea interesele cu succes. În timpul zilei, Rogan arcorda tot atît de mult interes şi pasiune artei sale pe cît îi acorda trupului ei, noaptea.

Cînd totul se termină şi ultima piesă strălucea sub reflectoare, Maggie simţi că spectacolul era la fel de mult rezultatul propriilor sale eforturi.

Dar parteneriatul nu însemna întotdeauna şi armonie.

— La naiba, Maggie, dacă mai zăbovești mult acolo, întîrziem. Pentru a treia oară în tot atîtea minute, Rogan bătu la ușa încuiată a dormitorului.

— Și dacă mă mai sîcîi mult, vom întîrzia și mai mult, răspunse ea. Lasă-mă. Mai bine, du-te singur înainte. Voi veni și eu cînd voi fi gata.

— Nu se poate avea încredere în tine, mormăi el, dar Maggie avea auzul ascuțit.

— N-am nevoie de un paznic, Rogan Sweeney. Respira precipitat, luptîndu-se să ajungă la fermoarul de la spate al rochiei. N-am văzut niciodată un bărbat mai obsedat de ceas ca tine.

— Și eu n-am văzut nici o femeie atît de neglijentă ca tine în ceea ce privește timpul. Nu vrei să deschizi ușa? E enervant să trebuiască să vorbim prin ea.

— Bine, bine. Cu un efort care aproape că-i dizlocă brațul din umăr, reuși să-și încheie fermoarul. Își chinui picioarele pînă cînd încălță niște pantofi de culoarea bronzului, cu tocuri ridicol de înalte. Se ocărî singură pentru că fusese atît de naivă și acceptase sfatul lui Joseph, apoi descuie ușa. N-ar fi durat atît de mult dacă ar concepe hainele de damă după aceleași principii ergonomice ca cele ale bărbaților. Tu poți să ajungi la fermoar foarte ușor. Se opri și trase de poalele rochiei sate extrem de scurte. Ei bine? Cum este?

El nu spuse nimic, doar îi făcu semn cu degetul să se învîrtă, pentru a o vedea mai bine. Dîndu-şi ochii peste cap de exasperare, ea se conformă.

Rochia era cu umerii goi, decoltată în spate pînă în talie, şi se oprea atîtătoare mai sus de jumătatea coapsei. Strălucea în tonuri de bronz, arămiu şi aur, făcînd ape la fiecare mişcare. Părul se potrivea întocmai la culorile rochiei, aşa încît părea flacăra zveltă şi strălucitoare a unei lumînări.

— Maggie. Mi s-a tăiat respiraţia.

— Croitorul n-a fost prea generos cu materialul.

— Îi sînt recunoscător pentru zgîrcenie. Cum el continua să se holbeze, ea ridică dintr-o sprînceană.

— Parcă spuneai că ne grăbim.

— M-am răzgîndit. Sprînceana i se arcui şi mai mult, pentru că el făcuse un pas spre ea.

—Te avertizez că dacă îmi scoţi rochia, tu mi-o pui înapoi.

— Oricît de tentant ar fi, asta va trebui să aştepte. Am un cadou pentru tine, şi se pare că soarta mi-a călăuzit mîna cînd l-am ales. Cred că se asortează de minune cu rochia ta.

Rogan duse mîna la buzunarul interior al smokingului său şi scoase o cutiuţă lungă şi subţire, din catifea albastră.

— Dar de-abia mi-ai cumpărat un cadou. Sticla aceea uriaşă de parfum.

— Parfumul a fost pentru mine, răspunse el, aplecîndu-se şi mirosindu-i umărul gol. Parfumul, care avea o uşoară tentă de fum, părea să fi fost creat special pentru ea. Numai pentru mine. Dar asta este pentru tine.

— Ei, cum e prea mic ca să fie alt robot telefonic, îl accept. Dar în clipa cînd deschise cutia, chicotitul înfundat se opri. Rubine, tăiate prismatic, aruncau văpăi sîngerii în mijlocul unei efervescenţe de diamante fierbinţi, închipuite într-un superb colier din trei piese, prinse împreună în aur şi platină. Nu era o lucrătură delicată, ci o izbucnire îndrăzneaţă, plină de culoare, foc şi strălucire.

— Ceva care să-ţi amintească de Paris, zise Rogan în timp ce scotea colierul din cutie. Rubinele şi diamantele îi alunecau fluide printre degete, cu flăcări roşiatice.

— Sînt diamante, Rogan. Nu pot purta aşa ceva.

— Bineînţeles că poţi. I-l prinse la gît, privind-o în ochi tot timpul. Într-adevăr, poate că nu te-ar prinde să porţi numai diamante. Ar fi prea reci şi nu s-ar potrivi cu firea ta. Dar împreună cu rubine şi alte pietre... Făcu un pas înapoi, admirînd-o de la distanţă. Da, la mare fix. Parcă ai fi o zeiţă păgînă.

Maggie nu-şi putu înfrîna gestul de a atinge colierul, de a-şi plimba degetele peste diamante şi rubine. Le simţea arzîrînd pe piele.

— Nu ştiu ce să spun.

— Spune: Mulţumesc, Rogan, sînt minunate.

— Mulţumesc, Rogan. Pe chip îi răsări un zîmbet cald. Sînt mai mult decît minunate. Sînt copleşitoare.

— Şi tu la fel. Se aplecă şi o sărută uşor pe buze, apoi îi dădu o palmă peste fund. Acum hai să mergem, sau vom întîrzia. Unde ţi-e mantoul?

— N-am.

— Tipic, murmură el ca pentru sine şi o împinse pe uşă afară.

Maggie avu convingerea că se descurcase mult mai bine la această a doua expoziţie decît la prima. Nu simţea atîtea crampe în stomac şi nici nu era atît de nervoasă. Chiaar dacă o dată sau de două ori se gîndi să fugă, reuşi totuşi să facă faţă admirabil.

Şi în ciuda faptului că tînjea după ceva anume, ceva ce nu avea în acea clipă, îşi aminti că, uneori, succesul în sine este suficient.

— Maggie.

Îi întoarse spatele francezului care îi aducea complimente peste complimente într-o engleză cu accent puternic, şi ai cărui ochi nu-i părăseau nici o clipă decolteul, şi se trezi holbîndu-se la sora ei.

— Brianna?

— Cu siguranţă. Zîmbind, Brianna îşi îmbrăţişă sora, care rămăsese înmărmurită. Ar fi trebuit să

ajung cu o oră în urmă, dar a fost o întîrziere la aeroport.

—Dar... Cum de-ai ajuns aici?

— Rogan a trimis avionul lui personal pentru mine.

— Rogan? Perplexă, Maggie își roti privirea prin încăpere pînă cînd îl descoperi. El doar îi zîmbi, apoi făcu cu ochiul Briannei, și se întoarse din nou spre femeia corpolentă, îmbrăcată într-o rochie de mătase culoarea magnoliei, cu care discuta. Maggie o trase pe sora ei într-un colț al sălii. Ai venit cu avionul lui Rogan?

— Credeam că te voi dezamăgi din nou, Maggie. Mai mult decît copleșită de faptul că vedea munca surorii sale strălucind sub reflectoare într-o sală de expoziție, plină de străini, Brianna o luă pe Maggie de mînă. Mă tot gîndeam cum să rezolv. Mama e bine cu Lottie, desigur, și știam că îl pot lăsa pe Con la Murphy. Ba chiar o rugasem pe doamna McGee să aibă grijă de pensiune o zi-două. Dar problema era cum să ajung aici?

— Deci ai vrut să vii, șopti Maggie. Ai vrut să vii.

— Bineînțeles că am vrut. Dar nu mi-am putut închipui că o să fie așa ceva. Brianna se opri uitîndu-se la chelnerul îmbrăcat în smoking alb, care tocmai îi oferea un pahar cu șampanie. Mulțumesc.

— Credeam că nu-ţi pasă, că nu te interesează. Pentru a îndepărta emoţia care o cuprinsese, Maggie luă o înghiţitură zdravănă. Tocmai stăteam acolo, acum cîteva clipe, dorindu-mi să te fi interesat.

— Sînt mîndră de tine, Maggie, atît de mîndră, nici nu-ţi poţi imagina. Ţi-am mai spus-o doar.

— Nu te-am crezut. Of, Doamne. Simţi lacrimi în ochi şi clipi furioasă, încercînd să le alunge.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, pentru că ai crezut aşa ceva, o certă Brie.

— Dar nu ai arătat nici un fel de interes faţă de ceea ce făceam, i-o întoarse Maggie.

— Am arătat tot interesul pe care l-am putut arăta. Nu înţeleg ceea ce faci, dar asta nu înseamnă că nu sînt mîndră de tine. Calmă, Brianna lovi uşor paharul cu degetul. Oh, murmură ea privind bulele de şampanie, e grozavă. Cine-ar fi crezut că şampania poate avea un astfel de gust?

Cu un hohot de rîs, Maggie îşi sărută sora apăsat pe gură.

— Isuse Christoase, Brie, ce facem noi aici? Noi două, bînd şampanie la Paris?

— Eu una am de gînd să mă distrez. Acum trebuie să-i mulţumesc lui Rogan. Crezi că l-aş putea întrerupe o clipă?

— După ce-mi povesteşti totul. Cînd l-ai sunat?

— Nu l-am sunat, el m-a căutat pe mine. Acum o săptămînă.

—Te-a căutat el?

— Da, şi înainte de a apuca eu să-i spun bună dimineaţa, îmi şi explica ce am de făcut şi cum voi proceda.

— ?sta-i Rogan.

—A spus că va trimite avionul lui, că şoferul său mă va lua de la aeroport şi mă va aduce la Paris. Am încercat să spun şi eu un cuvînt, dar n-am putut. Şoferul mă va conduce apoi la hotel. Ai mai văzut aşa un hotel, Maggie? E ca un palat.

Cînd am intrat înăuntru, aproape că mi-am înghiţit limba. Continuă.

— Apoi, va trebui să mă aranjez şi şoferul mă va aduce aici. Ceea ce a şi făcut de altfel, deşi am fost sigură că o să murim pe drum. Şi în cameră mai era şi asta; cu o notă din partea lui, care spunea că i-ar face o deosebită plăcere dacă aş purta-o, adăugă ea, trecînd uşor o mînă peste mătasea albastru-fumurie a rochiei de seară. În mod normal n-aş fi acceptat, dar a spus-o de asemenea manieră, încît am simţit că ar fi o grosolanie din partea mea să refuz.

— E tare priceput la treburi de-astea. Şi îţi stă foarte bine cu ea.

— Mă simt foarte bine în ea. Trebuie să-ţi mărturisesc încă mi se învîrte capul de atîtea maşini şi avioane toate celelalte. Toate astea, spuse ea din nou, privind roată prin sală. Toţi oamenii ăştia, Maggie, au venit aici doar pentru tine.

—Eu mă bucur că ai venit/\u. Să mergem să-i farmeci tu pentru mine?

— Sînt fermecaţi deja, doar văzîndu-vă pe voi două şopti Rogan, care se furişase în spatele lor. Sînt încîntat să te revăd, îi spuse Briannei, luîndu-i mîna.

— Îţi sînt recunoscătoare pentru tot. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

—Tocmai ai făcut-o. Sper că nu te deranjează dacă te prezint? Domnul LeClair — acolo, domnul îmbrăcat în costumul acela cam ţipător, care se uită acum la *Mementum-ul* lui Maggie? Tocmai mi-a mărturist că s-a îndrăgostit de tine.

— Atunci cu siguranţă că se îndrăgosteşte cu uşurinţă, dar mi-ar face plăcere să-l cunosc. Mi-ar plăcea şi să mă plimb puţin prin sală. N-am văzut niciodată piesele lui Maggie expuse aşa.

Doar peste cîteva minute, Maggie reuşi să-l ia deoparte pe Rogan din nou.

— Să nu-mi spui că trebuie să circul, zise ea înainte ca el să deschidă gura, pentru a-i spune

exact același lucru. E ceva ce trebuie neapărat să-ți spun.

— Dar să fie scurt. Nu se cade să monopolizez eu artistul.

— N-o să-mi ia prea mult să-ți spun că ăsta a fost cel mai drăguț gest pe care l-a făcut cineva pentru mine, în toată viața mea. Nu voi uita niciodată.

El ignoră cuvintele repezite în franceză pe care le debita o femeie chiar în urechea sa și duse mîna lui Maggie la buze.

— N-am vrut să *fii* iarăși nefericită și era cel mai ușor lucru cu putință, să aranjez ca Brianna să fie aici.

— O fi fost simplu. Maggie își aminti de artistul sărac și zdrențăros pe care Rogan îl condusese în biroul său elegant. Și asta fusese ceva simplu. Dar asta nu înseamnă că a fost mai puțin drăguț. Și ca să-ți dovedesc ceea ce înseamnă pentru mine, nu numai că voi sta toată seara, pînă cînd ultimul musafir va fi ieșit pe ușă, dar voi vorbi cu fiecare în parte.

— Frumos?

— Frumos. Chiar dacă mai aud cuvîntul visceral.

— Asta-i fetița mea, așa te vreau. O sărută repede pe vîrful nasului. Acum, treci la treabă.

Capitolul 16

Dacă Parisul o impresionase puternic, sudul Franţei cu plajele nesfîrşite şi munţii cu crestele veşnicie acoperite de zăpadă, o uluiseră. Aici, în locul unde era aşezată vila impunătoare a Rogan, dominînd apele albastre ale Mediteranei, nu existau blocaje de tralic, nu vedeai lumea îmbulzindu-se în magazine sau cafenele.

Oamenii ale căror siluete pestriţe se zăreau pe plajă nu erau aici decît o parte a tabloului ce cuprindea marea şi nisipul auriu, nenumăratele ambarcaţiuni cu pînze, un cer albastru, nesfîrşit, pe care nu se vedea nici urmă de nor.

Peisajul pe care îl pulea admira de pe una din numeroasele terase ale vilei, se întindea pînă departe, în careurile ordonate ale ogoarelor, ornate pe margini cu garduri joase din piatră la fel ca cel pe care îl vedea de la fereastra căsuţei sale din Clare. Dar aici, dealurile terasate făceau legătura între livezile însorite şi verdele închis al pădurilor de

pe dealurile din ce în ce mai înalte, pînă ce se pierdeau în zare, la poalele Alpilor. Reşedinţa lui Rogan era plină de flori şi plante exotice, răspîndite printre fîntîni ce susurau molcom. Liniştea profundă era perturbată doar de ţipătul pescăruşilor şi de susurul apei. Mulţumită, Maggie stătea într-un şezlong pe o terasă însorită, şi făcea cîteva schiţe.

— M-am gîndit eu că te găsesc aici, zise Rogan şi o sărută pe păr în treacăt, dar într-un fel care era în acelaşi timp intim şi plin de tandreţe.

— Pe o astfel de vreme, e imposibil să stai înăuntru, răspunse Maggie, uitîndu-se spre el cu ochii mijiţi, încercînd să se apere de soare, pînă cînd el îi luă ochelarii de soare de pe o măsuţă şi i-i potrivi pe nas. Ai terminat cu afacerile?

— Deocamdată. El se aşeză lîngă ea, atent să nu îi stea în faţă. Îmi pare rău că a durat atît de mult, dar se pare că un telefon l-a impus pe altul, şi tot aşa.

— N-are importanţă. Îmi place să fiu singură.

— Am observat. Aruncă o privire pe schiţa ei. Un peisaj marin?

— Da, e irezistibil. Şi m-am gîndit să desenez o parte din decor, astfel ca Brie să-l poată vedea. S-a simţit atît de bine la Paris.

— Îmi pare rău că n-a putut sta decît o zi.

— Dar ce zi minunată. E greu de crezut că m-am plimbat pe malul Senei cu sora mea. Surorile Concannon la Paris! Încă o mai pufnea rîsul cînd îşi aducea aminte. N-o să uite niciodată, Rogan. Punîndu-şi creionul după ureche, Maggie îl luă de mînă. Şi nici eu n-o să uit.

— Mi-aţi mulţumit amîndouă şi, adevărul este că eu n-am făcut altceva decît să dau nişte telefoane. Vorbind de telefoane, ultimul, cel care m-a reţinut acum, era de la Paris. Aplecîndu-se, Rogan alese o boabă de strugure din coşul cu fructe de lîngă ei. Ai primit o ofertă, Maggie. Din partea Contelui de Lorraine.

— De Lorraine? Cu buzele strînse, Maggie făcu un efort să şi-l amintească. Ah, bătrînelul acela slab care vorbea în şoaptă?

— Da. Rogan era amuzat de felul ei de a-l descrie pe unul din cei mai bogaţi oameni din Franţa, ca fiind un bătrîn numai piele şi oase. Ar dori să-i faci o lucrare, un cadou, pentru nunta nepoatei lui, în decembrie.

Maggie se zbîrli imediat.

— Nu lucrez la comandă, Rogan. Ţi-am spus clar de la bun început.

— Da, mi-ai spus. Rogan luă încă o boabă de strugure şi i-o strecură repede în gură, pentru a o face să tacă. Dar obligaţia mea este să te informez

despre orice ofertă, indiferent de natura ei. Eu nu spun să fii de acord, deşi ar fi o realizare deosebită, atît pentru tine cît şi pentru *Worldwide*. Eu doar îmi îndeplinesc atribuţiile mele în calitate de manager.

Fixîndu-l cu privirea, Maggie înghiţi boaba de strugure. Vocea lui era mieroasă, la fel de dulce ca a unui bob de strugure.

— Răspunsul este nu.

— Bineînţeles că tu eşti cea care hotărăşte. Vrei să sun pentru ceva răcoritor? Poate limonada, sau ceai cu gheaţă? zise Rogan, trecînd cu nepăsare la alt subiect.

— Nu. Maggie luă creionul de după ureche şi îl puse pe blocul de desen. Nu mă interesează nimic la comandă.

— Exact, ai dreptate. De ce te-ar interesa? răspunse el, dîndu-i dreptate. Expoziţia de la Paris a fost un succes tot atît de răsunător ca şi cea de la Dublin, şi am toată încrederea că va continua la Roma şi apoi mai departe în acelaşi fel. Eşti mai mult decît pe drumul cel bun, Margaret Mary. Rogan, se aplecă spre ea şi o sărută. Şi oferta contelui n-are nimic de-a face cu o limonadă. E dispus să o lase complet la alegerea ta.

Cu grijă, Maggie îşi lăsă ochelarii în jos pe nas şi îl privi pe deasupra.

— Încerci să mă convingi cu binişorul.